

UCHWAŁA NR XXII/188/03

Rady Miasta Krakowa

z dnia 27 sierpnia 2003 r.

w sprawie rozpatrzenia zarzutów nie uwzględnionych w projekcie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego obszaru Ujście Wilgi w Krakowie.

Na podstawie art. 24 ust. 3 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. o zagospodarowaniu przestrzennym /tekst jednolity: Dz. U. z 1999 r. Nr 15 poz. 139, zm.: Dz. U. Nr 41 poz. 412 i Nr 111 poz. 1279, z 2000 r. Nr 12 poz. 136, Nr 109 poz. 1157, Nr 120 poz. 1268, z 2001 r. Nr 5 poz. 42, Nr 14 poz. 124, Nr 100 poz. 1085, Nr 115 poz. 1229, Nr 154 poz. 1804, z 2002 r. Nr 25 poz. 253, Nr 113 poz. 984, Nr 130 poz. 1112/ w związku z art. 85 ust. 2 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym /Dz. U. Nr 80 poz. 717/, Rada Miasta Krakowa uchwała, co następuje:

§ 1.

1. Po rozpatrzeniu zarzutu nie uwzględnionego przez Prezydenta Miasta Krakowa wniesionego do projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego obszaru Ujście Wilgi złożonego przez Pana **Roberta Zgrzywę** zamieszkałego w Krakowie, ul. Serbska (współwłaściciela działki nr 179 obr.11) dotyczącego przeznaczenia terenu działki pod projektowany Kanał Krakowski i jednocześnie wnosi o zmianę sposobu przeznaczenia ww. działki pod zabudowę mieszkaniową i usługową – postanawia się o odrzuceniu zarzutu.
2. Uzasadnienie faktyczne i prawne odrzucenia zarzutu zawiera załącznik Nr 1 do niniejszej uchwały, stanowiący jej integralną część.

§ 2.

1. Po rozpatrzeniu zarzutu nie uwzględnionego przez Prezydenta Miasta Krakowa wniesionego do projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego terenu Ujście Wilgi złożonego przez Panią **Bożenę Kuczek** zamieszkałą w Krakowie, ul. Rozdroże (współwłaścicielkę działki nr 179 obr.11) dotyczącego przeznaczenia terenu działki pod projektowany Kanał Krakowski i jednocześnie wnosi o zmianę sposobu przeznaczenia ww. działki pod zabudowę mieszkaniową i usługową - postanawia się o odrzuceniu zarzutu.
2. Uzasadnienie faktyczne i prawne odrzucenia zarzutu zawiera załącznik Nr 2 do niniejszej uchwały, stanowiący jej integralną część.

§ 3.

1. Po rozpatrzeniu zarzutu nie uwzględnionego przez Prezydenta Miasta Krakowa wniesionego do projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego terenu Ujście Wilgi złożonego przez Panią **Urszulę Karwowską** zamieszkałą w Krakowie, (działającą przez pełnomocnika Panią **Barbarę Godulę**) właścicielkę działek nr 148/2, 148/3 dotyczącego przeznaczenia terenu działki pod projektowany Kanał Krakowski, zmiany przebiegu i gabarytu kanału w stosunku do poprzednich planów, błędnej odpowiedzi na złożony do planu wniosek - postanawia się o odrzuceniu zarzutu.

2. Uzasadnienie faktyczne i prawne odrzucenia zarzutu zawiera załącznik Nr 3 do niniejszej uchwały, stanowiący jej integralną część.

§ 4.

1. Po rozpatrzeniu zarzutu nie uwzględnionego przez Prezydenta Miasta Krakowa wniesionego do projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego terenu Ujście Wilgi złożonego przez Panią **Zofię Sobczyk** zamieszkałą w Warszawie, ul. Złotopolska (współwłaścicielkę działki nr 151/2) dotyczącego podziału działki na trzy różne sposoby użytkowania, obniżenia wartości działki, nieprawidłowości w realizacji zabudowy wielorodzinnej przy ul. Rozdroże - postanawia się o odrzuceniu zarzutu.
2. Uzasadnienie faktyczne i prawne odrzucenia zarzutu zawiera załącznik Nr 4 do niniejszej uchwały, stanowiący jej integralną część.

§ 5.

1. Po rozpatrzeniu zarzutu nie uwzględnionego przez Prezydenta Miasta Krakowa wniesionego do projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego terenu Ujście Wilgi złożonego przez Panią **Rozalię Ziemierską** zamieszkałą w Krakowie, ul. Straszewskiego (współwłaścicielkę działki nr 151/2) dotyczącego podziału działki na trzy różne sposoby użytkowania, obniżenia wartości działki, nieprawidłowości w realizacji zabudowy wielorodzinnej przy ul. Rozdroże - postanawia się o odrzuceniu zarzutu.
2. Uzasadnienie faktyczne i prawne odrzucenia zarzutu zawiera załącznik Nr 5 do niniejszej uchwały, stanowiący jej integralną część.

§ 6.

1. Po rozpatrzeniu zarzutu nie uwzględnionego przez Prezydenta Miasta Krakowa wniesionego do projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego terenu Ujście Wilgi złożonego przez Panią **Rozalię Ziemierską** zamieszkałą w Krakowie, ul. Straszewskiego (właścicielkę działek nr 151/2, 184) dotyczącego naruszenia prawa własności poprzez poprowadzenie drogi przez działkę, blokowania terenów rezerwowanych pod budowę kanału - postanawia się o odrzuceniu zarzutu .
2. Uzasadnienie faktyczne i prawne odrzucenia zarzutu zawiera załącznik Nr 6 do niniejszej uchwały, stanowiący jej integralną część.

§ 7.

1. Po rozpatrzeniu zarzutu nie uwzględnionego przez Prezydenta Miasta Krakowa wniesionego do projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego terenu Ujście Wilgi złożonego przez Panów **Romualda i Stanisława Małyszów** zamieszkałych w Skierniewicach, ul. Buczka (współwłaścicieli działki nr149/1 obr.11) dotyczącego przebiegu projektowanej drogi po terenach prywatnych z ominięciem działki kościelnej, podziału działki na trzy różne sposoby użytkowania, obniżenia wartości działki, odszkodowania za tereny przeznaczone pod drogę i obwałowania, zbyt małego tempa decyzyjności UMK- postanawia się o odrzuceniu zarzutu .

2. Uzasadnienie faktyczne i prawne odrzucenia zarzutu zawiera załącznik Nr 7 do niniejszej uchwały, stanowiący jej integralną część.

§ 8.

1. Po rozpatrzeniu zarzutu nie uwzględnionego przez Prezydenta Miasta Krakowa wniesionego do projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego terenu Ujście Wilgi złożonego przez Panią **Stefanię Zygadło** zamieszkałą w Krakowie, os. Kalinowe (współwłaścicielkę działki nr 151/1 obr.11) dotyczącego naruszenia prawa własności poprzez poprowadzenie drogi przez ww. działkę - postanawia się o odrzuceniu zarzutu .
2. Uzasadnienie faktyczne i prawne odrzucenia zarzutu zawiera załącznik Nr 8 do niniejszej uchwały, stanowiący jej integralną część.

§ 9.

1. Po rozpatrzeniu zarzutu nie uwzględnionego przez Prezydenta Miasta Krakowa wniesionego do projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego terenu Ujście Wilgi złożonego przez Panią **Krystynę Polańską** zamieszkałą w Krakowie, ul. Pachońskiego (działki nr 151/1 obr.11) dotyczącego naruszenia prawa własności poprzez poprowadzenie drogi przez ww. działkę - postanawia się o odrzuceniu zarzutu .
2. Uzasadnienie faktyczne i prawne odrzucenia zarzutu zawiera załącznik Nr 9 do niniejszej uchwały, stanowiący jej integralną część.

§ 10.

1. Po rozpatrzeniu zarzutu częściowo uwzględnionego przez Prezydenta Miasta Krakowa wniesionego do projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego terenu Ujście Wilgi złożonego przez Panią **Aleksandrę Zasadę-Chwist** zamieszkałą w Krakowie, ul. Kopaliny (właścicielki działek nr 146/1, 146/3, 145/3, 145/2 obr.11) dotyczącego zmiany przeznaczenia terenu w stosunku do pozostawionej rezerwy pod kanał o dotychczasowym przebiegu, wprowadzenia ulicy 32KD, równocześnie postulującej o zmianę przeznaczenia terenów 8ZP, 7ZP, 28KP na usługi komercyjne i o wprowadzenie powiązania komunikacyjnego do ul. Konopnickiej – postanawia się o odrzuceniu zarzutu w części nieuwzględnionej przez Prezydenta Miasta Krakowa.
2. Uzasadnienie faktyczne i prawne odrzucenia zarzutu zawiera załącznik Nr 10 do niniejszej uchwały, stanowiący jej integralną część.

§ 11.

1. Po rozpatrzeniu zarzutu nie uwzględnionego przez Prezydenta Miasta Krakowa wniesionego do projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego terenu Ujście Wilgi złożonego przez Panią **Irenę Drzewiecką** zamieszkałą w Krakowie, os. Bohaterów Września (właścicielkę działki nr 149/1) dotyczącego poprowadzenia obwałowań Kanału Krakowskiego oraz drogi dojazdowej po części działki równocześnie postuluje o przesunięciu kanału w kierunku południowym oraz uzyskanie odszkodowania za działkę - postanawia się o odrzuceniu zarzutu .

2. Uzasadnienie faktyczne i prawne odrzucenia zarzutu zawiera załącznik Nr 11 do niniejszej uchwały, stanowiący jej integralną część.

§ 12.

1. Po rozpatrzeniu zarzutu nie uwzględnionego przez Prezydenta Miasta Krakowa wniesionego do projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego terenu Ujście Wilgi złożonego przez **Wiesława Małysza**, zamieszkałego w Zielonkach, ul. Fiołkowa (współwłaściciela działki nr 149/1 obr.11) dotyczącego poprowadzenia obwałowań Kanału Krakowskiego oraz drogi dojazdowej po części działki równocześnie postulującego o przesunięcie kanału w kierunku południowym oraz uzyskanie odszkodowania za działkę - postanawia się o odrzuceniu zarzutu .
2. Uzasadnienie faktyczne i prawne odrzucenia zarzutu zawiera załącznik Nr 12 do niniejszej uchwały, stanowiący jej integralną część.

§ 13.

1. Po rozpatrzeniu zarzutu nie uwzględnionego przez Prezydenta Miasta Krakowa wniesionego do projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego terenu Ujście Wilgi złożonego przez Panią **Alinę Siwek** zamieszkałą w Krakowie, ul. Siewna (współwłaścicielkę działki nr 149/1 obr.11) dotyczącego-poprowadzenia obwałowań Kanału Krakowskiego oraz drogi dojazdowej po części działki równocześnie postulującej o przesunięcie kanału w kierunku południowym oraz uzyskanie odszkodowania za działkę - postanawia się o odrzuceniu zarzutu .
2. Uzasadnienie faktyczne i prawne odrzucenia zarzutu zawiera załącznik Nr 13 do niniejszej uchwały, stanowiący jej integralną część.

§ 14.

1. Po rozpatrzeniu zarzutu częściowo uwzględnionego przez Prezydenta Miasta Krakowa wniesionego do projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego terenu Ujście Wilgi złożonego przez Panią **Antoninę Łankę** zamieszkałą w Krakowie, ul. Komandosów (właścicielka działek nr 174, 175 obr.11) dotyczącego błędnego włączenia działki 174 stanowiącej własność prywatną w tereny należące do Spółdzielni Mieszkaniowej, naruszenia interesu prywatnego przeznaczając działkę nr 175 pod obwałowania kanału – postanawia się o odrzuceniu zarzutu w części nieuwzględnionej przez Prezydenta Miasta Krakowa.
2. Uzasadnienie faktyczne i prawne odrzucenia zarzutu zawiera załącznik Nr 14 do niniejszej uchwały, stanowiący jej integralną część.

§ 15.

1. Po rozpatrzeniu zarzutu nie uwzględnionego przez Prezydenta Miasta Krakowa wniesionego do projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego terenu Ujście Wilgi złożonego przez Pana **Roberta Zgrzywę** zamieszkałego w Krakowie, ul. Serbska (współwłaściciela działki nr 179 obr.11) dotyczącego – przeznaczenia terenu wymienionej działki pod przebieg Kanału Krakowskiego oraz blokowania terenów prywatnych i uniemożliwienia inwestycji właścicieli prywatnych na swojej własności, równocześnie wnioskującego o przeznaczenie działki pod zabudowę mieszkaniową i usługową - postanawia się o odrzuceniu zarzutu .

2. Uzasadnienie faktyczne i prawne odrzucenia zarzutu zawiera załącznik Nr 15 do niniejszej uchwały, stanowiący jej integralną część.

§ 16.

1. Po rozpatrzeniu zarzutu nie uwzględnionego przez Prezydenta Miasta Krakowa wniesionego do projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego terenu Ujście Wilgi złożonego przez Panią **Bożenę Kuczek** zamieszkałą w Krakowie, ul. Rozdroże (współwłaścicielkę działki nr 179 obr.11) dotyczącego – przeznaczenia terenu wymienionej działki pod przebieg Kanału Krakowskiego oraz blokowania terenów prywatnych i uniemożliwienia inwestycji właścicieli prywatnych na swojej własności, równocześnie wnioskującej o przeznaczenie działki pod zabudowę mieszkaniową i usługową - postanawia się o odrzuceniu zarzutu.
2. Uzasadnienie faktyczne i prawne odrzucenia zarzutu zawiera załącznik Nr 16 do niniejszej uchwały, stanowiący jej integralną część.

§ 17.

1. Po rozpatrzeniu zarzutu nie uwzględnionego przez Prezydenta Miasta Krakowa wniesionego do projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego terenu Ujście Wilgi złożonego przez Państwa **Henryka i Barbarę Kumów** zamieszkałych w Krakowie, ul. Rozdroże (współwłaściciele działki nr 180 obr.11) dotyczącego – przeznaczenia terenu wymienionej działki pod przebieg Kanału Krakowskiego oraz blokowania terenów prywatnych i uniemożliwienia inwestycji właścicieli prywatnych na swojej własności równocześnie wnioskujących o przeznaczenie działki pod zabudowę mieszkaniową i usługową - postanawia się o odrzuceniu zarzutu.
2. Uzasadnienie faktyczne i prawne odrzucenia zarzutu zawiera załącznik Nr 17 do niniejszej uchwały, stanowiący jej integralną część.

§ 18.

1. Po rozpatrzeniu zarzutu nie uwzględnionego przez Prezydenta Miasta Krakowa wniesionego do projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego terenu Ujście Wilgi złożonego przez Pana **Tadeusza Piechnika** zamieszkałego w Krakowie, ul. Konfederacka (współwłaściciela działek nr 176/1, 174/1 obr.11) dotyczącego – przeznaczenia terenu wymienionych działek pod przebieg Kanału Krakowskiego oraz blokowania terenów prywatnych i uniemożliwienia inwestycji właścicieli prywatnych na swojej własności równocześnie wnioskującego o przeznaczenie działek pod zabudowę mieszkaniową i usługową - postanawia się o odrzuceniu zarzutu.
2. Uzasadnienie faktyczne i prawne odrzucenia zarzutu zawiera załącznik Nr 18 do niniejszej uchwały, stanowiący jej integralną część.

§ 19.

1. Po rozpatrzeniu zarzutu nie uwzględnionego przez Prezydenta Miasta Krakowa wniesionego do projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego terenu Ujście Wilgi złożonego przez Panią **Halinę Szczepanik** zamieszkałą w Krakowie, ul. Krzywy Zaulek (właścicielkę działek nr 184/2, 219/2 obr.11) dotyczącego – przeznaczenia terenu wymienionych działek pod przebieg Kanału Krakowskiego oraz blokowania terenów prywatnych i uniemożliwienia inwestycji właścicieli prywatnych na swojej własności równocześnie wnioskującej o przeznaczenie działek pod zabudowę mieszkaniową i usługową - postanawia się o odrzuceniu zarzutu .
2. Uzasadnienie faktyczne i prawne odrzucenia zarzutu zawiera załącznik Nr 19 do niniejszej uchwały, stanowiący jej integralną część.

§ 20.

1. Po rozpatrzeniu zarzutu nie uwzględnionego przez Prezydenta Miasta Krakowa wniesionego do projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego terenu Ujście Wilgi złożonego przez Państwa **Wandę i Ryszarda Myśliwców** zamieszkałych w Krakowie, ul. Rakowicka (właściciele działek nr 178,182/1 obr.11) dotyczącego – przeznaczenia terenu wymienionych działek pod przebieg Kanału Krakowskiego oraz blokowania terenów prywatnych i uniemożliwienia inwestycji właścicieli prywatnych na swojej własności równocześnie wnioskujących o przeznaczenie działek pod zabudowę mieszkaniową i usługową -- postanawia się o odrzuceniu zarzutu .
2. Uzasadnienie faktyczne i prawne odrzucenia zarzutu zawiera załącznik Nr 20 do niniejszej uchwały, stanowiący jej integralną część.

§ 21.

1. Po rozpatrzeniu zarzutu nie uwzględnionego przez Prezydenta Miasta Krakowa wniesionego do projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego terenu Ujście Wilgi złożonego przez Panią **Genowefę Wronę** zamieszkałą w Krakowie, ul. Rozdroże (właścicielkę działki nr 170 obr.11) dotyczącego – przeznaczenia terenu wymienionej działki pod przebieg Kanału Krakowskiego oraz blokowania terenów prywatnych i uniemożliwienia inwestycji właścicieli prywatnych na swojej własności, równocześnie wnioskującej o przeznaczenie działki pod zabudowę mieszkaniową i usługową - postanawia się o odrzuceniu zarzutu .
2. Uzasadnienie faktyczne i prawne odrzucenia zarzutu zawiera załącznik Nr 21 do niniejszej uchwały, stanowiący jej integralną część.

§ 22.

1. Po rozpatrzeniu zarzutu nie uwzględnionego przez Prezydenta Miasta Krakowa wniesionego do projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego terenu Ujście Wilgi złożonego przez Pana **Andrzeja Gościńskiego** zamieszkałego w Krakowie (właściciela działki nr 181 obr.11) , dotyczącego – przeznaczenia terenu wymienionej działki pod przebieg Kanału Krakowskiego oraz blokowania terenów prywatnych i uniemożliwienia inwestycji właścicieli prywatnych na swojej własności, równocześnie wnioskującego o przeznaczenie działki pod zabudowę mieszkaniową i usługową - postanawia się o odrzuceniu zarzutu .

2. Uzasadnienie faktyczne i prawne odrzucenia zarzutu zawiera załącznik Nr 22 do niniejszej uchwały, stanowiący jej integralną część.

§ 23.

1. Po rozpatrzeniu zarzutu nie uwzględnionego przez Prezydenta Miasta Krakowa wniesionego do projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego terenu Ujście Wilgi złożonego przez Panię **Anielę i Antoninę Łanka** zamieszkałe w Krakowie, os. Komandosów (współwłaścicielki działki nr 175 obr.11) dotyczącego – przeznaczenia terenu wymienionej działki pod przebieg Kanału Krakowskiego oraz blokowania terenów prywatnych i uniemożliwienia inwestycji właścicieli prywatnych na swojej własności równocześnie wnioskujących o przeznaczenie działki pod zabudowę mieszkaniową i usługową - postanawia się o odrzuceniu zarzutu .
2. Uzasadnienie faktyczne i prawne odrzucenia zarzutu zawiera załącznik Nr 23 do niniejszej uchwały, stanowiący jej integralną część.

§ 24.

1. Po rozpatrzeniu zarzutu nie uwzględnionego przez Prezydenta Miasta Krakowa wniesionego do projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego terenu Ujście Wilgi złożonego przez Panią **Elżbietę Majkę** zamieszkałą w Krakowie, ul. Białoruska (współwłaścicielkę działki nr 177 obr.11) dotyczącego – przeznaczenia terenu wymienionej działki pod przebieg Kanału Krakowskiego oraz blokowania terenów prywatnych i uniemożliwienia inwestycji właścicieli prywatnych na swojej własności, równocześnie wnioskującą o przeznaczenie działki pod zabudowę mieszkaniową i usługową - postanawia się o odrzuceniu zarzutu .
2. Uzasadnienie faktyczne i prawne odrzucenia zarzutu zawiera załącznik Nr 24 do niniejszej uchwały, stanowiący jej integralną część.

§ 25.

1. Po rozpatrzeniu zarzutu nie uwzględnionego przez Prezydenta Miasta Krakowa wniesionego do projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego terenu Ujście Wilgi złożonego przez Panią **Janinę Roguską** zamieszkałą w Krakowie, ul. Teligi (współwłaścicielkę działki nr 177 obr.11) dotyczącego – przeznaczenia terenu wymienionej działki pod przebieg Kanału Krakowskiego oraz blokowania terenów prywatnych i uniemożliwienia inwestycji właścicieli prywatnych na swojej własności, równocześnie wnioskującą o przeznaczenie działki pod zabudowę mieszkaniową i usługową - postanawia się o odrzuceniu zarzutu .
2. Uzasadnienie faktyczne i prawne odrzucenia zarzutu zawiera załącznik Nr 25 do niniejszej uchwały, stanowiący jej integralną część.

§ 26.

1. Po rozpatrzeniu zarzutu nie uwzględnionego przez Prezydenta Miasta Krakowa wniesionego do projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego terenu Ujście Wilgi złożonego przez Panią **Marię Majerczyk** zamieszkałą w Krakowie, ul. Starca (współwłaścicielkę działki nr 177 obr.11) dotyczącego – przeznaczenia terenu wymienionej działki pod przebieg Kanału Krakowskiego oraz blokowania terenów prywatnych i uniemożliwienia inwestycji właścicieli prywatnych na swojej własności, równocześnie wnioskującą o przeznaczenie działki pod zabudowę mieszkaniową i usługową - postanawia się o odrzuceniu zarzutu .

2. Uzasadnienie faktyczne i prawne odrzucenia zarzutu zawiera załącznik Nr 26 do niniejszej uchwały, stanowiący jej integralną część.

§ 27.

1. Po rozpatrzeniu zarzutu nie uwzględnionego przez Prezydenta Miasta Krakowa wniesionego do projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego terenu Ujście Wilgi złożonego przez Panią **Zdzisławę Włodarczyk** zamieszkałą w Krakowie, ul. Długosza (współwłaścicielkę działki nr 177 obr.11) dotyczącego – przeznaczenia terenu wymienionej działki pod przebieg Kanału Krakowskiego oraz blokowania terenów prywatnych i uniemożliwienia inwestycji właścicieli prywatnych na swojej własności, równocześnie wnioskującą o przeznaczenie działki pod zabudowę mieszkaniową i usługową - postanawia się o odrzuceniu zarzutu .
2. Uzasadnienie faktyczne i prawne odrzucenia zarzutu zawiera załącznik Nr 27 do niniejszej uchwały, stanowiący jej integralną część.

§ 28.

1. Po rozpatrzeniu zarzutu nie uwzględnionego przez Prezydenta Miasta Krakowa wniesionego do projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego terenu Ujście Wilgi złożonego przez Panią **Mieczysławę Semczuk** zamieszkałą w Krakowie, ul. Miechowity (właścicielkę działki nr 149/1 obr.11) dotyczącego wprowadzenia drogi dojazdowej 32KD przecinającej ww. działkę, planowania inwestycji kanału w terenie zabudowy mieszkaniowej, nie uwzględnienia postulatów i wniosków właścicieli dotyczących przesunięcia kanału w kierunku południowym - postanawia się o odrzuceniu zarzutu .
2. Uzasadnienie faktyczne i prawne odrzucenia zarzutu zawiera załącznik Nr 28 do niniejszej uchwały, stanowiący jej integralną część.

§ 29.

1. Po rozpatrzeniu zarzutu nie uwzględnionego przez Prezydenta Miasta Krakowa wniesionego do projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego terenu Ujście Wilgi złożonego przez Panią **Władysławę Adamską-Szostak** zamieszkałą w Krakowie, ul. Głogowska (właścicielkę działki nr 161/2 obr.11) dotyczącego - ograniczenia uprawnień do nieruchomości i naruszenie interesu prawnego, bezprzedmiotowości trzymywania rezerwy pod kanał nie posiadając środków na jego realizację, zmiany przebiegu trasy kanału w stosunku do dawnych planów, ingerencję w zabytkowe tereny - postanawia się o odrzuceniu zarzutu .
2. Uzasadnienie faktyczne i prawne odrzucenia zarzutu zawiera załącznik Nr 29 do niniejszej uchwały, stanowiący jej integralną część.

§ 30.

1. Po rozpatrzeniu zarzutu nie uwzględnionego przez Prezydenta Miasta Krakowa wniesionego do projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego terenu Ujście Wilgi złożonego przez Pana **Krzysztofa Kornickiego** zamieszkałego w Krakowie, ul. Kapelanka (właściciela działki nr 164/3 obr.11) dotyczącego przeznaczenia części działki pod Kanał Krakowski, części pod obwałowania oraz pod zielen publiczną, utrzymania rezerwy pod kanał, ograniczenie praw własności właścicieli, przeznaczenie części działki pod zielen parkową, nie uwzględnienia istniejących uwarunkowań, nieścisłej odpowiedzi na wniosek do planu - postanawia się o odrzuceniu zarzutu.
2. Uzasadnienie faktyczne i prawne odrzucenia zarzutu zawiera załącznik Nr 30 do niniejszej uchwały, stanowiący jej integralną część.

§ 31.

1. Po rozpatrzeniu zarzutu nie uwzględnionego przez Prezydenta Miasta Krakowa wniesionego do projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego terenu Ujście Wilgi złożonego przez Pana **Bogusława Batko** zamieszkałego w Krakowie, ul. Twardowskiego (właściciela działek nr 117/5, 117/6, 118/7, 118/8, 288/21, 288/10, 116 obr.31) dotyczącego braku możliwości dojazdu do działek, równocześnie postulującego o teren zamienny- postanawia się o odrzuceniu zarzutu .
2. Uzasadnienie faktyczne i prawne odrzucenia zarzutu zawiera załącznik Nr 31 do niniejszej uchwały, stanowiący jej integralną część.

§ 32.

1. Po rozpatrzeniu zarzutu nie uwzględnionego przez Prezydenta Miasta Krakowa wniesionego do projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego terenu Ujście Wilgi złożonego przez Pana **Stefana Prasila** zamieszkałego w Krakowie, ul. Rozdroże (właściciela działki nr 166/1) dotyczącego zasadności wprowadzenia zmian w stosunku do planu ogólnego, który utracił moc prawną, przeznaczenia przedmiotowej działki pod obwałowania kanału, blokowania terenów prywatnych i uniemożliwienia inwestycji właścicieli prywatnych na swojej własności - postanawia się o odrzuceniu zarzutu .
2. Uzasadnienie faktyczne i prawne odrzucenia zarzutu zawiera załącznik Nr 32 do niniejszej uchwały, stanowiący jej integralną część.

§ 33.

1. Po rozpatrzeniu zarzutu nie uwzględnionego przez Prezydenta Miasta Krakowa wniesionego do projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego terenu Ujście Wilgi złożonego przez Państwo **Ewę i Kazimierza Głowackich** zamieszkałych w Krakowie, ul. Ciołkosza (właścicieli działki nr 184/4 obr.11) dotyczącego – przeznaczenia terenu wymienionej działki pod przebieg Kanału Krakowskiego oraz blokowania terenów prywatnych i uniemożliwienia inwestycji właścicieli prywatnych na swojej własności, równocześnie wnioskujących o przeznaczenie działki pod zabudowę mieszkaniową lub usługową, wykup lub zamianę działki na równorzędną - postanawia się o odrzuceniu zarzutu .

2. Uzasadnienie faktyczne i prawne odrzucenia zarzutu zawiera załącznik Nr 33 do niniejszej uchwały, stanowiący jej integralną część.

§ 34.

1. Po rozpatrzeniu zarzutu nie uwzględnionego przez Prezydenta Miasta Krakowa wniesionego do projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego terenu Ujście Wilgi złożonego przez Pana **Tomasza Mroczkowskiego** zamieszkałego w Krakowie, ul. Ciołkosza (właściciela działki nr 184/3) dotyczącego przeznaczenia terenu wymienionej działki pod przebieg Kanału Krakowskiego oraz blokowania terenów prywatnych i uniemożliwienia inwestycji właścicieli prywatnych na swojej własności, równocześnie wnioskującego o przeznaczenie działki pod zabudowę mieszkaniową lub usługową, wykup lub zamianę działki na równorzędną - postanawia się o odrzuceniu zarzutu.
2. Uzasadnienie faktyczne i prawne odrzucenia zarzutu zawiera załącznik Nr 34 do niniejszej uchwały, stanowiący jej integralną część.

§ 35.

1. Po rozpatrzeniu zarzutu częściowo uwzględnionego przez Prezydenta Miasta Krakowa wniesionego do projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego terenu Ujście Wilgi złożonego przez Pana **Janusza Cereka** zamieszkałego w Krakowie, (właściciela działek nr 137/22, 144/5, 143/4, 505/11, 504/14) dotyczącego przeznaczenia działek na tereny zieleni i komunikacji uniemożliwiającej realizację usług komercyjnych w jakim to celu został zakupiony ten teren - postanawia się o odrzuceniu części zarzutu dotyczącego układu komunikacyjnego nieuwzględnionego przez Prezydenta Miasta Krakowa.
2. Uzasadnienie faktyczne i prawne odrzucenia zarzutu zawiera załącznik Nr 35 do niniejszej uchwały, stanowiący jej integralną część.

§ 36.

1. Po rozpatrzeniu zarzutu nie uwzględnionego przez Prezydenta Miasta Krakowa wniesionego do projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego terenu Ujście Wilgi złożonego przez Panią **Wandę Myśliwiec** zamieszkałą w Krakowie, ul. Rakowicka (właścicielki działek nr 178/1, 182/3 obr.11) dotyczącego przeznaczenia terenu wymienionej działki pod przebieg Kanału Krakowskiego oraz blokowania terenów prywatnych i uniemożliwienia inwestycji właścicieli prywatnych na swojej własności, równocześnie wnioskującą o przeznaczenie działki pod zabudowę mieszkaniową lub usługową, wykup lub zamianę działki na równorzędną - postanawia się o odrzuceniu zarzutu .
2. Uzasadnienie faktyczne i prawne odrzucenia zarzutu zawiera załącznik Nr 36 do niniejszej uchwały, stanowiący jej integralną część.

§ 37.

1. Po rozpatrzeniu zarzutu częściowo uwzględnionego przez Prezydenta Miasta Krakowa wniesionego do projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego terenu Ujście Wilgi złożonego przez **Zakład Energetyczny Kraków S. A.** z siedzibą w Krakowie, ul. Dajwór dotyczącego – propozycji przełożenia linii napowietrznej 110 kV, oraz braku rozwiązań drogowych przy ulicy Długosza - postanawia się o odrzuceniu zarzutu w części nieuwzględnionej przez Prezydenta Miasta Krakowa.
2. Uzasadnienie faktyczne i prawne odrzucenia zarzutu zawiera załącznik Nr 37 do niniejszej uchwały, stanowiący jej integralną część.

§ 38.

1. Po rozpatrzeniu zarzutu nie uwzględnionego przez Prezydenta Miasta Krakowa wniesionego do projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego terenu Ujście Wilgi złożonego przez Pana **Józefa Kosińskiego** zamieszkałego w Krakowie ul. Senatorska (właściciela działki nr 168 obr.11) dotyczącego nie uzyskania informacji na wyłożeniu - postanawia się o odrzuceniu zarzutu .
2. Uzasadnienie faktyczne i prawne odrzucenia zarzutu zawiera załącznik Nr 38 do niniejszej uchwały, stanowiący jej integralną część.

§ 39.

Zobowiązuje się Prezydenta Miasta Krakowa do doręczenia Zainteresowanym kopii (wyciągu) niniejszej uchwały wraz z pouczeniem o dopuszczalności wniesienia skargi do Naczelnego Sądu Administracyjnego w terminie 30 dni od dnia jej doręczenia.

§ 40.

Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia.

Wiceprzewodniczący Rady

Wiesław MISZTAL

Uzasadnienie faktyczne odrzucenia zarzutu wniesionego przez Pana Roberta Zgrzywę:

1. Zarzut wniesiony przez Pana Roberta Zgrzywę został szczegółowo zbadany w oparciu o materiał dowodowy, który obejmuje dokumenty związane ze sporządzeniem projektu planu. Są to dokumenty formalne obrazujące przebieg procesu planistycznego, takie jak: Uchwała Rady Miasta Krakowa o przystąpieniu do sporządzania projektu planu, komunikaty, obwieszczenia i zawiadomienia. Dowodowy materiał merytoryczny stanowią: inwentaryzacja urbanistyczna, wnioski do planu, koncepcja planu (poprzedzona opracowaniami analitycznymi), opinie i uzgodnienia projektu planu, wykaz protestów i zarzutów wraz ze sposobem ich rozpatrzenia przez Radę Miasta, prognoza oddziaływania na środowisko, materiały mapowe i opisowe poświadczające stan własności gruntów (wypisy i wyrysy z ewidencji gruntów).
2. Na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego ustalono następujący stan faktyczny:
 - 1/ Miasto Kraków przystąpiło do sporządzenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego obszaru Ujście Wilgi w Krakowie w oparciu o uchwałę Nr LVII/461/00 Rady Miasta Krakowa z dnia 12 lipca 2000 r. określającą ogólnie problematykę i zasięg terenowy opracowania. Sporządzony projekt planu został zaopiniowany i uzgodniony z właściwymi organami a następnie wyłożony do publicznego wglądu. Wniesione zarzuty i protesty do projektu planu zostały rozpatrzone przez Prezydenta Miasta, wśród nich zarzut wniesiony przez Pana Roberta Zgrzywę – współwłaściciela działki nr 179 obr. 11.
 - 2/ W swoim piśmie Pan Robert Zgrzywa zarzuca przeznaczenie terenu ww. działki pod projektowany Kanał Krakowski i równolegle wnosi o zmianę sposobu przeznaczenia działki pod zabudowę mieszkaniową i usługową
Po wnikliwej analizie złożonego zarzutu Prezydent Miasta Krakowa działając w ramach kompetencji przyznanych przez ustawę o zagospodarowaniu przestrzennym rozpatrzył zarzut postanawiając o jego nieuwzględnieniu i skierował go do ostatecznego rozstrzygnięcia przez Radę Miasta Krakowa.
3. Rada Miasta Krakowa rozpatrując treść zarzutu wzięła pod uwagę następujące okoliczności:
 - 1/ Rezerwa pod trasę przebiegu Kanału Krakowskiego wraz z obwałowaniami zawsze w planach miejscowych stanowiły teren zieleni miejskiej o charakterze rekreacyjnym. Niezależnie od tych ustaleń nie były to tereny budowlane podobnie jak obszar Zakrzówka, o czym świadczy stan zainwestowania tych terenów. Potrzeba utrzymania rezerwy terenowej dla kanału wynika z dwu istotnych przyczyn:
 - a/ zabezpieczenia przed powodzią części centralnej miasta z zabytkami o unikatowym znaczeniu w miejscu szczególnie narażonym, tj. rejonie między Mostem Dębnickim a Wawelem (zakole rzeki)
 - b/ możliwości wykorzystania na cele żeglugowe (zarówno gospodarcze jak i turystyczne)

- 2/ Niniejszy plan jest planem porządkującym zainwestowanie terenów na styku terenów zieleni z terenami os. Podwawelskiego szczególnie w obszarze między projektowanym kanałem a osiedlem. Działka stanowiąca własność wnoszącego zarzut położona jest na trasie planowanego kanału, w związku z powyższym nie widzi się możliwości zmiany funkcji pod zabudowę mieszkaniową i usługową.
- 3/ Przeprowadzone rozwiązania wariantowe prowadzenia trasy kanału w fazie koncepcji planu wykazało na etapie opiniowania brak technicznych możliwości innego jego przebiegu ze względów technicznych i uwarunkowań wynikających ze stanu zainwestowania kubaturowego
4. W związku z treścią wskazującą na naruszenie interesu prawnego właściciela dotyczącego prawa własności Rada Miasta odniosła się do rozwiązań planistycznych dotyczących nie tylko przedmiotowej działki, ale całokształtu ustaleń projektu planu. Zarzut, mimo że jest indywidualnym środkiem prawnym przysługującym określonym podmiotom w trakcie procesu planistycznego winien być rozpatrywany w nawiązaniu do projektu planu, jego celów i założeń oraz całościowych rozwiązań, a także w nawiązaniu do obowiązujących przepisów szczególnych. Ponieważ w świetle złożonego zarzutu zachodzi konflikt między interesem właściciela a opisanym interesem publicznym, koniecznym przy rozstrzygnięciu było dokonanie przez Radę Miasta Krakowa oceny wagi obydwu interesów z uwzględnieniem stanu faktycznego, stanu prawnego i relacji między obu stanami w konkretnym, wynikającym z wniesionego zarzutu przypadku. W rozważaniach tych przeważały argumenty wynikające z konieczności zapewnienia ładu przestrzennego, co należy do głównych zadań gminy oraz konieczność zabezpieczenia terenów miasta przed zagrożeniami nadzwyczajnymi. Wymienione wyżej okoliczności wpływają na odrzucenie zarzutu w odniesieniu do oczekiwań zgłoszonych w jego treści.

Uzasadnienie prawne odrzucenia zarzutu wniesionego przez Pana Roberta Zgrzywę:

Generalną podstawą prawną rozstrzygnięcia złożonego zarzutu jest przepis art. 24 ust. 3 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. o zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 1999 r. Nr 15 poz. 139 z późn. zm.) stanowiący, że „o uwzględnieniu bądź odrzuceniu zarzutu rozstrzyga rada gminy w drodze uchwały, zawierającej uzasadnienie faktyczne i prawne”.

Na podstawie rozpoznanego szczegółowo stanu faktycznego oraz przepisów prawa materialnego pozostających w związku z opisanym stanem faktycznym Rada Miasta Krakowa uznała, że decyzją właściwą jest odrzucenie zarzutu. Sposób rozstrzygnięcia zarzutu znajduje także uzasadnienie w obowiązujących przepisach, a mianowicie:

- w przepisach ustawy z dnia 8.03. 1990 r. o samorządzie gminnym (tekst jednolity Dz. U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1591 z późn. zm.), które wśród wielu zadań własnych gminy wyliczają sprawy ładu przestrzennego (art. 7 ust. 1, pkt 1), a także sprawy ulic i dróg gminnych (art. 7 ust. 1, pkt 2) – zaś jednym z podstawowych sposobów realizacji tych zadań jest sporządzanie miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego

- w przepisach ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. o zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 1999 r. Nr 15, poz. 139 z późn. zm.), w szczególności art. 1 ust. 2, pkt 1 nakazującego uwzględnienie w zagospodarowaniu przestrzennym wymogów ładu przestrzennego, urbanistyki. Należy zaznaczyć, że Rada Miasta Krakowa rozważała sposób rozstrzygnięcia zarzutu także i w aspekcie wymogów wynikających z pkt 5 cyt. przepisu, który mówi o walorach ekonomicznych przestrzeni i prawie własności oraz art. 3 ustawy stanowiącego, że w granicach określonych przez ustawy i zasady współżycia społecznego każdy ma prawo do zagospodarowania terenu, do którego ma tytuł prawny. Z uwagi na opisany wcześniej stan faktyczny rada uznała, że w rozważanym przypadku istnieją przesłanki merytoryczne i prawne przemawiające za odrzuceniem zarzutu, co wprawdzie powoduje naruszenie interesu prawnego właścicielki ale nie stwarza stanu naruszenia prawa taką decyzją.

Wyjaśnia się, że przepis art. 24 ust. 3 ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym zobowiązuje radę gminy do rozpatrzenia zarzutu, nie obliguje natomiast rady do jego uwzględnienia. Rada gminy ma więc prawo do odrzucenia zarzutu, a tym samym naruszenia w przypadkach uznanych za konieczne interesu prawnego zainteresowanej osoby, jeżeli takim rozstrzygnięciem nie narusza prawa. W omawianym przypadku naruszenie interesu prawnego można określić jako brak możliwości (będący skutkiem ustaleń planu mających na celu realizację podstawowych celów, dla których podjęto decyzję o potrzebie jego sporządzenia) utrzymania stanu zagospodarowania całości nieruchomości w sposób oczekiwany przez właściciela. Projekt planu podtrzymuje niebudowlane przeznaczenie terenu, nie tworzy dodatkowych nowych ograniczeń w zakresie sposobu wykonywania prawa własności. Podkreślić trzeba, iż “Plan miejscowy kształtuje wraz z innymi przepisami prawa sposób wykonywania prawa własności nieruchomości” (art. 33 ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym) – może więc wprowadzać ograniczenia w tym zakresie, jeżeli tak jak w rozpatrywanym przypadku zachodzi niesprzeczność takich rozstrzygnięć z Konstytucją RP, Kodeksem cywilnym oraz innymi ustawami. Prawo własności nieruchomości, chociaż jest fundamentalnym prawem w porządku prawnym RP nie jest jednak prawem niewzruszalnym, gdyż w sytuacjach przewidzianych przepisami szczególnymi (np. ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym) może być ograniczone. Poprzez opis stanu faktycznego i stanu prawnego oraz związków między nimi wykazano, że ograniczenia dla sposobu zagospodarowania działek wynikające z odrzucenia przedmiotowego zarzutu, chociaż naruszają interes prawny właścicielki nie powodują stanu naruszenia prawa, zostały podjęte w zgodzie z obowiązującym prawem materialnym, przez właściwy organ w ramach prawidłowo prowadzonej procedury planistycznej – mogą zatem być skutecznie wprowadzone do ustaleń planu. Rada Miasta Krakowa odrzucając zarzut nie działała zatem w sposób dowolny ani nie nadużyła przysługującego jej na mocy przepisu art. 4 ust. 1 ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym “władztwa planistycznego”. Rozważana była również ewentualność uwzględnienia przedmiotowego zarzutu. Uznano jednak, że uwzględnienie zarzutu wiązałoby się z przekreśleniem celu, dla którego postanowiono o potrzebie sporządzenia planu, w związku z czym zarzutu nie można uwzględnić. Sposobem rozstrzygnięcia Rada nie naruszyła przepisów Konstytucji RP, kodeksu cywilnego ani przepisów szczególnych. W tej sytuacji odrzucenie zarzutu jest uzasadnione pod względem faktycznym i prawnym.

Uzasadnienie faktyczne odrzucenia zarzutu wniesionego przez Panią Bożenę Kuczek:

1. Zarzut wniesiony przez Panią Bożenę Kuczek został szczegółowo zbadany w oparciu o materiał dowodowy, który obejmuje dokumenty związane ze sporządzeniem projektu planu. Są to dokumenty formalne obrazujące przebieg procesu planistycznego, takie jak: Uchwała Rady Miasta Krakowa o przystąpieniu do sporządzania projektu planu, komunikaty, obwieszczenia i zawiadomienia. Dowodowy materiał merytoryczny stanowią: inwentaryzacja urbanistyczna, wnioski do planu, koncepcja planu (poprzedzona opracowaniami analitycznymi), opinie i uzgodnienia projektu planu, wykaz protestów i zarzutów wraz ze sposobem ich rozpatrzenia przez Radę Miasta, prognoza oddziaływania na środowisko, materiały mapowe i opisowe poświadczające stan własności gruntów (wypisy i wyrysy z ewidencji gruntów).
2. Na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego ustalono następujący stan faktyczny:
 - 1/ Miasto Kraków przystąpiło do sporządzenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego obszaru Ujście Wilgi w Krakowie w oparciu o uchwałę Nr LVII/461/00 Rady Miasta Krakowa z dnia 12 lipca 2000 r. określającą ogólnie problematykę i zasięg terenowy opracowania. Sporządzony projekt planu został zaopiniowany i uzgodniony z właściwymi organami a następnie wyłożony do publicznego wglądu. Wniesione zarzuty i protesty do projektu planu zostały rozpatrzone przez Prezydenta Miasta, wśród nich zarzut wniesiony przez Panią Bożenę Kuczek – współwłaścicielkę działki nr 179 obr. 11.
 - 2/ W swoim piśmie Pani Bożena Kuczek zarzuca przeznaczenie terenu ww. działki pod projektowany Kanał Krakowski i równolegle wnosi o zmianę sposobu przeznaczenia działki pod zabudowę mieszkaniową i usługową
Po wnikliwej analizie złożonego zarzutu Prezydent Miasta Krakowa działając w ramach kompetencji przyznanych przez ustawę o zagospodarowaniu przestrzennym rozpatrzył zarzut postanawiając o jego nieuwzględnieniu i skierował go do ostatecznego rozstrzygnięcia przez Radę Miasta Krakowa.
3. Rada Miasta Krakowa rozpatrując treść zarzutu wzięła pod uwagę następujące okoliczności:
 - 1/ Rezerwa pod trasę przebiegu Kanału Krakowskiego wraz z obwałowaniami zawsze w planach miejscowych stanowiły teren zieleni miejskiej o charakterze rekreacyjnym. Niezależnie od tych ustaleń nie były to tereny budowlane podobnie jak obszar Zakrzówka, o czym świadczy stan zainwestowania tych terenów.
Potrzeba utrzymania rezerwy terenowej dla kanału wynika z dwu istotnych przyczyn:
 - a/ zabezpieczenia przed powodzią części centralnej miasta z zabytkami o unikatowym znaczeniu w miejscu szczególnie narażonym, tj. rejonie między Mostem Dębnickim a Wawelem (zakole rzeki)
 - b/ możliwości wykorzystania na cele żeglugowe (zarówno gospodarcze jak i turystyczne)

- 2/ Niniejszy plan jest planem porządkującym zainwestowanie terenów na styku terenów zieleni z terenami os. Podwawelskiego szczególnie w obszarze między projektowanym kanałem a osiedlem. Działka stanowiąca własność wnoszącej zarzut położona jest na trasie planowanego kanału, w związku z powyższym nie widzi się możliwości zmiany funkcji pod zabudowę mieszkaniową i usługową.
4. W związku z treścią wskazującą na naruszenie interesu prawnego właścicielki dotyczącego prawa własności Rada Miasta odniosła się do rozwiązań planistycznych dotyczących nie tylko przedmiotowej działki, ale całokształtu ustaleń projektu planu. Zarzut, mimo że jest indywidualnym środkiem prawnym przysługującym określonym podmiotom w trakcie procesu planistycznego winien być rozpatrywany w nawiązaniu do projektu planu, jego celów i założeń oraz całościowych rozwiązań, a także w nawiązaniu do obowiązujących przepisów szczególnych. Ponieważ w świetle złożonego zarzutu zachodzi konflikt między interesem właścicielki a opisanym interesem publicznym, koniecznym przy rozstrzygnięciu było dokonanie przez Radę Miasta Krakowa oceny wagi obydwu interesów z uwzględnieniem stanu faktycznego, stanu prawnego i relacji między obu stanami w konkretnym, wynikającym z wniesionego zarzutu przypadku.
- W rozważaniach tych przeważały argumenty wynikające z konieczności zapewnienia ładu przestrzennego, co należy do głównych zadań gminy oraz konieczność zabezpieczenia terenów miasta przed zagrożeniami nadzwyczajnymi. Wymienione wyżej okoliczności wpływają na odrzucenie zarzutu w odniesieniu do oczekiwań zgłoszonych w jego treści.

Uzasadnienie prawne odrzucenia zarzutu wniesionego przez Panią Bożenę Kuczek:

Generalną podstawą prawną rozstrzygnięcia złożonego zarzutu jest przepis art. 24 ust. 3 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. o zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 1999 r. Nr 15, poz. 139 z późn. zm.) stanowiący, że „o uwzględnieniu bądź odrzuceniu zarzutu rozstrzyga rada gminy w drodze uchwały, zawierającej uzasadnienie faktyczne i prawne”.

Na podstawie rozpoznanego szczegółowo stanu faktycznego oraz przepisów prawa materialnego pozostających w związku z opisanym stanem faktycznym Rada Miasta Krakowa uznała, że decyzją właściwą jest odrzucenie zarzutu. Sposób rozstrzygnięcia zarzutu znajduje także uzasadnienie w obowiązujących przepisach, a mianowicie:

- w przepisach ustawy z dnia 8.03. 1990 r. o samorządzie gminnym (tekst jednolity Dz. U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1591 z późn. zm.), które wśród wielu zadań własnych gminy wyliczają sprawy ładu przestrzennego (art. 7 ust. 1, pkt 1), a także sprawy ulic i dróg gminnych (art. 7 ust. 1, pkt 2) – zaś jednym z podstawowych sposobów realizacji tych zadań jest sporządzanie miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego
- w przepisach ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. o zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 1999 r. Nr 15, poz. 139 z późn. zm.), w szczególności art. 1 ust. 2, pkt 1 nakazującego uwzględnienie w zagospodarowaniu przestrzennym wymogów ładu przestrzennego, urbanistyki. Należy zaznaczyć, że Rada Miasta Krakowa rozważała sposób rozstrzygnięcia zarzutu także i w aspekcie wymogów wynikających z pkt 5

cyt. przepisu, który mówi o walorach ekonomicznych przestrzeni i prawie własności oraz art. 3 ustawy stanowiącego, że w granicach określonych przez ustawy i zasady współżycia społecznego każdy ma prawo do zagospodarowania terenu, do którego ma tytuł prawny. Z uwagi na opisany wcześniej stan faktyczny rada uznała, że w rozważanym przypadku istnieją przesłanki merytoryczne i prawne przemawiające za odrzuceniem zarzutu, co wprawdzie powoduje naruszenie interesu prawnego właścicielki, ale nie stwarza stanu naruszenia prawa taką decyzją.

Wyjaśnia się, że przepis art. 24 ust. 3 ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym zobowiązuje radę gminy do rozpatrzenia zarzutu, nie obliguje natomiast rady do jego uwzględnienia. Rada gminy ma więc prawo do odrzucenia zarzutu, a tym samym naruszenia w przypadkach uznanych za konieczne interesu prawnego zainteresowanej osoby, jeżeli takim rozstrzygnięciem nie narusza prawa. W omawianym przypadku naruszenie interesu prawnego można określić jako brak możliwości (będący skutkiem ustaleń planu mających na celu realizację podstawowych celów, dla których podjęto decyzję o potrzebie jego sporządzenia) utrzymania stanu zagospodarowania całości nieruchomości w sposób oczekiwany przez właściciela. Projekt planu podtrzymuje niebudowlane przeznaczenie terenu, nie tworzy dodatkowych nowych ograniczeń w zakresie sposobu wykonywania prawa własności. Podkreślić trzeba, iż "Plan miejscowy kształtuje wraz z innymi przepisami prawa sposób wykonywania prawa własności nieruchomości" (art. 33 ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym) – może więc wprowadzać ograniczenia w tym zakresie, jeżeli tak jak w rozpatrywanym przypadku zachodzi niesprzeczność takich rozstrzygnięć z Konstytucją RP, Kodeksem cywilnym oraz innymi ustawami. Prawo własności nieruchomości, chociaż jest fundamentalnym prawem w porządku prawnym RP nie jest jednak prawem niewzruszalnym, gdyż w sytuacjach przewidzianych przepisami szczególnymi (np. ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym) może być ograniczone. Poprzez opis stanu faktycznego i stanu prawnego oraz związków między nimi wykazano, że ograniczenia dla sposobu zagospodarowania działek wynikające z odrzucenia przedmiotowego zarzutu, chociaż naruszają interes prawny właścicielki, nie powodują stanu naruszenia prawa, zostały podjęte w zgodzie z obowiązującym prawem materialnym, przez właściwy organ w ramach prawidłowo prowadzonej procedury planistycznej – mogą zatem być skutecznie wprowadzone do ustaleń planu. Rada Miasta Krakowa odrzucając zarzut nie działała zatem w sposób dowolny ani nie nadużyła przysługującego jej na mocy przepisu art. 4 ust. 1 ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym "władztwa planistycznego". Rozważana była również ewentualność uwzględnienia przedmiotowego zarzutu. Uznano jednak, że uwzględnienie zarzutu wiązałoby się z przekreśleniem celu, dla którego postanowiono o potrzebie sporządzenia planu, w związku z czym zarzutu nie można uwzględnić. Sposobem rozstrzygnięcia Rada nie naruszyła przepisów Konstytucji RP, kodeksu cywilnego ani przepisów szczególnych. W tej sytuacji odrzucenie zarzutu jest uzasadnione pod względem faktycznym i prawnym.

Uzasadnienie faktyczne odrzucenia zarzutu wniesionego przez Panią Urszulę Karwowską działającą przez pełnomocnika Panią Barbarę Godulę :

1. Zarzut wniesiony przez Panią Urszulę Karwowską działającą przez pełnomocnika Panią Barbarę Godulę został szczegółowo zbadany w oparciu o materiał dowodowy, który obejmuje dokumenty związane ze sporządzeniem projektu planu. Są to dokumenty formalne obrazujące przebieg procesu planistycznego, takie jak: Uchwała Rady Miasta Krakowa o przystąpieniu do sporządzania projektu planu, komunikaty, obwieszczenia i zawiadomienia. Dowodowy materiał merytoryczny stanowią: inwentaryzacja urbanistyczna, wnioski do planu, koncepcja planu (poprzedzona opracowaniami analitycznymi), opinie i uzgodnienia projektu planu, wykaz protestów i zarzutów wraz ze sposobem ich rozpatrzenia przez Radę Miasta, prognoza oddziaływania na środowisko, materiały mapowe i opisowe poświadczające stan własności gruntów (wypisy i wyrisy z ewidencji gruntów).
2. Na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego ustalono następujący stan faktyczny:
 - 1/ Miasto Kraków przystąpiło do sporządzenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego obszaru Ujście Wilgi w Krakowie w oparciu o uchwałę Nr LVII/461/00 Rady Miasta Krakowa z dnia 12 lipca 2000 r. określającą ogólnie problematykę i zasięg terenowy opracowania. Sporządzony projekt planu został zaopiniowany i uzgodniony z właściwymi organami a następnie wyłożony do publicznego wglądu. Wniesione zarzuty i protesty do projektu planu zostały rozpatrzone przez Prezydenta Miasta, wśród nich zarzut wniesiony przez Panią Urszulę Karwowską (działającą przez pełnomocnika Panią Barbarę Godulę), właścicielkę działki nr 148/3 obr. 11.
 - 2/ W swoim piśmie Pani Barbara Godula zarzuca:
 - a/ przeznaczenia terenu działek pod Kanał Krakowski i blokowania innych działań inwestycyjnych
 - b/ zmiany przebiegu i gabarytów kanału w stosunku do poprzednich planów
 - c/ błędnej odpowiedzi na złożony do planu wniosekPo wnikliwej analizie złożonego zarzutu Prezydent Miasta Krakowa działając w ramach kompetencji przyznanych przez ustawę o zagospodarowaniu przestrzennym rozpatrzył zarzut negatywnie postanawiając o jego nieuwzględnieniu i skierował go do ostatecznego rozstrzygnięcia przez Radę Miasta Krakowa.
3. Rada Miasta Krakowa rozpatrując treść zarzutu wzięła pod uwagę następujące okoliczności:
 - 1/ Rezerwa pod trasę przebiegu Kanału Krakowskiego wraz z obwałowaniami zawsze w planach miejscowych stanowiły teren zieleni miejskiej o charakterze rekreacyjnym. Niezależnie od tych ustaleń nie były to tereny budowlane podobnie jak obszar Zakrzówka, o czym świadczy stan zainwestowania tych terenów. Potrzeba utrzymania rezerwy terenowej dla kanału wynika z dwu istotnych przyczyn:

- a/ zabezpieczenia przed powodzią części centralnej miasta z zabytkami o unikatowym znaczeniu w miejscu szczególnie narażonym, tj. rejonie między Mostem Dębnickim a Wawelem (zakole rzeki)
 - b/ możliwości wykorzystania na cele żeglugowe (zarówno gospodarcze jak i turystyczne)
- 2/ Niniejszy plan jest planem porządkującym zainwestowanie terenów na styku terenów zieleni z terenami os. Podwawelskiego szczególnie w obszarze między projektowanym kanałem a osiedlem. Działka stanowiąca własność wnoszącej zarzut położona jest na trasie planowanego kanału, w związku z powyższym nie widzi się możliwości zmiany funkcji pod zabudowę mieszkaniową i usługową.
- 3/ Przebieg i gabaryty Kanału Krakowskiego wprowadzone do przedmiotowego planu są zgodne z koncepcją techniczną kanału opracowaną w 1986r. przez „Hydroprojekt”
- 4/ W odpowiedzi na wniosek podano ogólną sugestię dotyczącą przeznaczenia terenu w projekcie planu. Zakres ustaleń planu oraz proporcja użytkowania zostały przedłożone w czasie wyłożenia
4. W związku z treścią wskazującą na naruszenie interesu prawnego właścicielki dotyczącego prawa własności Rada Miasta odniosła się do rozwiązań planistycznych dotyczących nie tylko przedmiotowej działki, ale całokształtu ustaleń projektu planu. Zarzut, mimo że jest indywidualnym środkiem prawnym przysługującym określonym podmiotom w trakcie procesu planistycznego winien być rozpatrywany w nawiązaniu do projektu planu, jego celów i założeń oraz całościowych rozwiązań, a także w nawiązaniu do obowiązujących przepisów szczególnych. Ponieważ w świetle złożonego zarzutu zachodzi konflikt między interesem właścicielki a opisanym interesem publicznym, koniecznym przy rozstrzygnięciu było dokonanie przez Radę Miasta Krakowa oceny wagi obydwu interesów z uwzględnieniem stanu faktycznego, stanu prawnego i relacji między obu stanami w konkretnym, wynikającym z wniesionego zarzutu przypadku.
- W rozważaniach tych przeważały argumenty wynikające z konieczności zapewnienia ładu przestrzennego, co należy do głównych zadań gminy oraz konieczność zabezpieczenia terenów miasta przed zagrożeniami nadzwyczajnymi. Wymienione wyżej okoliczności wpływają na odrzucenie zarzutu w odniesieniu do oczekiwania zgłoszonych w jego treści.

Uzasadnienie prawne odrzucenia zarzutu wniesionego przez Panią Urszulę Karwowską działającą przez pełnomocnika Panią Barbarę Godulę:

Generalną podstawą prawną rozstrzygnięcia złożonego zarzutu jest przepis art. 24 ust. 3 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. o zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 1999 r. Nr 15 poz. 139 z późn. zm.) stanowiący, że „o uwzględnieniu bądź odrzuceniu zarzutu rozstrzyga rada gminy w drodze uchwały, zawierającej uzasadnienie faktyczne i prawne”.

Na podstawie rozpoznanego szczegółowo stanu faktycznego oraz przepisów prawa materialnego pozostających w związku z opisanym stanem faktycznym Rada Miasta Krakowa uznała, że decyzją właściwą jest odrzucenie zarzutu. Sposób rozstrzygnięcia zarzutu znajduje także uzasadnienie w obowiązujących przepisach, a mianowicie:

- w przepisach ustawy z dnia 8.03. 1990 r. o samorządzie gminnym (tekst jednolity Dz. U. z 2001 r. Nr 142 poz. 1591 z późn. zm.), które wśród wielu zadań własnych gminy wyliczają sprawy ładu przestrzennego (art. 7 ust. 1, pkt 1), a także sprawy ulic i dróg gminnych (art. 7 ust. 1, pkt 2) – zaś jednym z podstawowych sposobów realizacji tych zadań jest sporządzanie miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego
- w przepisach ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. o zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 1999 r. Nr 15, poz. 139 z późn. zm.), w szczególności art. 1 ust. 2, pkt 1 nakazującego uwzględnienie w zagospodarowaniu przestrzennym wymogów ładu przestrzennego, urbanistyki. Należy zaznaczyć, że Rada Miasta Krakowa rozważała sposób rozstrzygnięcia zarzutu także i w aspekcie wymogów wynikających z pkt 5 cyt. przepisu, który mówi o walorach ekonomicznych przestrzeni i prawie własności oraz art. 3 ustawy stanowiącego, że w granicach określonych przez ustawy i zasady współżycia społecznego każdy ma prawo do zagospodarowania terenu, do którego ma tytuł prawny. Z uwagi na opisany wcześniej stan faktyczny rada uznała, że w rozważanym przypadku istnieją przesłanki merytoryczne i prawne przemawiające za odrzuceniem zarzutu, co wprawdzie powoduje naruszenie interesu prawnego właścicielki, ale nie stwarza stanu naruszenia prawa taką decyzją.

Wyjaśnia się, że przepis art. 24 ust. 3 ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym zobowiązuje radę gminy do rozpatrzenia zarzutu, nie obliguje natomiast rady do jego uwzględnienia. Rada gminy ma więc prawo do odrzucenia zarzutu, a tym samym naruszenia w przypadkach uznanych za konieczne interesu prawnego zainteresowanej osoby, jeżeli takim rozstrzygnięciem nie narusza prawa. W omawianym przypadku naruszenie interesu prawnego można określić jako brak możliwości (będący skutkiem ustaleń planu mających na celu realizację podstawowych celów, dla których podjęto decyzję o potrzebie jego sporządzania) utrzymania stanu zagospodarowania całości nieruchomości w sposób oczekiwany przez właściciela. Projekt planu podtrzymuje niebudowlane przeznaczenie terenu, nie tworzy dodatkowych nowych ograniczeń w zakresie sposobu wykonywania prawa własności. Podkreślić trzeba, iż “Plan miejscowy kształtuje wraz z innymi przepisami prawa sposób wykonywania prawa własności nieruchomości” (art. 33 ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym) – może więc wprowadzać ograniczenia w tym zakresie, jeżeli tak jak w rozpatrywanym przypadku zachodzi niesprzeczność takich rozstrzygnięć z Konstytucją RP, Kodeksem cywilnym oraz innymi ustawami. Prawo własności nieruchomości, chociaż jest fundamentalnym prawem w porządku prawnym RP nie jest jednak prawem niewzruszalnym, gdyż w sytuacjach przewidzianych przepisami szczególnymi (np. ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym) może być ograniczone. Poprzez opis stanu faktycznego i stanu prawnego oraz związków między nimi wykazano, że ograniczenia dla sposobu zagospodarowania działek wynikające z odrzucenia przedmiotowego zarzutu, chociaż naruszają interes prawny właścicielki, nie powodują stanu naruszenia prawa, zostały podjęte w zgodzie z obowiązującym prawem materialnym, przez właściwy organ w ramach prawidłowo prowadzonej procedury planistycznej – mogą zatem być skutecznie wprowadzone do ustaleń planu. Rada Miasta Krakowa odrzucając zarzut nie działała zatem w sposób dowolny ani nie nadużyła przysługującego jej na mocy przepisu art. 4 ust. 1 ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym “władztwa planistycznego”. Rozważana była również ewentualność uwzględnienia przedmiotowego zarzutu. Uznano jednak, że uwzględnienie zarzutu wiązałoby się z przekreśleniem celu, dla którego postanowiono o potrzebie sporządzenia planu, w związku z czym zarzutu nie można uwzględnić. Sposobem rozstrzygnięcia Rada nie naruszyła przepisów Konstytucji RP, kodeksu cywilnego ani przepisów szczególnych. W tej sytuacji odrzucenie zarzutu jest uzasadnione pod względem faktycznym i prawnym.

Uzasadnienie faktyczne odrzucenia zarzutu wniesionego przez Panią Zofię Sobczyk:

1. Zarzut wniesiony przez Panią Zofię Sobczyk został szczegółowo zbadany w oparciu o materiał dowodowy, który obejmuje dokumenty związane ze sporządzeniem projektu planu. Są to dokumenty formalne obrazujące przebieg procesu planistycznego, takie jak: Uchwała Rady Miasta Krakowa o przystąpieniu do sporządzania projektu planu, komunikaty, obwieszczenia i zawiadomienia. Dowodowy materiał merytoryczny stanowią: inwentaryzacja urbanistyczna, wnioski do planu, koncepcja planu (poprzedzona opracowaniami analitycznymi), opinie i uzgodnienia projektu planu, wykaz protestów i zarzutów wraz ze sposobem ich rozpatrzenia przez Radę Miasta, prognoza oddziaływania na środowisko, materiały mapowe i opisowe poświadczające stan własności gruntów (wypisy i wyrisy z ewidencji gruntów).
2. Na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego ustalono następujący stan faktyczny:
 - 1/ Miasto Kraków przystąpiło do sporządzenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego obszaru Ujście Wilgi w Krakowie w oparciu o uchwałę Nr LVII/461/00 Rady Miasta Krakowa z dnia 12 lipca 2000 r. określającą ogólnie problematykę i zasięg terenowy opracowania. Sporządzony projekt planu został zaopiniowany i uzgodniony z właściwymi organami a następnie wyłożony do publicznego wglądu. Wniesione zarzuty i protesty do projektu planu zostały rozpatrzone przez Prezydenta Miasta, wśród nich zarzut wniesiony przez Panią Zofię Sobczyk – współwłaścicielkę działki nr 151/2 obr. 11.
 - 2/ W swoim piśmie Pani Zofia Sobczyk zarzuca:
 - a/ podział działki na 3 różne sposoby zagospodarowania, a przede wszystkim przeznaczenie części terenu pod drogę (ok. 65% działki)
 - b/ obniżenie wartości działki
 - c/ nieprawidłowości w realizacji zabudowy wielorodzinnej przy ul. RozdrożePo wnikliwej analizie złożonego zarzutu Prezydent Miasta Krakowa działając w ramach kompetencji przyznanych przez ustawę o zagospodarowaniu przestrzennym rozpatrzył zarzut postanawiając o jego nieuwzględnieniu i skierował go do ostatecznego rozstrzygnięcia przez Radę Miasta Krakowa.
3. Rada Miasta Krakowa rozpatrując treść zarzutu wzięła pod uwagę następujące okoliczności:
 - 1/ Zadaniem planu miejscowego w sytuacji likwidacji odcinka ul. Rozdroże było zapewnienie dostępności działek przez wprowadzenie dojazdu zastępczego. Sposób prowadzenia dojazdu uwzględnia stan istniejący zainwestowania kubaturowego oraz możliwości wykorzystania terenów po obu stronach projektowanej drogi. Alternatywą dla prowadzenia wymienionego dojazdu jest poprowadzenie dojazdu po istniejących budynkach w bezpośrednim sąsiedztwie kanału (obecnie ul. Rozdroże).

- 2/ W świetle powyższego – obniżenie wartości działek nie znajduje potwierdzenia.
- 3/ Zarzucane nieprawidłowości w realizacji zabudowy przy ulicy Rozdroże nie dotyczą ustaleń tego planu, gdyż dotyczą stanu istniejącego (zrealizowanych obiektów), które muszą być usankcjonowane w planie.
4. W związku z treścią wskazującą na naruszenie interesu prawnego właścicielki dotyczącego prawa własności Rada Miasta odniosła się do rozwiązań planistycznych dotyczących nie tylko przedmiotowej działki, ale całokształtu ustaleń projektu planu. Zarzut, mimo że jest indywidualnym środkiem prawnym przysługującym określonym podmiotom w trakcie procesu planistycznego winien być rozpatrywany w nawiązaniu do projektu planu, jego celów i założeń oraz całościowych rozwiązań, a także w nawiązaniu do obowiązujących przepisów szczególnych. Ponieważ w świetle złożonego zarzutu zachodzi konflikt między interesem właściciela a opisanym interesem publicznym, koniecznym przy rozstrzygnięciu było dokonanie przez Radę Miasta Krakowa oceny wagi obydwu interesów z uwzględnieniem stanu faktycznego, stanu prawnego i relacji między obu stanami w konkretnym, wynikającym z wniesionego zarzutu przypadku. W rozważaniach tych przeważały argumenty wynikające z konieczności zapewnienia ładu przestrzennego, co należy do głównych zadań gminy oraz konieczność zabezpieczenia terenów dla realizacji urządzeń publicznych (w tym usług publicznych, publicznych środków komunikacji miejskiej i zieleni publicznej). Wymienione wyżej okoliczności wpływają na odrzucenie zarzutu w odniesieniu do oczekiwań zgłoszonych w jego treści.

Uzasadnienie prawne odrzucenia zarzutu wniesionego przez Panią Zofię Sobczyk:

Generalną podstawą prawną rozstrzygnięcia złożonego zarzutu jest przepis art. 24 ust. 3 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. o zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 1999 r. Nr 15 poz. 139 z późn. zm.) stanowiący, że „o uwzględnieniu bądź odrzuceniu zarzutu rozstrzyga rada gminy w drodze uchwały, zawierającej uzasadnienie faktyczne i prawne”.

Na podstawie rozpoznanego szczegółowo stanu faktycznego oraz przepisów prawa materialnego pozostających w związku z opisanym stanem faktycznym Rada Miasta Krakowa uznała, że decyzją właściwą jest odrzucenie zarzutu. Sposób rozstrzygnięcia zarzutu znajduje także uzasadnienie w obowiązujących przepisach, a mianowicie:

- w przepisach ustawy z dnia 8.03. 1990 r. o samorządzie gminnym (tekst jednolity Dz. U. z 2001 r. Nr 142 poz. 1591 z późn. zm.), które wśród wielu zadań własnych gminy wyliczają sprawy ładu przestrzennego (art. 7 ust. 1, pkt 1), a także sprawy ulic i dróg gminnych (art. 7 ust. 1, pkt 2) – zaś jednym z podstawowych sposobów realizacji tych zadań jest sporządzanie miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego
- w Rozporządzeniu Ministra Transportu i Gospodarki Morskiej z dnia 2 marca 1999 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać drogi i ich usytuowanie (Dz. U. z 1999 r. Nr 43 poz. 430)
- w przepisach ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. o zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 1999 r. Nr 15, poz. 139 z późn. zm.), w szczególności art. 1 ust. 2, pkt 1 nakazującego uwzględnienie w zagospodarowaniu przestrzennym wymogów ładu przestrzennego, urbanistyki. Należy zaznaczyć, że Rada Miasta Krakowa rozważała

sposób rozstrzygnięcia zarzutu także i w aspekcie wymogów wynikających z pkt 5 cyt. przepisu, który mówi o walorach ekonomicznych przestrzeni i prawie własności oraz art. 3 ustawy stanowiącego, że w granicach określonych przez ustawy i zasady współżycia społecznego każdy ma prawo do zagospodarowania terenu, do którego ma tytuł prawny. Z uwagi na opisany wcześniej stan faktyczny rada uznała, że w rozważanym przypadku istnieją przesłanki merytoryczne i prawne przemawiające za odrzuceniem zarzutu, co wprawdzie powoduje naruszenie interesu prawnego właścicielki, ale nie stwarza stanu naruszenia prawa taką decyzją.

Wyjaśnia się, że przepis art. 24 ust. 3 ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym zobowiązuje radę gminy do rozpatrzenia zarzutu, nie obliuguje natomiast rady do jego uwzględnienia. Rada gminy ma więc prawo do odrzucenia zarzutu, a tym samym naruszenia w przypadkach uznanych za konieczne interesu prawnego zainteresowanej osoby, jeżeli takim rozstrzygnięciem nie narusza prawa. W omawianym przypadku naruszenie interesu prawnego można określić jako brak możliwości (będący skutkiem ustaleń planu mających na celu realizację podstawowych celów, dla których podjęto decyzję o potrzebie jego sporządzenia) utrzymania stanu zagospodarowania całości nieruchomości w sposób oczekiwany przez właściciela. Projekt planu podtrzymuje niebudowlane przeznaczenie terenu, nie tworzy dodatkowych nowych ograniczeń w zakresie sposobu wykonywania prawa własności. Podkreślić trzeba, iż "Plan miejscowy kształtuje wraz z innymi przepisami prawa sposób wykonywania prawa własności nieruchomości" (art. 33 ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym) – może więc wprowadzać ograniczenia w tym zakresie, jeżeli tak jak w rozpatrywanym przypadku zachodzi niesprzeczność takich rozstrzygnięć z Konstytucją RP, Kodeksem cywilnym oraz innymi ustawami. Prawo własności nieruchomości, chociaż jest fundamentalnym prawem w porządku prawnym RP nie jest jednak prawem niewzruszalnym, gdyż w sytuacjach przewidzianych przepisami szczególnymi (np. ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym) może być ograniczone. Poprzez opis stanu faktycznego i stanu prawnego oraz związków między nimi wykazano, że ograniczenia dla sposobu zagospodarowania działek wynikające z odrzucenia przedmiotowego zarzutu, chociaż naruszają interes prawny właścicielki, nie powodują stanu naruszenia prawa, zostały podjęte w zgodzie z obowiązującym prawem materialnym, przez właściwy organ w ramach prawidłowo prowadzonej procedury planistycznej – mogą zatem być skutecznie wprowadzone do ustaleń planu. Rada Miasta Krakowa odrzucając zarzut nie działała zatem w sposób dowolny ani nie nadużyła przysługującego jej na mocy przepisu art. 4 ust. 1 ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym "władztwa planistycznego". Rozważana była również ewentualność uwzględnienia przedmiotowego zarzutu. Uznano jednak, że uwzględnienie zarzutu wiązałoby się z przekreśleniem celu, dla którego postanowiono o potrzebie sporządzenia planu, w związku z czym zarzutu nie można uwzględnić. Sposobem rozstrzygnięcia Rada nie naruszyła przepisów Konstytucji RP, kodeksu cywilnego ani przepisów szczególnych. W tej sytuacji odrzucenie zarzutu jest uzasadnione pod względem faktycznym i prawnym.

Uzasadnienie faktyczne odrzucenia zarzutu wniesionego przez Panią Rozalię Ziemierską:

1. Zarzut wniesiony przez Panią Rozalię Ziemierską został szczegółowo zbadany w oparciu o materiał dowodowy, który obejmuje dokumenty związane ze sporządzeniem projektu planu. Są to dokumenty formalne obrazujące przebieg procesu planistycznego, takie jak: Uchwała Rady Miasta Krakowa o przystąpieniu do sporządzania projektu planu, komunikaty, obwieszczenia i zawiadomienia. Dowodowy materiał merytoryczny stanowią: inwentaryzacja urbanistyczna, wnioski do planu, koncepcja planu (poprzedzona opracowaniami analitycznymi), opinie i uzgodnienia projektu planu, wykaz protestów i zarzutów wraz ze sposobem ich rozpatrzenia przez Radę Miasta, prognoza oddziaływania na środowisko, materiały mapowe i opisowe poświadczające stan własności gruntów (wypisy i wyrysy z ewidencji gruntów).
2. Na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego ustalono następujący stan faktyczny:
 - 1/ Miasto Kraków przystąpiło do sporządzenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego obszaru Ujście Wilgi w Krakowie w oparciu o uchwałę Nr LVII/461/00 Rady Miasta Krakowa z dnia 12 lipca 2000 r. określającą ogólnie problematykę i zasięg terenowy opracowania. Sporządzony projekt planu został zaopiniowany i uzgodniony z właściwymi organami a następnie wyłożony do publicznego wglądu. Wniesione zarzuty i protesty do projektu planu zostały rozpatrzone przez Prezydenta Miasta, wśród nich zarzut wniesiony przez Panią Rozalię Ziemierską – współwłaścicielkę działki nr 151/2 obr. 11.
 - 2/ W swoim piśmie Pani Rozalia Ziemierska zarzuca:
 - a/ podział działki na 3 różne sposoby zagospodarowania, a przede wszystkim przeznaczenie części terenu pod drogę (ok.65% działki),
 - b/ obniżenie wartości działki,
 - c/ nieprawidłowości w realizacji zabudowy wielorodzinnej przy ul. Rozdroże.Po wnikliwej analizie złożonego zarzutu Prezydent Miasta Krakowa działając w ramach kompetencji przyznanych przez ustawę o zagospodarowaniu przestrzennym rozpatrzył zarzut postanawiając o jego nieuwzględnieniu i skierował go do ostatecznego rozstrzygnięcia przez Radę Miasta Krakowa.
3. Rada Miasta Krakowa rozpatrując treść zarzutu wzięła pod uwagę następujące okoliczności:
 - 1/ Zadaniem planu miejscowego w sytuacji likwidacji odcinka ul. Rozdroże było zapewnienie dostępności działek przez wprowadzenie dojazdu zastępczego. Sposób prowadzenia dojazdu uwzględnia stan istniejący zainwestowania kubaturowego oraz możliwości wykorzystania terenów po obu stronach projektowanej drogi. Alternatywą dla prowadzenia wymienionego dojazdu jest poprowadzenie dojazdu po istniejących budynkach w bezpośrednim sąsiedztwie kanału (obecnie ul. Rozdroże).

- 2/ W świetle powyższego – obniżenie wartości działek nie znajduje potwierdzenia.
- 3/ Zarzucane nieprawidłowości w realizacji zabudowy przy ulicy Rozdroże nie dotyczą ustaleń tego planu, gdyż dotyczą stanu istniejącego (zrealizowanych obiektów), które muszą być usankcjonowane w planie.
4. W związku z treścią wskazującą na naruszenie interesu prawnego właścicielki dotyczącego prawa własności Rada Miasta odniosła się do rozwiązań planistycznych dotyczących nie tylko przedmiotowej działki, ale całokształtu ustaleń projektu planu. Zarzut, mimo że jest indywidualnym środkiem prawnym przysługującym określonym podmiotom w trakcie procesu planistycznego winien być rozpatrywany w nawiązaniu do projektu planu, jego celów i założeń oraz całościowych rozwiązań, a także w nawiązaniu do obowiązujących przepisów szczególnych. Ponieważ w świetle złożonego zarzutu zachodzi konflikt między interesem właściciela a opisanym interesem publicznym, koniecznym przy rozstrzygnięciu było dokonanie przez Radę Miasta Krakowa oceny wagi obydwu interesów z uwzględnieniem stanu faktycznego, stanu prawnego i relacji między obu stanami w konkretnym, wynikającym z wniesionego zarzutu przypadku. W rozważaniach tych przeważały argumenty wynikające z konieczności zapewnienia ładu przestrzennego, co należy do głównych zadań gminy oraz konieczność zabezpieczenia terenów dla realizacji urządzeń publicznych (w tym usług publicznych, publicznych środków komunikacji miejskiej i zieleni publicznej). Wymienione wyżej okoliczności wpływają na odrzucenie zarzutu w odniesieniu do oczekiwań zgłoszonych w jego treści.

Uzasadnienie prawne odrzucenia zarzutu wniesionego przez Panią Rozalię Ziemiarską:

Generalną podstawą prawną rozstrzygnięcia złożonego zarzutu jest przepis art. 24 ust. 3 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. o zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 1999 r. Nr 15 poz. 139 z późn. zm.) stanowiący, że „o uwzględnieniu bądź odrzuceniu zarzutu rozstrzyga rada gminy w drodze uchwały, zawierającej uzasadnienie faktyczne i prawne”.

Na podstawie rozpoznanego szczegółowo stanu faktycznego oraz przepisów prawa materialnego pozostających w związku z opisanym stanem faktycznym Rada Miasta Krakowa uznała, że decyzją właściwą jest odrzucenie zarzutu. Sposób rozstrzygnięcia zarzutu znajduje także uzasadnienie w obowiązujących przepisach, a mianowicie:

- w przepisach ustawy z dnia 8.03. 1990 r. o samorządzie gminnym (tekst jednolity Dz. U. z 2001 r. Nr 142 poz. 1591 z późn. zm.), które wśród wielu zadań własnych gminy wyliczają sprawy ładu przestrzennego (art. 7 ust. 1, pkt 1), a także sprawy ulic i dróg gminnych (art. 7 ust. 1, pkt 2) – zaś jednym z podstawowych sposobów realizacji tych zadań jest sporządzanie miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego
- w Rozporządzeniu Ministra Transportu i Gospodarki Morskiej z dnia 2 marca 1999 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać drogi i ich usytuowanie (Dz. U. z 1999 r. Nr 43 poz. 430)

- w przepisach ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. o zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 1999 r. Nr 15, poz. 139 z późn. zm.), w szczególności art. 1 ust. 2, pkt 1 nakazującego uwzględnienie w zagospodarowaniu przestrzennym wymogów ładu przestrzennego, urbanistyki. Należy zaznaczyć, że Rada Miasta Krakowa rozważała sposób rozstrzygnięcia zarzutu także i w aspekcie wymogów wynikających z pkt 5 cyt. przepisu, który mówi o walorach ekonomicznych przestrzeni i prawie własności oraz art. 3 ustawy stanowiącego, że w granicach określonych przez ustawy i zasady współżycia społecznego każdy ma prawo do zagospodarowania terenu, do którego ma tytuł prawny. Z uwagi na opisany wcześniej stan faktyczny rada uznała, że w rozważanym przypadku istnieją przesłanki merytoryczne i prawne przemawiające za odrzuceniem zarzutu, co wprawdzie powoduje naruszenie interesu prawnego właścicielki, ale nie stwarza stanu naruszenia prawa taką decyzją.

Wyjaśnia się, że przepis art. 24 ust. 3 ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym zobowiązuje radę gminy do rozpatrzenia zarzutu, nie obliguje natomiast rady do jego uwzględnienia. Rada gminy ma więc prawo do odrzucenia zarzutu, a tym samym naruszenia w przypadkach uznanych za konieczne interesu prawnego zainteresowanej osoby, jeżeli takim rozstrzygnięciem nie narusza prawa. W omawianym przypadku naruszenie interesu prawnego można określić jako brak możliwości (będący skutkiem ustaleń planu mających na celu realizację podstawowych celów, dla których podjęto decyzję o potrzebie jego sporządzenia) utrzymania stanu zagospodarowania całości nieruchomości w sposób oczekiwany przez właściciela. Projekt planu podtrzymuje niebudowlane przeznaczenie terenu, nie tworzy dodatkowych nowych ograniczeń w zakresie sposobu wykonywania prawa własności. Podkreślić trzeba, iż "Plan miejscowy kształtuje wraz z innymi przepisami prawa sposób wykonywania prawa własności nieruchomości" (art. 33 ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym) – może więc wprowadzać ograniczenia w tym zakresie, jeżeli tak jak w rozpatrywanym przypadku zachodzi niesprzeczność takich rozstrzygnięć z Konstytucją RP, Kodeksem cywilnym oraz innymi ustawami. Prawo własności nieruchomości, chociaż jest fundamentalnym prawem w porządku prawnym RP nie jest jednak prawem niewzruszalnym, gdyż w sytuacjach przewidzianych przepisami szczególnymi (np. ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym) może być ograniczone. Poprzez opis stanu faktycznego i stanu prawnego oraz związków między nimi wykazano, że ograniczenia dla sposobu zagospodarowania działek wynikające z odrzucenia przedmiotowego zarzutu, chociaż naruszają interes prawny właścicielki, nie powodują stanu naruszenia prawa, zostały podjęte w zgodzie z obowiązującym prawem materialnym, przez właściwy organ w ramach prawidłowo prowadzonej procedury planistycznej – mogą zatem być skutecznie wprowadzone do ustaleń planu. Rada Miasta Krakowa odrzucając zarzut nie działała zatem w sposób dowolny ani nie nadużyła przysługującego jej na mocy przepisu art. 4 ust. 1 ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym "władztwa planistycznego". Rozważana była również ewentualność uwzględnienia przedmiotowego zarzutu. Uznano jednak, że uwzględnienie zarzutu wiązałoby się z przekreśleniem celu, dla którego postanowiono o potrzebie sporządzenia planu, w związku z czym zarzutu nie można uwzględnić. Sposobem rozstrzygnięcia Rada nie naruszyła przepisów Konstytucji RP, kodeksu cywilnego ani przepisów szczególnych. W tej sytuacji odrzucenie zarzutu jest uzasadnione pod względem faktycznym i prawnym.

Uzasadnienie faktyczne odrzucenia zarzutu wniesionego przez Panią Rozalię Ziemierską:

1. Zarzut wniesiony przez Panią Rozalię Ziemierską został szczegółowo zbadany w oparciu o materiał dowodowy, który obejmuje dokumenty związane ze sporządzeniem projektu planu. Są to dokumenty formalne obrazujące przebieg procesu planistycznego, takie jak: Uchwała Rady Miasta Krakowa o przystąpieniu do sporządzania projektu planu, komunikaty, obwieszczenia i zawiadomienia. Dowodowy materiał merytoryczny stanowią: inwentaryzacja urbanistyczna, wnioski do planu, koncepcja planu (poprzedzona opracowaniami analitycznymi), opinie i uzgodnienia projektu planu, wykaz protestów i zarzutów wraz ze sposobem ich rozpatrzenia przez Radę Miasta, prognoza oddziaływania na środowisko, materiały mapowe i opisowe poświadczające stan własności gruntów (wypisy i wyrysy z ewidencji gruntów).
2. Na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego ustalono następujący stan faktyczny:
 - 1/ Miasto Kraków przystąpiło do sporządzenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego obszaru Ujście Wilgi w Krakowie w oparciu o uchwałę Nr LVII/461/00 Rady Miasta Krakowa z dnia 12 lipca 2000 r. określającą ogólnie problematykę i zasięg terenowy opracowania. Sporządzony projekt planu został zaopiniowany i uzgodniony z właściwymi organami a następnie wyłożony do publicznego wglądu. Wniesione zarzuty i protesty do projektu planu zostały rozpatrzone przez Prezydenta Miasta, wśród nich zarzut wniesiony przez Panią Rozalię Ziemierską – współwłaścicielkę działki nr 151/2 i 184 obr. 11.
 - 2/ W swoim piśmie Pani Rozalia Ziemierska zarzuca:
 - a/ naruszenia prawa własności (poprzez poprowadzenie drogi przez działkę stanowiącą własność p. Ziemierskiej)
 - b/ blokowania terenów rezerwowanych pod budowę Kanału KrakowskiegoPo wnikliwej analizie złożonego zarzutu Prezydent Miasta Krakowa działając w ramach kompetencji przyznanych przez ustawę o zagospodarowaniu przestrzennym rozpatrzył zarzut postanawiając o jego nieuwzględnieniu i skierował go do ostatecznego rozstrzygnięcia przez Radę Miasta Krakowa.
3. Rada Miasta Krakowa rozpatrując treść zarzutu wzięła pod uwagę następujące okoliczności:
 - 1/ Zadaniem planu miejscowego w sytuacji likwidacji odcinka ul. Rozdroże było zapewnienie dostępności działek przez wprowadzenie dojazdu zastępczego. Sposób prowadzenia dojazdu uwzględnia stan istniejący zainwestowania kubaturowego oraz możliwości wykorzystania terenów po obu stronach projektowanej drogi.
Alternatywą dla prowadzenia wymienionego dojazdu jest poprowadzenie dojazdu po istniejących budynkach w bezpośrednim sąsiedztwie kanału (obecnie ul. Rozdroże)

2/ Rezerwa pod trasę przebiegu Kanału Krakowskiego wraz z obwałowaniami zawsze w planach miejscowych stanowiły teren zieleni miejskiej o charakterze rekreacyjnym. Niezależnie od tych ustaleń nie były to tereny budowlane podobnie jak obszar Zakrzówka, o czym świadczy stan zainwestowania tych terenów. Potrzeba utrzymania rezerwy terenowej dla kanału wynika z dwu istotnych przyczyn:

a/ zabezpieczenia przed powodzią części centralnej miasta z zabytkami o unikatowym znaczeniu w miejscu szczególnie narażonym, tj. rejonie między Mostem Dębnickim a Wawelem (zakole rzeki)

b/ możliwości wykorzystania na cele żeglugowe (zarówno gospodarcze jak i turystyczne)

Niniejszy plan jest planem porządkującym zainwestowanie terenów na styku terenów zieleni z terenami os. Podwawelskiego szczególnie w obszarze między projektowanym kanałem a osiedlem. Działka stanowiąca własność wnoszącej zarzut położona jest na trasie planowanego kanału, w związku z powyższym nie widzi się możliwości zmiany funkcji.

4. W związku z treścią wskazującą na naruszenie interesu prawnego właścicielki dotyczącego prawa własności Rada Miasta odniosła się do rozwiązań planistycznych dotyczących nie tylko przedmiotowej działki, ale całokształtu ustaleń projektu planu. Zarzut, mimo że jest indywidualnym środkiem prawnym przysługującym określonym podmiotom w trakcie procesu planistycznego winien być rozpatrywany w nawiązaniu do projektu planu, jego celów i założeń oraz całościowych rozwiązań, a także w nawiązaniu do obowiązujących przepisów szczególnych. Ponieważ w świetle złożonego zarzutu zachodzi konflikt między interesem właściciela a opisanym interesem publicznym, koniecznym przy rozstrzygnięciu było dokonanie przez Radę Miasta Krakowa oceny wagi obydwu interesów z uwzględnieniem stanu faktycznego, stanu prawnego i relacji między obu stanami w konkretnym, wynikającym z wniesionego zarzutu przypadku.

W rozważaniach tych przeważały argumenty wynikające z konieczności zapewnienia ładu przestrzennego, co należy do głównych zadań gminy oraz konieczność zabezpieczenia terenów miasta przed zagrożeniami nadzwyczajnymi. Wymienione wyżej okoliczności wpływają na odrzucenie zarzutu w odniesieniu do oczekiwań zgłoszonych w jego treści.

Uzasadnienie prawne odrzucenia zarzutu wniesionego przez Panią Rozalię Ziemiarską:

Generalną podstawą prawną rozstrzygnięcia złożonego zarzutu jest przepis art. 24 ust. 3 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. o zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 1999 r. Nr 15 poz. 139 z późn. zm.) stanowiący, że „o uwzględnieniu bądź odrzuceniu zarzutu rozstrzyga rada gminy w drodze uchwały, zawierającej uzasadnienie faktyczne i prawne”.

Na podstawie rozpoznanego szczegółowo stanu faktycznego oraz przepisów prawa materialnego pozostających w związku z opisanym stanem faktycznym Rada Miasta Krakowa uznała, że decyzją właściwą jest odrzucenie zarzutu. Sposób rozstrzygnięcia zarzutu znajduje także uzasadnienie w obowiązujących przepisach, a mianowicie:

- w przepisach ustawy z dnia 8.03. 1990 r. o samorządzie gminnym (tekst jednolity Dz. U. z 2001 r. Nr 142 poz. 1591 z późn. zm.), które wśród wielu zadań własnych gminy wyliczają sprawy ładu przestrzennego (art. 7 ust. 1, pkt 1), a także sprawy ulic i dróg gminnych (art. 7 ust. 1, pkt 2) – zaś jednym z podstawowych sposobów realizacji tych zadań jest sporządzanie miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego
- w Rozporządzeniu Ministra Transportu i Gospodarki Morskiej z dnia 2 marca 1999 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać drogi i ich usytuowanie (Dz. U. z 1999 r. Nr 43 poz. 430)
- w przepisach ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. o zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 1999 r. Nr 15 poz. 139 z późn. zm.), w szczególności art. 1 ust. 2, pkt 1 nakazującego uwzględnienie w zagospodarowaniu przestrzennym wymogów ładu przestrzennego, urbanistyki. Należy zaznaczyć, że Rada Miasta Krakowa rozważała sposób rozstrzygnięcia zarzutu także i w aspekcie wymogów wynikających z pkt 5 cyt. przepisu, który mówi o walorach ekonomicznych przestrzeni i prawie własności oraz art. 3 ustawy stanowiącego, że w granicach określonych przez ustawy i zasady współżycia społecznego każdy ma prawo do zagospodarowania terenu, do którego ma tytuł prawny. Z uwagi na opisany wcześniej stan faktyczny rada uznała, że w rozważanym przypadku istnieją przesłanki merytoryczne i prawne przemawiające za odrzuceniem zarzutu, co wprawdzie powoduje naruszenie interesu prawnego właścicielki, ale nie stwarza stanu naruszenia prawa taką decyzją.

Wyjaśnia się, że przepis art. 24 ust. 3 ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym zobowiązuje radę gminy do rozpatrzenia zarzutu, nie obliguje natomiast rady do jego uwzględnienia. Rada gminy ma więc prawo do odrzucenia zarzutu, a tym samym naruszenia w przypadkach uznanych za konieczne interesu prawnego zainteresowanej osoby, jeżeli takim rozstrzygnięciem nie narusza prawa. W omawianym przypadku naruszenie interesu prawnego można określić jako brak możliwości (będący skutkiem ustaleń planu mających na celu realizację podstawowych celów, dla których podjęto decyzję o potrzebie jego sporządzenia) utrzymania stanu zagospodarowania całości nieruchomości w sposób oczekiwany przez właściciela. Projekt planu podtrzymuje niebudowlane przeznaczenie terenu, nie tworzy dodatkowych nowych ograniczeń w zakresie sposobu wykonywania prawa własności. Podkreślić trzeba, iż “Plan miejscowy kształtuje wraz z innymi przepisami prawa sposób wykonywania prawa własności nieruchomości” (art. 33 ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym) – może więc wprowadzać ograniczenia w tym zakresie, jeżeli tak jak w rozpatrywanym przypadku zachodzi niesprzeczność takich rozstrzygnięć z Konstytucją RP, Kodeksem cywilnym oraz innymi ustawami. Prawo własności nieruchomości, chociaż jest fundamentalnym prawem w porządku prawnym RP nie jest jednak prawem niewzruszalnym, gdyż w sytuacjach przewidzianych przepisami szczególnymi (np. ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym) może być ograniczone. Poprzez opis stanu faktycznego i stanu prawnego oraz związków między nimi wykazano, że ograniczenia dla sposobu zagospodarowania działek wynikające z odrzucenia przedmiotowego zarzutu, chociaż naruszają interes prawny właścicielki, nie powodują stanu naruszenia prawa, zostały podjęte w zgodzie z obowiązującym prawem materialnym, przez właściwy organ w ramach prawidłowo prowadzonej procedury

planistycznej – mogą zatem być skutecznie wprowadzone do ustaleń planu. Rada Miasta Krakowa odrzucając zarzut nie działała zatem w sposób dowolny ani nie nadużyła przysługującego jej na mocy przepisu art. 4 ust. 1 ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym “władztwa planistycznego”. Rozważana była również ewentualność uwzględnienia przedmiotowego zarzutu. Uznano jednak, że uwzględnienie zarzutu wiązałoby się z przekreśleniem celu, dla którego postanowiono o potrzebie sporządzenia planu, w związku z czym zarzutu nie można uwzględnić. Sposobem rozstrzygnięcia Rada nie naruszyła przepisów Konstytucji RP, kodeksu cywilnego ani przepisów szczególnych. W tej sytuacji odrzucenie zarzutu jest uzasadnione pod względem faktycznym i prawnym.

Uzasadnienie faktyczne odrzucenia zarzutu wniesionego przez Panów Romualda i Stanisława Małysza:

1. Zarzut wniesiony przez Panów Romualda i Stanisława Małysza został szczegółowo zbadany w oparciu o materiał dowodowy, który obejmuje dokumenty związane ze sporządzeniem projektu planu. Są to dokumenty formalne obrazujące przebieg procesu planistycznego, takie jak: Uchwała Rady Miasta Krakowa o przystąpieniu do sporządzania projektu planu, komunikaty, obwieszczenia i zawiadomienia. Dowodowy materiał merytoryczny stanowią: inwentaryzacja urbanistyczna, wnioski do planu, koncepcja planu (poprzedzona opracowaniami analitycznymi), opinie i uzgodnienia projektu planu, wykaz protestów i zarzutów wraz ze sposobem ich rozpatrzenia przez Radę Miasta, prognoza oddziaływania na środowisko, materiały mapowe i opisowe poświadczające stan własności gruntów (wypisy i wyrisy z ewidencji gruntów). Materiał dowodowy uzupełnia obowiązujący miejscowy plan ogólny zagospodarowania przestrzennego m. Krakowa obejmujący swym zasięgiem przedmiotowy teren.
2. Na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego ustalono następujący stan faktyczny:
 - 1/ Miasto Kraków przystąpiło do sporządzenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego obszaru Ujście Wilgi w Krakowie w oparciu o uchwałę Nr LVII/461/00 Rady Miasta Krakowa z dnia 12 lipca 2000 r. określającą ogólnie problematykę i zasięg terenowy opracowania. Sporządzony projekt planu został zaopiniowany i uzgodniony z właściwymi organami a następnie wyłożony do publicznego wglądu. Wniesione zarzuty i protesty do projektu planu zostały rozpatrzone przez Prezydenta Miasta, wśród nich zarzut wniesiony przez Panów Romualda i Stanisława Małysza – współwłaścicieli działki nr 149/1 obr. 11.
 - 2/ W swoim piśmie Panowie Romuald i Stanisław Małysz zarzucają:
 - a/ poprowadzenie projektowanej drogi po terenach prywatnych z ominięciem działki kościelnej
 - b/ podział ww. działki na 3 części o różnym sposobie użytkowania, co powoduje spadek jej wartości
 - c/ zbyt małe tempo decyzyjności UMKoraz żądają odszkodowania za tereny przeznaczone pod drogę i obwałowanie.
Po wnikliwej analizie złożonego zarzutu Prezydent Miasta Krakowa działając w ramach kompetencji przyznanych przez ustawę o zagospodarowaniu przestrzennym rozpatrzył zarzut postanawiając o jego nieuwzględnieniu i skierował go do ostatecznego rozstrzygnięcia przez Radę Miasta Krakowa.
3. Rada Miasta Krakowa rozpatrując treść zarzutu wzięła pod uwagę następujące okoliczności:

- 1/ Zadaniem planu miejscowego w sytuacji likwidacji odcinka ul. Rozdroże było zapewnienie dostępności działek przez wprowadzenie dojazdu zastępczego. Sposób prowadzenia dojazdu uwzględnia stan istniejący zainwestowania kubaturowego oraz możliwości wykorzystania terenów po obu stronach projektowanej drogi.
 - 2/ Alternatywą dla prowadzenia wymienionego dojazdu jest poprowadzenie dojazdu po istniejących budynkach w bezpośrednim sąsiedztwie kanału (obecnie ul. Rozdroże)
 - 3/ Tempo decyzyjności UMK nie dotyczy ustaleń planu
 - 4/ Podstawą dla wykupu lub oferowania terenu zamiennego przez Miasto Kraków mogą być jedynie ustalenia uchwalonego przez Radę Miasta planu miejscowego określającego cel, na który teren będzie wykupiony. Jako rozpoczęcie realizacji planu miejscowego rozumie się wejście w życie Uchwały Rady Miasta Krakowa w sprawie planu, tj. 14 dni od chwili ogłoszenia w Dzienniku Urzędowym Województwa Małopolskiego.
Tryb odszkodowań określa art. 36 ust. 1 ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym.
4. W związku z treścią wskazującą na naruszenie interesu prawnego właścicieli dotyczącego prawa własności Rada Miasta odniosła się do rozwiązań planistycznych dotyczących nie tylko przedmiotowej działki, ale całokształtu ustaleń projektu planu. Zarzut, mimo że jest indywidualnym środkiem prawnym przysługującym określonym podmiotom w trakcie procesu planistycznego winien być rozpatrywany w nawiązaniu do projektu planu, jego celów i założeń oraz całościowych rozwiązań, a także w nawiązaniu do obowiązujących przepisów szczególnych. Ponieważ w świetle złożonego zarzutu zachodzi konflikt między interesem właścicieli a opisanym interesem publicznym, koniecznym przy rozstrzygnięciu było dokonanie przez Radę Miasta Krakowa oceny wagi obydwu interesów z uwzględnieniem stanu faktycznego, stanu prawnego i relacji między obu stanami w konkretnym, wynikającym z wniesionego zarzutu przypadku. W rozważaniach tych przeważały argumenty wynikające z konieczności zapewnienia ładu przestrzennego, co należy do głównych zadań gminy oraz konieczność zabezpieczenia terenów dla realizacji urządzeń publicznych (w tym usług publicznych, publicznych środków komunikacji miejskiej i zieleni publicznej). Wymienione wyżej okoliczności wpływają na odrzucenie zarzutu w odniesieniu do oczekiwań zgłoszonych w jego treści.

Uzasadnienie prawne odrzucenia zarzutu wniesionego przez Panów Romualda i Stanisława Małysza:

Generalną podstawą prawną rozstrzygnięcia złożonego zarzutu jest przepis art. 24 ust. 3 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. o zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 1999 r. Nr 15 poz. 139 z późn. zm.) stanowiący, że "o uwzględnieniu bądź odrzuceniu zarzutu rozstrzyga rada gminy w drodze uchwały, zawierającej uzasadnienie faktyczne i prawne".

Na podstawie rozpoznanego szczegółowo stanu faktycznego oraz przepisów prawa materialnego pozostających w związku z opisanym stanem faktycznym Rada Miasta Krakowa uznała, że decyzją właściwą jest odrzucenie zarzutu. Sposób rozstrzygnięcia zarzutu znajduje także uzasadnienie w obowiązujących przepisach, a mianowicie:

- w przepisach ustawy z dnia 8.03. 1990 r. o samorządzie gminnym (tekst jednolity Dz. U. z 2001 r. Nr 142 poz. 1591 z późn. zm.), które wśród wielu zadań własnych gminy wyliczają sprawy ładu przestrzennego (art. 7 ust. 1, pkt 1), a także sprawy ulic i dróg gminnych (art. 7 ust. 1, pkt 2) – zaś jednym z podstawowych sposobów realizacji tych zadań jest sporządzanie miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego
- w Rozporządzeniu Ministra Transportu i Gospodarki Morskiej z dnia 2 marca 1999 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać drogi i ich usytuowanie (Dz. U. z 1999 r. Nr 43 poz. 430)
- w przepisach ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. o zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 1999 r. Nr 15, poz. 139 z późn. zm.), w szczególności art. 1 ust. 2, pkt 1 nakazującego uwzględnienie w zagospodarowaniu przestrzennym wymogów ładu przestrzennego, urbanistyki. Należy zaznaczyć, że Rada Miasta Krakowa rozważała sposób rozstrzygnięcia zarzutu także i w aspekcie wymogów wynikających z pkt 5 cyt. przepisu, który mówi o walorach ekonomicznych przestrzeni i prawie własności oraz art. 3 ustawy stanowiącego, że w granicach określonych przez ustawy i zasady współżycia społecznego każdy ma prawo do zagospodarowania terenu, do którego ma tytuł prawny. Z uwagi na opisany wcześniej stan faktyczny rada uznała, że w rozważanym przypadku istnieją przesłanki merytoryczne i prawne przemawiające za odrzuceniem zarzutu, co wprawdzie powoduje naruszenie interesu prawnego właścicieli, ale nie stwarza stanu naruszenia prawa taką decyzją.

Wyjaśnia się, że przepis art. 24 ust. 3 ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym zobowiązuje radę gminy do rozpatrzenia zarzutu, nie obliguje natomiast rady do jego uwzględnienia. Rada gminy ma więc prawo do odrzucenia zarzutu, a tym samym naruszenia w przypadkach uznanych za konieczne interesu prawnego zainteresowanej osoby, jeżeli takim rozstrzygnięciem nie narusza prawa. W omawianym przypadku naruszenie interesu prawnego można określić jako brak możliwości (będący skutkiem ustaleń planu mających na celu realizację podstawowych celów, dla których podjęto decyzję o potrzebie jego sporządzenia) utrzymania stanu zagospodarowania całości nieruchomości w sposób oczekiwany przez właściciela. Projekt planu podtrzymuje niebudowlane przeznaczenie terenu, nie tworzy dodatkowych nowych ograniczeń w zakresie sposobu wykonywania prawa własności. Podkreślić trzeba, iż “Plan miejscowy kształtuje wraz z innymi przepisami prawa sposób wykonywania prawa własności nieruchomości” (art. 33 ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym) – może więc wprowadzać ograniczenia w tym zakresie, jeżeli tak jak w rozpatrywanym przypadku zachodzi niesprzeczność takich rozstrzygnięć z Konstytucją RP, Kodeksem cywilnym oraz innymi ustawami. Prawo własności nieruchomości, chociaż jest fundamentalnym prawem w porządku prawnym RP nie jest jednak prawem niewzruszalnym, gdyż w sytuacjach przewidzianych przepisami szczególnymi (np. ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym) może być ograniczone. Poprzez opis stanu faktycznego i stanu prawnego oraz związków między nimi wykazano, że ograniczenia dla sposobu zagospodarowania działek wynikające z odrzucenia przedmiotowego zarzutu, chociaż naruszają interes prawny właścicieli, nie powodują stanu naruszenia prawa, zostały podjęte w zgodzie z obowiązującym prawem materialnym, przez właściwy organ w ramach prawidłowo prowadzonej procedury

planistycznej – mogą zatem być skutecznie wprowadzone do ustaleń planu. Rada Miasta Krakowa odrzucając zarzut nie działała zatem w sposób dowolny ani nie nadużyła przysługującego jej na mocy przepisu art. 4 ust. 1 ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym “władztwa planistycznego”. Rozważana była również ewentualność uwzględnienia przedmiotowego zarzutu. Uznano jednak, że uwzględnienie zarzutu wiązałoby się z przekreśleniem celu, dla którego postanowiono o potrzebie sporządzenia planu, w związku z czym zarzutu nie można uwzględnić. Sposobem rozstrzygnięcia Rada nie naruszyła przepisów Konstytucji RP, kodeksu cywilnego ani przepisów szczególnych. W tej sytuacji odrzucenie zarzutu jest uzasadnione pod względem faktycznym i prawnym.

Uzasadnienie faktyczne odrzucenia zarzutu wniesionego przez Panią Stefanię Zygałdo:

1. Zarzut wniesiony przez Panią Stefanię Zygałdo został szczegółowo zbadany w oparciu o materiał dowodowy, który obejmuje dokumenty związane ze sporządzeniem projektu planu. Są to dokumenty formalne obrazujące przebieg procesu planistycznego, takie jak: Uchwała Rady Miasta Krakowa o przystąpieniu do sporządzania projektu planu, komunikaty, obwieszczenia i zawiadomienia. Dowodowy materiał merytoryczny stanowią: inwentaryzacja urbanistyczna, wnioski do planu, koncepcja planu (poprzedzona opracowaniami analitycznymi), opinie i uzgodnienia projektu planu, wykaz protestów i zarzutów wraz ze sposobem ich rozpatrzenia przez Radę Miasta, prognoza oddziaływania na środowisko, materiały mapowe i opisowe poświadczające stan własności gruntów (wypisy i wyrysy z ewidencji gruntów).
2. Na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego ustalono następujący stan faktyczny:
 - 1/ Miasto Kraków przystąpiło do sporządzenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego obszaru Ujście Wilgi w Krakowie w oparciu o uchwałę Nr LVII/461/00 Rady Miasta Krakowa z dnia 12 lipca 2000 r. określającą ogólnie problematykę i zasięg terenowy opracowania. Sporządzony projekt planu został zaopiniowany i uzgodniony z właściwymi organami a następnie wyłożony do publicznego wglądu. Wniesione zarzuty i protesty do projektu planu zostały rozpatrzone przez Prezydenta Miasta, wśród nich zarzut wniesiony przez Panią Stefanię Zygałdo – współwłaścicielkę działki nr 151/1 obr. 11.
 - 2/ W swoim piśmie Pani Stefania Zygałdo zarzuca:
 - a/ naruszenie interesu prywatnego właścicieli
 - b/ poprowadzenie drogi w poprzek działki naruszając tym samym prawo własnościPo wnikliwej analizie złożonego zarzutu Prezydent Miasta Krakowa działając w ramach kompetencji przyznanych przez ustawę o zagospodarowaniu przestrzennym rozpatrzył zarzut postanawiając o jego nieuwzględnieniu i skierował go do ostatecznego rozstrzygnięcia przez Radę Miasta Krakowa.
3. Rada Miasta Krakowa rozpatrując treść zarzutu wzięła pod uwagę następujące okoliczności:
 - 1/ Zadaniem planu miejscowego w sytuacji likwidacji odcinka ul. Rozdroże było zapewnienie dostępności działek przez wprowadzenie dojazdu zastępczego. Sposób prowadzenia dojazdu uwzględnia stan istniejący zainwestowania kubaturowego oraz możliwości wykorzystania terenów po obu stronach projektowanej drogi.
 - 2/ Alternatywą dla prowadzenia wymienionego dojazdu jest poprowadzenie dojazdu po istniejących budynkach w bezpośrednim sąsiedztwie kanału (obecnie ul. Rozdroże)

4. W związku z treścią wskazującą na naruszenie interesu prawnego właścicieli dotyczącego prawa własności Rada Miasta odniosła się do rozwiązań planistycznych dotyczących nie tylko przedmiotowej działki, ale całokształtu ustaleń projektu planu. Zarzut, mimo że jest indywidualnym środkiem prawnym przysługującym określonym podmiotom w trakcie procesu planistycznego winien być rozpatrywany w nawiązaniu do projektu planu, jego celów i założeń oraz całościowych rozwiązań, a także w nawiązaniu do obowiązujących przepisów szczególnych. Ponieważ w świetle złożonego zarzutu zachodzi konflikt między interesem właścicieli a opisanym interesem publicznym, koniecznym przy rozstrzygnięciu było dokonanie przez Radę Miasta Krakowa oceny wagi obydwu interesów z uwzględnieniem stanu faktycznego, stanu prawnego i relacji między obu stanami w konkretnym, wynikającym z wniesionego zarzutu przypadku. W rozważaniach tych przeważały argumenty wynikające z konieczności zapewnienia ładu przestrzennego, co należy do głównych zadań gminy oraz konieczność zabezpieczenia terenów dla realizacji urządzeń publicznych (w tym usług publicznych, publicznych środków komunikacji miejskiej i zieleni publicznej). Wymienione wyżej okoliczności wpływają na odrzucenie zarzutu w odniesieniu do oczekiwań zgłoszonych w jego treści.

Uzasadnienie prawne odrzucenia zarzutu wniesionego przez Panią Stefanię Zygałdo:

Generalną podstawą prawną rozstrzygnięcia złożonego zarzutu jest przepis art. 24 ust. 3 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. o zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 1999 r. Nr 15 poz. 139 z późn. zm.) stanowiący, że „o uwzględnieniu bądź odrzuceniu zarzutu rozstrzyga rada gminy w drodze uchwały, zawierającej uzasadnienie faktyczne i prawne”.

Na podstawie rozpoznanego szczegółowo stanu faktycznego oraz przepisów prawa materialnego pozostających w związku z opisanym stanem faktycznym Rada Miasta Krakowa uznała, że decyzją właściwą jest odrzucenie zarzutu. Sposób rozstrzygnięcia zarzutu znajduje także uzasadnienie w obowiązujących przepisach, a mianowicie:

- w przepisach ustawy z dnia 8.03. 1990 r. o samorządzie gminnym (tekst jednolity Dz. U. z 2001 r. Nr 142 poz. 1591 z późn. zm.), które wśród wielu zadań własnych gminy wyliczają sprawy ładu przestrzennego (art. 7 ust. 1, pkt 1), a także sprawy ulic i dróg gminnych (art. 7 ust. 1, pkt 2) – zaś jednym z podstawowych sposobów realizacji tych zadań jest sporządzanie miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego
- w Rozporządzeniu Ministra Transportu i Gospodarki Morskiej z dnia 2 marca 1999 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać drogi i ich usytuowanie (Dz. U. z 1999 r. nr 43, poz. 430)
- w przepisach ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. o zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 1999 r. Nr 15 poz. 139 z późn. zm.), w szczególności art. 1 ust. 2, pkt 1 nakazującego uwzględnienie w zagospodarowaniu przestrzennym wymogów ładu przestrzennego, urbanistyki. Należy zaznaczyć, że Rada Miasta Krakowa rozważała sposób rozstrzygnięcia zarzutu także i w aspekcie wymogów wynikających z pkt 5 cyt. przepisu, który mówi o walorach ekonomicznych przestrzeni i prawie własności oraz art. 3 ustawy stanowiącego, że w granicach określonych przez ustawy i zasady współżycia społecznego każdy ma prawo do zagospodarowania terenu, do którego ma

tytuł prawny. Z uwagi na opisany wcześniej stan faktyczny rada uznała, że w rozważanym przypadku istnieją przesłanki merytoryczne i prawne przemawiające za odrzuceniem zarzutu, co wprawdzie powoduje naruszenie interesu prawnego właścicielki, ale nie stwarza stanu naruszenia prawa taką decyzją.

Wyjaśnia się, że przepis art. 24 ust. 3 ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym zobowiązuje radę gminy do rozpatrzenia zarzutu, nie obliguje natomiast rady do jego uwzględnienia. Rada gminy ma więc prawo do odrzucenia zarzutu, a tym samym naruszenia w przypadkach uznanych za konieczne interesu prawnego zainteresowanej osoby, jeżeli takim rozstrzygnięciem nie narusza prawa. W omawianym przypadku naruszenie interesu prawnego można określić jako brak możliwości (będący skutkiem ustaleń planu mających na celu realizację podstawowych celów, dla których podjęto decyzję o potrzebie jego sporządzenia) utrzymania stanu zagospodarowania całości nieruchomości w sposób oczekiwany przez właściciela. Projekt planu podtrzymuje niebudowlane przeznaczenie terenu, nie tworzy dodatkowych nowych ograniczeń w zakresie sposobu wykonywania prawa własności. Podkreślić trzeba, iż “Plan miejscowy kształtuje wraz z innymi przepisami prawa sposób wykonywania prawa własności nieruchomości” (art. 33 ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym) – może więc wprowadzać ograniczenia w tym zakresie, jeżeli tak jak w rozpatrywanym przypadku zachodzi niesprzeczność takich rozstrzygnięć z Konstytucją RP, Kodeksem cywilnym oraz innymi ustawami. Prawo własności nieruchomości, chociaż jest fundamentalnym prawem w porządku prawnym RP nie jest jednak prawem niewzruszalnym, gdyż w sytuacjach przewidzianych przepisami szczególnymi (np. ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym) może być ograniczone. Poprzez opis stanu faktycznego i stanu prawnego oraz związków między nimi wykazano, że ograniczenia dla sposobu zagospodarowania działek wynikające z odrzucenia przedmiotowego zarzutu, chociaż naruszają interes prawny właścicielki, nie powodują stanu naruszenia prawa, zostały podjęte w zgodzie z obowiązującym prawem materialnym, przez właściwy organ w ramach prawidłowo prowadzonej procedury planistycznej – mogą zatem być skutecznie wprowadzone do ustaleń planu. Rada Miasta Krakowa odrzucając zarzut nie działała zatem w sposób dowolny ani nie nadużyła przysługującego jej na mocy przepisu art. 4 ust. 1 ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym “władztwa planistycznego”. Rozważana była również ewentualność uwzględnienia przedmiotowego zarzutu. Uznano jednak, że uwzględnienie zarzutu wiązałoby się z przekreśleniem celu, dla którego postanowiono o potrzebie sporządzenia planu, w związku z czym zarzutu nie można uwzględnić. Sposobem rozstrzygnięcia Rada nie naruszyła przepisów Konstytucji RP, kodeksu cywilnego ani przepisów szczególnych. W tej sytuacji odrzucenie zarzutu jest uzasadnione pod względem faktycznym i prawnym.

Uzasadnienie faktyczne odrzucenia zarzutu wniesionego przez Panią Krystynę Polańską :

1. Zarzut wniesiony przez Panią Krystynę Polańską został szczegółowo zbadany w oparciu o materiał dowodowy, który obejmuje dokumenty związane ze sporządzeniem projektu planu. Są to dokumenty formalne obrazujące przebieg procesu planistycznego, takie jak: Uchwała Rady Miasta Krakowa o przystąpieniu do sporządzania projektu planu, komunikaty, obwieszczenia i zawiadomienia. Dowodowy materiał merytoryczny stanowią: inwentaryzacja urbanistyczna, wnioski do planu, koncepcja planu (poprzedzona opracowaniami analitycznymi), opinie i uzgodnienia projektu planu, wykaz protestów i zarzutów wraz ze sposobem ich rozpatrzenia przez Radę Miasta, prognoza oddziaływania na środowisko, materiały mapowe i opisowe poświadczające stan własności gruntów (wypisy i wyrysy z ewidencji gruntów).
2. Na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego ustalono następujący stan faktyczny:
 - 1/ Miasto Kraków przystąpiło do sporządzenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego obszaru Ujście Wilgi w Krakowie w oparciu o uchwałę Nr LVII/461/00 Rady Miasta Krakowa z dnia 12 lipca 2000 r. określającą ogólnie problematykę i zasięg terenowy opracowania. Sporządzony projekt planu został zaopiniowany i uzgodniony z właściwymi organami a następnie wyłożony do publicznego wglądu. Wniesione zarzuty i protesty do projektu planu zostały rozpatrzone przez Prezydenta Miasta, wśród nich zarzut wniesiony przez Panią Krystynę Polańską – współwłaścicielkę działki nr 151/1 obr. 11.
 - 2/ W swoim piśmie Pani Krystyna Polańska zarzuca:
 - a/ naruszenie interesu prywatnego właścicieli
 - b/ poprowadzenie drogi w poprzek działki naruszając tym samym prawo własnościPo wnikliwej analizie złożonego zarzutu Prezydent Miasta Krakowa działając w ramach kompetencji przyznanych przez ustawę o zagospodarowaniu przestrzennym rozpatrzył zarzut postanawiając o jego nieuwzględnieniu i skierował go do ostatecznego rozstrzygnięcia przez Radę Miasta Krakowa.
3. Rada Miasta Krakowa rozpatrując treść zarzutu wzięła pod uwagę następujące okoliczności:
 - 1/ Zadaniem planu miejscowego w sytuacji likwidacji odcinka ul. Rozdroże było zapewnienie dostępności działek przez wprowadzenie dojazdu zastępczego. Sposób prowadzenia dojazdu uwzględnia stan istniejący zainwestowania kubaturowego oraz możliwości wykorzystania terenów po obu stronach projektowanej drogi.
 - 2/ Alternatywą dla prowadzenia wymienionego dojazdu jest poprowadzenie dojazdu po istniejących budynkach w bezpośrednim sąsiedztwie kanału (obecnie ul. Rozdroże)

4. W związku z treścią wskazującą na naruszenie interesu prawnego właścicieli dotyczącego prawa własności Rada Miasta odniosła się do rozwiązań planistycznych dotyczących nie tylko przedmiotowej działki, ale całokształtu ustaleń projektu planu. Zarzut, mimo że jest indywidualnym środkiem prawnym przysługującym określonym podmiotom w trakcie procesu planistycznego winien być rozpatrywany w nawiązaniu do projektu planu, jego celów i założeń oraz całościowych rozwiązań, a także w nawiązaniu do obowiązujących przepisów szczególnych. Ponieważ w świetle złożonego zarzutu zachodzi konflikt między interesem właścicieli a opisanym interesem publicznym, koniecznym przy rozstrzygnięciu było dokonanie przez Radę Miasta Krakowa oceny wagi obydwu interesów z uwzględnieniem stanu faktycznego, stanu prawnego i relacji między obu stanami w konkretnym, wynikającym z wniesionego zarzutu przypadku. W rozważaniach tych przeważały argumenty wynikające z konieczności zapewnienia ładu przestrzennego, co należy do głównych zadań gminy oraz konieczność zabezpieczenia terenów dla realizacji urządzeń publicznych (w tym usług publicznych, publicznych środków komunikacji miejskiej i zieleni publicznej). Wymienione wyżej okoliczności wpływają na odrzucenie zarzutu w odniesieniu do oczekiwań zgłoszonych w jego treści.

Uzasadnienie prawne odrzucenia zarzutu wniesionego przez Panią Krystynę Polańską:

Generalną podstawą prawną rozstrzygnięcia złożonego zarzutu jest przepis art. 24 ust. 3 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. o zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 1999 r. Nr 15 poz. 139 z późn. zm.) stanowiący, że „o uwzględnieniu bądź odrzuceniu zarzutu rozstrzyga rada gminy w drodze uchwały, zawierającej uzasadnienie faktyczne i prawne”.

Na podstawie rozpoznanego szczegółowo stanu faktycznego oraz przepisów prawa materialnego pozostających w związku z opisanym stanem faktycznym Rada Miasta Krakowa uznała, że decyzją właściwą jest odrzucenie zarzutu. Sposób rozstrzygnięcia zarzutu znajduje także uzasadnienie w obowiązujących przepisach, a mianowicie:

- w przepisach ustawy z dnia 8.03. 1990 r. o samorządzie gminnym (tekst jednolity Dz. U. z 2001 r. Nr 142 poz. 1591 z późn. zm.), które wśród wielu zadań własnych gminy wyliczają sprawy ładu przestrzennego (art. 7 ust. 1, pkt 1), a także sprawy ulic i dróg gminnych (art. 7 ust. 1, pkt 2) – zaś jednym z podstawowych sposobów realizacji tych zadań jest sporządzanie miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego
- w Rozporządzeniu Ministra Transportu i Gospodarki Morskiej z dnia 2 marca 1999 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać drogi i ich usytuowanie (Dz. U. z 1999 r. nr 43, poz. 430)
- w przepisach ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. o zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 1999 r. Nr 15, poz. 139 z późn. zm.), w szczególności art. 1 ust. 2, pkt 1 nakazującego uwzględnienie w zagospodarowaniu przestrzennym wymogów ładu przestrzennego, urbanistyki. Należy zaznaczyć, że Rada Miasta Krakowa rozważała sposób rozstrzygnięcia zarzutu także i w aspekcie wymogów wynikających z pkt 5 cyt. przepisu, który mówi o walorach ekonomicznych przestrzeni i prawie własności oraz art. 3 ustawy stanowiącego, że w granicach określonych przez ustawy i zasady współżycia społecznego każdy ma prawo do zagospodarowania terenu, do którego ma tytuł prawny. Z uwagi na opisany wcześniej stan faktyczny rada uznała, że w rozważanym przypadku istnieją przesłanki merytoryczne i prawne przemawiające za odrzuceniem zarzutu, co wprawdzie powoduje naruszenie interesu prawnego właścicielki, ale nie stwarza stanu naruszenia prawa taką decyzją.

Wyjaśnia się, że przepis art. 24 ust. 3 ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym zobowiązuje radę gminy do rozpatrzenia zarzutu, nie obliguje natomiast rady do jego uwzględnienia. Rada gminy ma więc prawo do odrzucenia zarzutu, a tym samym naruszenia w przypadkach uznanych za konieczne interesu prawnego zainteresowanej osoby, jeżeli takim rozstrzygnięciem nie narusza prawa. W omawianym przypadku naruszenie interesu prawnego można określić jako brak możliwości (będący skutkiem ustaleń planu mających na celu realizację podstawowych celów, dla których podjęto decyzję o potrzebie jego sporządzenia) utrzymania stanu zagospodarowania całości nieruchomości w sposób oczekiwany przez właściciela. Projekt planu podtrzymuje niebudowlane przeznaczenie terenu, nie tworzy dodatkowych nowych ograniczeń w zakresie sposobu wykonywania prawa własności. Podkreślić trzeba, iż “Plan miejscowy kształtuje wraz z innymi przepisami prawa sposób wykonywania prawa własności nieruchomości” (art. 33 ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym) – może więc wprowadzać ograniczenia w tym zakresie, jeżeli tak jak w rozpatrywanym przypadku zachodzi niesprzeczność takich rozstrzygnięć z Konstytucją RP, Kodeksem cywilnym oraz innymi ustawami. Prawo własności nieruchomości, chociaż jest fundamentalnym prawem w porządku prawnym RP nie jest jednak prawem niewzruszalnym, gdyż w sytuacjach przewidzianych przepisami szczególnymi (np. ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym) może być ograniczone. Poprzez opis stanu faktycznego i stanu prawnego oraz związków między nimi wykazano, że ograniczenia dla sposobu zagospodarowania działek wynikające z odrzucenia przedmiotowego zarzutu, chociaż naruszają interes prawny właścicielki, nie powodują stanu naruszenia prawa, zostały podjęte w zgodzie z obowiązującym prawem materialnym, przez właściwy organ w ramach prawidłowo prowadzonej procedury planistycznej – mogą zatem być skutecznie wprowadzone do ustaleń planu. Rada Miasta Krakowa odrzucając zarzut nie działała zatem w sposób dowolny ani nie nadużyła przysługującego jej na mocy przepisu art. 4 ust. 1 ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym “władztwa planistycznego”. Rozważana była również ewentualność uwzględnienia przedmiotowego zarzutu. Uznano jednak, że uwzględnienie zarzutu wiązałoby się z przekreśleniem celu, dla którego postanowiono o potrzebie sporządzenia planu, w związku z czym zarzutu nie można uwzględnić. Sposobem rozstrzygnięcia Rada nie naruszyła przepisów Konstytucji RP, kodeksu cywilnego ani przepisów szczególnych. W tej sytuacji odrzucenie zarzutu jest uzasadnione pod względem faktycznym i prawnym.

Uzasadnienie faktyczne odrzucenia zarzutu wniesionego przez Panią Aleksandrę Zasadę-Chwist:

1. Zarzut wniesiony przez Panią Aleksandrę Zasadę-Chwist został szczegółowo zbadany w oparciu o materiał dowodowy, który obejmuje dokumenty związane ze sporządzeniem projektu planu. Są to dokumenty formalne obrazujące przebieg procesu planistycznego, takie jak: Uchwała Rady Miasta Krakowa o przystąpieniu do sporządzania projektu planu, komunikaty, obwieszczenia i zawiadomienia. Dowodowy materiał merytoryczny stanowią: inwentaryzacja urbanistyczna, wnioski do planu, koncepcja planu (poprzedzona opracowaniami analitycznymi), opinie i uzgodnienia projektu planu, wykaz protestów i zarzutów wraz ze sposobem ich rozpatrzenia przez Radę Miasta, prognoza oddziaływania na środowisko, materiały mapowe i opisowe poświadczające stan własności gruntów (wypisy i wyrzysy z ewidencji gruntów).
 2. Na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego ustalono następujący stan faktyczny:
 - 1/ Miasto Kraków przystąpiło do sporządzenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego obszaru Ujście Wilgi w Krakowie w oparciu o uchwałę Nr LVII/461/00 Rady Miasta Krakowa z dnia 12 lipca 2000 r. określającą ogólnie problematykę i zasięg terenowy opracowania. Sporządzony projekt planu został zaopiniowany i uzgodniony z właściwymi organami a następnie wyłożony do publicznego wglądu. Wniesione zarzuty i protesty do projektu planu zostały rozpatrzone przez Prezydenta Miasta, wśród nich zarzut wniesiony przez Panią Aleksandrę Zasadę-Chwist –właścicielkę działek nr 146/1, 146/3, 145/3 i 145/2 obr. 11.
 - 2/ W swoim piśmie Pani Aleksandra Zasada-Chwist zarzuca:
 - a/ zmianę przeznaczenia terenu w stosunku do planu ogólnego (część pod UP i UC),
Równocześnie zainteresowana strona postuluje o:
 - 1/ przesunięcie kanału w kierunku południowym (po śladzie rzeki Wilgi)
 - 2/ zmianę układu komunikacyjnego poprzez:
 - likwidację ulicy 32KD na odcinku płn.- pld.
 - pozostawienie dojazdu po ulicy 33KD
 - powiązanie komunikacyjne poprzez pas włączeniowy do ul. Konopnickiej przez wydłużenie go w kierunku mostu na rzece Wildze
 - zmianę przeznaczenia obszarów zieleni publicznej (8ZP i 7 ZP) oraz parkingu (28KP) na obszar usług komercyjnych
- Po wnikliwej analizie złożonego zarzutu Prezydent Miasta Krakowa działając w ramach kompetencji przyznanych przez ustawę o zagospodarowaniu przestrzennym rozpatrzył zarzut postanawiając o jego uwzględnieniu w części dotyczącej zmiany przeznaczenia terenu oznaczonego symbolem 8 ZP i 28 KP na usługi komercyjne pod warunkiem zachowania pełnej ekspozycji od strony ul. Konopnickiej zabytkowej kaplicy św. Bartłomieja oraz obowiązującej linii zabudowy. Pozostałą część zarzutu Prezydent Miasta Krakowa postanowił odrzucić i skierował go do ostatecznego rozstrzygnięcia przez Radę Miasta Krakowa.

3. Rada Miasta Krakowa rozpatrując treść zarzutu wzięła pod uwagę następujące okoliczności:

1/ Rezerwa pod trasę przebiegu Kanału Krakowskiego wraz z obwałowaniami zawsze w planach miejscowych stanowiły teren zieleni miejskiej o charakterze rekreacyjnym. Niezależnie od tych ustaleń nie były to tereny budowlane podobnie jak obszar Zakrzówka, o czym świadczy stan zainwestowania tych terenów. Potrzeba utrzymania rezerwy terenowej dla kanału wynika z dwu istotnych przyczyn:

a/ zabezpieczenia przed powodzią części centralnej miasta z zabytkami o unikatowym znaczeniu w miejscu szczególnie narażonym, tj. rejonie między Mostem Dębnickim a Wawelem (zakole rzeki)

b/ możliwości wykorzystania na cele żeglugowe (zarówno gospodarcze jak i turystyczne)

Niniejszy plan jest planem porządkującym zainwestowanie terenów na styku terenów zieleni z terenami os. Podwawelskiego szczególnie w obszarze między projektowanym kanałem a osiedlem. Część terenu stanowiąca własność wnoszącej zarzut położona jest na trasie planowanego kanału, w związku z powyższym nie widzi się możliwości zmiany funkcji pod zabudowę mieszkaniową i usługową.

2/ Ze względu na zapewnienie właściwej obsługi komunikacyjnej terenów położonych po północnej stronie kanału nie ma możliwości rezygnacji z projektowanej drogi 32 KD. Istnieje jedynie możliwość przesunięcia jej jak najbliżej ul. Konopnickiej

3/ BRK S.A. będące projektantem planu, podjęło na etapie koncepcji do niniejszego planu (wariant II) próbę przesunięcia trasy przebiegu kanału Krakowskiego w kierunku południowym, niemniej jednak zlecona przez UMK analiza skutków przesunięcia trasy Kanału wykazała, że przy spełnieniu wszelkich parametrów dla kanału żeglownego i powodziowego przesunięcie jego przebiegu w kierunku południowym narusza istniejące i planowane zainwestowanie na zachód poza granicami planu. W związku z powyższym przyjęte zostało rozwiązanie podtrzymujące trasę przebiegu kanału zgodnie z opracowaniem Hydroprojektu z roku 1986 oraz wariantem nr 1 koncepcji przedmiotowego planu.

4. W związku z treścią wskazującą na naruszenie interesu prawnego właściciela dotyczącego prawa własności Rada Miasta odniosła się do rozwiązań planistycznych dotyczących nie tylko przedmiotowej działki, ale całokształtu ustaleń projektu planu. Zarzut, mimo że jest indywidualnym środkiem prawnym przysługującym określonym podmiotom w trakcie procesu planistycznego winien być rozpatrywany w nawiązaniu do projektu planu, jego celów i założeń oraz całościowych rozwiązań, a także w nawiązaniu do obowiązujących przepisów szczególnych. Ponieważ w świetle złożonego zarzutu zachodzi konflikt między interesem właściciela a opisanym interesem publicznym, koniecznym przy rozstrzygnięciu było dokonanie przez Radę Miasta Krakowa oceny wagi obydwu interesów z uwzględnieniem stanu faktycznego, stanu prawnego i relacji między obu stanami w konkretnym, wynikającym z wniesionego zarzutu przypadku. W rozważaniach tych przeważały argumenty wynikające z konieczności zapewnienia ładu przestrzennego, co należy do głównych zadań gminy oraz konieczność zabezpieczenia terenów miasta przed zagrożeniami nadzwyczajnymi. Wymienione wyżej okoliczności wpływają na odrzucenie zarzutu w odniesieniu do oczekiwań zgłoszonych w jego treści.

Uzasadnienie prawne odrzucenia zarzutu wniesionego przez Panią Aleksandrę Zasadę-Chwist:

Generalną podstawą prawną rozstrzygnięcia złożonego zarzutu jest przepis art. 24 ust. 3 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. o zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 1999 r. Nr 15 poz. 139 z późn. zm.) stanowiący, że „o uwzględnieniu bądź odrzuceniu zarzutu rozstrzyga rada gminy w drodze uchwały, zawierającej uzasadnienie faktyczne i prawne”.

Na podstawie rozpoznanego szczegółowo stanu faktycznego oraz przepisów prawa materialnego pozostających w związku z opisanym stanem faktycznym Rada Miasta Krakowa uznała, że decyzją właściwą jest odrzucenie zarzutu. Sposób rozstrzygnięcia zarzutu znajduje także uzasadnienie w obowiązujących przepisach, a mianowicie:

- w przepisach ustawy z dnia 8.03. 1990 r. o samorządzie gminnym (tekst jednolity Dz. U. z 2001 r. Nr 142 poz. 1591 z późn. zm.), które wśród wielu zadań własnych gminy wyliczają sprawy ładu przestrzennego (art. 7 ust. 1, pkt 1), a także sprawy ulic i dróg gminnych (art. 7 ust. 1, pkt 2) – zaś jednym z podstawowych sposobów realizacji tych zadań jest sporządzanie miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego
- w Rozporządzeniu Ministra Transportu i Gospodarki Morskiej z dnia 2 marca 1999 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać drogi i ich usytuowanie (Dz. U. z 1999 r. Nr 43 poz. 430)
- w przepisach ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. o zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 1999 r. Nr 15, poz. 139 z późn. zm.), w szczególności art. 1 ust. 2, pkt 1 nakazującego uwzględnienie w zagospodarowaniu przestrzennym wymogów ładu przestrzennego, urbanistyki. Należy zaznaczyć, że Rada Miasta Krakowa rozważyła sposób rozstrzygnięcia zarzutu także i w aspekcie wymogów wynikających z pkt 5 cyt. przepisu, który mówi o walorach ekonomicznych przestrzeni i prawie własności oraz art. 3 ustawy stanowiącego, że w granicach określonych przez ustawy i zasady współżycia społecznego każdy ma prawo do zagospodarowania terenu, do którego ma tytuł prawny. Z uwagi na opisany wcześniej stan faktyczny rada uznała, że w rozważanym przypadku istnieją przesłanki merytoryczne i prawne przemawiające za odrzuceniem zarzutu, co wprawdzie powoduje naruszenie interesu prawnego właścicielki, ale nie stwarza stanu naruszenia prawa taką decyzją.

Wyjaśnia się, że przepis art. 24 ust. 3 ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym zobowiązuje radę gminy do rozpatrzenia zarzutu, nie obliguje natomiast rady do jego uwzględnienia. Rada gminy ma więc prawo do odrzucenia zarzutu, a tym samym naruszenia w przypadkach uznanych za konieczne interesu prawnego zainteresowanej osoby, jeżeli takim rozstrzygnięciem nie narusza prawa. W omawianym przypadku naruszenie interesu prawnego można określić jako brak możliwości (będący skutkiem ustaleń planu mających na celu realizację podstawowych celów, dla których podjęto decyzję o potrzebie jego sporządzenia) utrzymania stanu zagospodarowania całości nieruchomości w sposób oczekiwany przez właściciela. Projekt planu podtrzymuje niebudowlane przeznaczenie terenu, nie tworzy dodatkowych nowych ograniczeń w zakresie sposobu wykonywania prawa własności. Podkreślić trzeba, iż “Plan miejscowy kształtuje wraz z innymi przepisami prawa sposób wykonywania prawa własności nieruchomości” (art. 33 ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym) – może

więc wprowadzać ograniczenia w tym zakresie, jeżeli tak jak w rozpatrywanym przypadku zachodzi niesprzeczność takich rozstrzygnięć z Konstytucją RP, Kodeksem cywilnym oraz innymi ustawami. Prawo własności nieruchomości, chociaż jest fundamentalnym prawem w porządku prawnym RP nie jest jednak prawem niewzruszalnym, gdyż w sytuacjach przewidzianych przepisami szczególnymi (np. ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym) może być ograniczone. Poprzez opis stanu faktycznego i stanu prawnego oraz związków między nimi wykazano, że ograniczenia dla sposobu zagospodarowania działek wynikające z odrzucenia przedmiotowego zarzutu, chociaż naruszają interes prawny właścicielki, nie powodują stanu naruszenia prawa, zostały podjęte w zgodzie z obowiązującym prawem materialnym, przez właściwy organ w ramach prawidłowo prowadzonej procedury planistycznej – mogą zatem być skutecznie wprowadzone do ustaleń planu. Rada Miasta Krakowa odrzucając zarzut nie działała zatem w sposób dowolny ani nie nadużyła przysługującego jej na mocy przepisu art. 4 ust. 1 ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym “władztwa planistycznego”. Rozważana była również ewentualność uwzględnienia przedmiotowego zarzutu. Uznano jednak, że uwzględnienie zarzutu wiązałoby się z przekreśleniem celu, dla którego postanowiono o potrzebie sporządzenia planu, w związku z czym zarzutu nie można uwzględnić. Sposobem rozstrzygnięcia Rada nie naruszyła przepisów Konstytucji RP, kodeksu cywilnego ani przepisów szczególnych. W tej sytuacji odrzucenie zarzutu jest uzasadnione pod względem faktycznym i prawnym.

Uzasadnienie faktyczne odrzucenia zarzutu wniesionego przez Panią Irenę Drzewiecką:

1. Zarzut wniesiony przez Panią Irenę Drzewiecką został szczegółowo zbadany w oparciu o materiał dowodowy, który obejmuje dokumenty związane ze sporządzeniem projektu planu. Są to dokumenty formalne obrazujące przebieg procesu planistycznego, takie jak: Uchwała Rady Miasta Krakowa o przystąpieniu do sporządzania projektu planu, komunikaty, obwieszczenia i zawiadomienia. Dowodowy materiał merytoryczny stanowią: inwentaryzacja urbanistyczna, wnioski do planu, koncepcja planu (poprzedzona opracowaniami analitycznymi), opinie i uzgodnienia projektu planu, wykaz protestów i zarzutów wraz ze sposobem ich rozpatrzenia przez Radę Miasta, prognoza oddziaływania na środowisko, materiały mapowe i opisowe poświadczające stan własności gruntów (wypisy i wyrisy z ewidencji gruntów).
2. Na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego ustalono następujący stan faktyczny:
 - 1/ Miasto Kraków przystąpiło do sporządzenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego obszaru Ujście Wilgi w Krakowie w oparciu o uchwałę Nr LVII/461/00 Rady Miasta Krakowa z dnia 12 lipca 2000 r. określającą ogólnie problematykę i zasięg terenowy opracowania. Sporządzony projekt planu został zaopiniowany i uzgodniony z właściwymi organami a następnie wyłożony do publicznego wglądu. Wniesione zarzuty i protesty do projektu planu zostały rozpatrzone przez Prezydenta Miasta, wśród nich zarzut wniesiony przez Panią Irenę Drzewiecką – współwłaścicielkę działki nr 149/1 obr. 11.
 - 2/ W swoim piśmie Pani Irena Drzewiecka zarzuca:
 - a/ poprowadzenie obwałowań Kanału Krakowskiego oraz drogi dojazdowej 32KD po części działki co uniemożliwia budowę domu na działce, równocześnie wnioskuje o:
 - przesunięcia Kanału Krakowskiego w kierunku południowym
 - odszkodowanie za wyższą działkę
3. Rada Miasta Krakowa rozpatrując treść zarzutu wzięła pod uwagę następujące okoliczności:
 - 1/ Zadaniem planu miejscowego w sytuacji likwidacji odcinka ul. Rozdroże było zapewnienie dostępności działek przez wprowadzenie dojazdu zastępczego. Sposób prowadzenia dojazdu uwzględnia stan istniejący zainwestowania kubaturowego oraz możliwości wykorzystania terenów po obu stronach projektowanej drogi. Alternatywą dla prowadzenia wymienionego dojazdu jest poprowadzenie dojazdu po istniejących budynkach w bezpośrednim sąsiedztwie kanału (obecnie ul. Rozdroże)

2/ Rezerwa pod trasę przebiegu Kanału Krakowskiego wraz z obwałowaniami zawsze w planach miejscowych stanowiły teren zieleni miejskiej o charakterze rekreacyjnym. Niezależnie od tych ustaleń nie były to tereny budowlane podobnie jak obszar Zakrzówka, o czym świadczy stan zainwestowania tych terenów.

Potrzeba utrzymania rezerwy terenowej dla kanału wynika z dwu istotnych przyczyn:

a/ zabezpieczenia przed powodzią części centralnej miasta z zabytkami o unikatowym znaczeniu w miejscu szczególnie narażonym, tj. rejonie między Mostem Dębnickim a Wawelem (zakole rzeki)

b/ możliwości wykorzystania na cele żeglugowe (zarówno gospodarcze jak i turystyczne)

Niniejszy plan jest planem porządkującym zainwestowanie terenów na styku terenów zieleni z terenami os. Podwawelskiego szczególnie w obszarze między projektowanym kanałem a osiedlem. Działka stanowiąca własność wnoszącego zarzut położona jest na trasie planowanego kanału, w związku z powyższym nie widzi się możliwości zmiany funkcji pod zabudowę mieszkaniową i usługową.

BRK S.A. będące projektantem planu, podjęło na etapie koncepcji do niniejszego planu próbę przesunięcia trasy przebiegu Kanału Krakowskiego w kierunku południowym, niemniej jednak zlecona przez UMK analiza skutków przesunięcia trasy kanału (2002 r.) wykazała, że przy spełnieniu wszelkich parametrów dla kanału żeglownego i przeciwpowodziowego przesunięcie jego przebiegu w kierunku południowym narusza istniejące i planowane zainwestowanie na terenach położonych na zachód poza granicami planu. W związku z powyższym przyjęte zostało rozwiązanie podtrzymujące trasę przebiegu kanału zgodnie z opracowaniem Hydroprojektu z roku 1986.

3/ Podstawą dla wykupu lub oferowania terenu zamiennego przez Miasto Kraków mogą być jedynie ustalenia uchwalonego przez Radę Miasta planu miejscowego określającego cel, na który teren będzie wykupiony. Jako rozpoczęcie realizacji planu miejscowego rozumie się wejście w życie Uchwały Rady Miasta Krakowa w sprawie planu, tj. 14 dni od chwili ogłoszenia w Dzienniku Urzędowym Województwa Małopolskiego.

Tryb odszkodowań określa art. 36 ust. 1 ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym.

4. W związku z treścią wskazującą na naruszenie interesu prawnego właścicielki dotyczącego prawa własności Rada Miasta odniosła się do rozwiązań planistycznych dotyczących nie tylko przedmiotowej działki, ale całokształtu ustaleń projektu planu. Zarzut, mimo że jest indywidualnym środkiem prawnym przysługującym określonym podmiotom w trakcie procesu planistycznego winien być rozpatrywany w nawiązaniu do projektu planu, jego celów i założeń oraz całościowych rozwiązań, a także w nawiązaniu do obowiązujących przepisów szczególnych. Ponieważ w świetle złożonego zarzutu zachodzi konflikt między interesem właścicielki a opisanym interesem publicznym, koniecznym przy rozstrzygnięciu było dokonanie przez Radę Miasta Krakowa oceny wagi obydwu interesów z uwzględnieniem stanu faktycznego, stanu prawnego i relacji między obu stanami w konkretnym, wynikającym z wniesionego zarzutu przypadku.

W rozważaniach tych przeważały argumenty wynikające z konieczności zapewnienia ładu przestrzennego, co należy do głównych zadań gminy oraz konieczność zabezpieczenia terenów dla realizacji urządzeń publicznych (w tym usług publicznych, publicznych środków komunikacji miejskiej i zieleni publicznej). Wymienione wyżej okoliczności wpływają na odrzucenie zarzutu w odniesieniu do oczekiwań zgłoszonych w jego treści.

Uzasadnienie prawne odrzucenia zarzutu wniesionego przez Panią Irenę Drzewiecką:

Generalną podstawą prawną rozstrzygnięcia złożonego zarzutu jest przepis art. 24 ust. 3 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. o zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 1999 r. Nr 15 poz. 139 z późn. zm.) stanowiący, że „o uwzględnieniu bądź odrzuceniu zarzutu rozstrzyga rada gminy w drodze uchwały, zawierającej uzasadnienie faktyczne i prawne”.

Na podstawie rozpoznanego szczegółowo stanu faktycznego oraz przepisów prawa materialnego pozostających w związku z opisanym stanem faktycznym Rada Miasta Krakowa uznała, że decyzją właściwą jest odrzucenie zarzutu. Sposób rozstrzygnięcia zarzutu znajduje także uzasadnienie w obowiązujących przepisach, a mianowicie:

- w przepisach ustawy z dnia 8.03. 1990 r. o samorządzie gminnym (tekst jednolity Dz. U. z 2001 r. Nr 142 poz. 1591 z późn. zm.), które wśród wielu zadań własnych gminy wyliczają sprawy ładu przestrzennego (art. 7 ust. 1, pkt 1), a także sprawy ulic i dróg gminnych (art. 7 ust. 1, pkt 2) – zaś jednym z podstawowych sposobów realizacji tych zadań jest sporządzanie miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego
- w Rozporządzeniu Ministra Transportu i Gospodarki Morskiej z dnia 2 marca 1999 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać drogi i ich usytuowanie (Dz. U. z 1999 r. nr 43, poz. 430)
- w przepisach ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. o zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 1999 r. Nr 15, poz. 139 z późn. zm.), w szczególności art. 1 ust. 2, pkt 1 nakazującego uwzględnienie w zagospodarowaniu przestrzennym wymogów ładu przestrzennego, urbanistyki. Należy zaznaczyć, że Rada Miasta Krakowa rozważała sposób rozstrzygnięcia zarzutu także i w aspekcie wymogów wynikających z pkt 5 cyt. przepisu, który mówi o walorach ekonomicznych przestrzeni i prawie własności oraz art. 3 ustawy stanowiącego, że w granicach określonych przez ustawy i zasady współżycia społecznego każdy ma prawo do zagospodarowania terenu, do którego ma tytuł prawny. Z uwagi na opisany wcześniej stan faktyczny rada uznała, że w rozważanym przypadku istnieją przesłanki merytoryczne i prawne przemawiające za odrzuceniem zarzutu, co wprawdzie powoduje naruszenie interesu prawnego właścicielki, ale nie stwarza stanu naruszenia prawa taką decyzją.

Wyjaśnia się, że przepis art. 24 ust. 3 ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym zobowiązuje radę gminy do rozpatrzenia zarzutu, nie obliguje natomiast rady do jego uwzględnienia. Rada gminy ma więc prawo do odrzucenia zarzutu, a tym samym naruszenia w przypadkach uznanych za konieczne interesu prawnego zainteresowanej osoby, jeżeli takim rozstrzygnięciem nie narusza prawa. W omawianym przypadku

naruszenie interesu prawnego można określić jako brak możliwości (będący skutkiem ustaleń planu mających na celu realizację podstawowych celów, dla których podjęto decyzję o potrzebie jego sporządzenia) utrzymania stanu zagospodarowania całości nieruchomości w sposób oczekiwany przez właściciela. Projekt planu podtrzymuje niebudowlane przeznaczenie terenu, nie tworzy dodatkowych nowych ograniczeń w zakresie sposobu wykonywania prawa własności. Podkreślić trzeba, iż „Plan miejscowy kształtuje wraz z innymi przepisami prawa sposób wykonywania prawa własności nieruchomości” (art. 33 ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym) – może więc wprowadzać ograniczenia w tym zakresie, jeżeli tak jak w rozpatrywanym przypadku zachodzi niesprzeczność takich rozstrzygnięć z Konstytucją RP, Kodeksem cywilnym oraz innymi ustawami. Prawo własności nieruchomości, chociaż jest fundamentalnym prawem w porządku prawnym RP nie jest jednak prawem niewzruszalnym, gdyż w sytuacjach przewidzianych przepisami szczególnymi (np. ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym) może być ograniczone. Poprzez opis stanu faktycznego i stanu prawnego oraz związków między nimi wykazano, że ograniczenia dla sposobu zagospodarowania działek wynikające z odrzucenia przedmiotowego zarzutu, chociaż naruszają interes prawny właścicielki, nie powodują stanu naruszenia prawa, zostały podjęte w zgodzie z obowiązującym prawem materialnym, przez właściwy organ w ramach prawidłowo prowadzonej procedury planistycznej – mogą zatem być skutecznie wprowadzone do ustaleń planu. Rada Miasta Krakowa odrzucając zarzut nie działała zatem w sposób dowolny ani nie nadużyła przysługującego jej na mocy przepisu art. 4 ust. 1 ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym „władztwa planistycznego”. Rozważana była również ewentualność uwzględnienia przedmiotowego zarzutu. Uznano jednak, że uwzględnienie zarzutu wiązałoby się z przekreśleniem celu, dla którego postanowiono o potrzebie sporządzenia planu, w związku z czym zarzutu nie można uwzględnić. Sposobem rozstrzygnięcia Rada nie naruszyła przepisów Konstytucji RP, kodeksu cywilnego ani przepisów szczególnych. W tej sytuacji odrzucenie zarzutu jest uzasadnione pod względem faktycznym i prawnym.

Uzasadnienie faktyczne odrzucenia zarzutu wniesionego przez Pana Wiesława Małysza:

1. Zarzut wniesiony przez Pana Wiesława Małysza został szczegółowo zbadany w oparciu o materiał dowodowy, który obejmuje dokumenty związane ze sporządzeniem projektu planu. Są to dokumenty formalne obrazujące przebieg procesu planistycznego, takie jak: Uchwała Rady Miasta Krakowa o przystąpieniu do sporządzania projektu planu, komunikaty, obwieszczenia i zawiadomienia. Dowodowy materiał merytoryczny stanowią: inwentaryzacja urbanistyczna, wnioski do planu, koncepcja planu (poprzedzona opracowaniami analitycznymi), opinie i uzgodnienia projektu planu, wykaz protestów i zarzutów wraz ze sposobem ich rozpatrzenia przez Radę Miasta, prognoza oddziaływania na środowisko, materiały mapowe i opisowe poświadczające stan własności gruntów (wypisy i wyrysy z ewidencji gruntów).
2. Na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego ustalono następujący stan faktyczny:
 - 1/ Miasto Kraków przystąpiło do sporządzenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego obszaru Ujście Wilgi w Krakowie w oparciu o uchwałę Nr LVII/461/00 Rady Miasta Krakowa z dnia 12 lipca 2000 r. określającą ogólnie problematykę i zasięg terenowy opracowania. Sporządzony projekt planu został zaopiniowany i uzgodniony z właściwymi organami a następnie wyłożony do publicznego wglądu. Wniesione zarzuty i protesty do projektu planu zostały rozpatrzone przez Prezydenta Miasta, wśród nich zarzut wniesiony przez Pana Wiesława Małysza – współwłaściciela działki nr 149/1 obr. 11.
 - 2/ W swoim piśmie Pan Wiesław Małysz zarzuca:
 - a/ poprowadzenie obwałowań Kanału Krakowskiego oraz drogi dojazdowej 32KD po części działki co uniemożliwia budowę domu na działce, równocześnie wnioskując o:
 - przesunięcia Kanału Krakowskiego w kierunku południowym
 - odszkodowanie za wyższą działkę
3. Rada Miasta Krakowa rozpatrując treść zarzutu wzięła pod uwagę następujące okoliczności:
 - 1/ Zadaniem planu miejscowego w sytuacji likwidacji odcinka ul. Rozdroże było zapewnienie dostępności działek przez wprowadzenie dojazdu zastępczego. Sposób prowadzenia dojazdu uwzględnia stan istniejący zainwestowania kubaturowego oraz możliwości wykorzystania terenów po obu stronach projektowanej drogi. Alternatywą dla prowadzenia wymienionego dojazdu jest poprowadzenie dojazdu po istniejących budynkach w bezpośrednim sąsiedztwie kanału (obecnie ul. Rozdroże)

2/ Rezerwa pod trasę przebiegu Kanału Krakowskiego wraz z obwałowaniami zawsze w planach miejscowych stanowiły teren zieleni miejskiej o charakterze rekreacyjnym. Niezależnie od tych ustaleń nie były to tereny budowlane podobnie jak obszar Zakrzówka, o czym świadczy stan zainwestowania tych terenów.

Potrzeba utrzymania rezerwy terenowej dla kanału wynika z dwu istotnych przyczyn:

a/ zabezpieczenia przed powodzią części centralnej miasta z zabytkami o unikatowym znaczeniu w miejscu szczególnie narażonym, tj. rejonie między Mostem Dębnickim a Wawelem (zakole rzeki)

b/ możliwości wykorzystania na cele żeglugowe (zarówno gospodarcze jak i turystyczne)

Niniejszy plan jest planem porządkującym zainwestowanie terenów na styku terenów zieleni z terenami os. Podwawelskiego szczególnie w obszarze między projektowanym kanałem a osiedlem. Działka stanowiąca własność wnoszącego zarzut położona jest na trasie planowanego kanału, w związku z powyższym nie widzi się możliwości zmiany funkcji pod zabudowę mieszkaniową i usługową.

BRK S.A. będące projektantem planu, podjęło na etapie koncepcji do niniejszego planu próbę przesunięcia trasy przebiegu Kanału Krakowskiego w kierunku południowym, niemniej jednak zlecona przez UMK analiza skutków przesunięcia trasy kanału (2002 r.) wykazała, że przy spełnieniu wszelkich parametrów dla kanału żeglownego i przeciwpowodziowego przesunięcie jego przebiegu w kierunku południowym narusza istniejące i planowane zainwestowanie na terenach położonych na zachód poza granicami planu. W związku z powyższym przyjęte zostało rozwiązanie podtrzymujące trasę przebiegu kanału zgodnie z opracowaniem Hydroprojektu z roku 1986.

3/ Podstawą dla wykupu lub oferowania terenu zamiennego przez Miasto Kraków mogą być jedynie ustalenia uchwalonego przez Radę Miasta planu miejscowego określającego cel, na który teren będzie wykupiony. Jako rozpoczęcie realizacji planu miejscowego rozumie się wejście w życie Uchwały Rady Miasta Krakowa w sprawie planu, tj. 14 dni od chwili ogłoszenia w Dzienniku Urzędowym Województwa Małopolskiego.

Tryb odszkodowań określa art. 36 ust. 1 ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym.

4. W związku z treścią wskazującą na naruszenie interesu prawnego właściciela dotyczącego prawa własności Rada Miasta odniosła się do rozwiązań planistycznych dotyczących nie tylko przedmiotowej działki, ale całokształtu ustaleń projektu planu. Zarzut, mimo że jest indywidualnym środkiem prawnym przysługującym określonym podmiotom w trakcie procesu planistycznego winien być rozpatrywany w nawiązaniu do projektu planu, jego celów i założeń oraz całościowych rozwiązań, a także w nawiązaniu do obowiązujących przepisów szczególnych. Ponieważ w świetle złożonego zarzutu zachodzi konflikt między interesem właściciela a opisanym interesem publicznym, koniecznym przy rozstrzygnięciu było dokonanie przez Radę Miasta Krakowa oceny wagi obydwu interesów z uwzględnieniem stanu faktycznego, stanu prawnego i relacji między obu stanami w konkretnym, wynikającym z wniesionego zarzutu przypadku. W rozważaniach tych przeważały

argumenty wynikające z konieczności zapewnienia ładu przestrzennego, co należy do głównych zadań gminy oraz konieczność zabezpieczenia terenów dla realizacji urządzeń publicznych (w tym usług publicznych, publicznych środków komunikacji miejskiej i zieleni publicznej). Wymienione wyżej okoliczności wpływają na odrzucenie zarzutu w odniesieniu do oczekiwań zgłoszonych w jego treści.

Uzasadnienie prawne odrzucenia zarzutu wniesionego przez Pana Wiesława Małysza:

Generalną podstawą prawną rozstrzygnięcia złożonego zarzutu jest przepis art. 24 ust. 3 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. o zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 1999 r. Nr 15 poz. 139 z późn. zm.) stanowiący, że „o uwzględnieniu bądź odrzuceniu zarzutu rozstrzyga rada gminy w drodze uchwały, zawierającej uzasadnienie faktyczne i prawne”.

Na podstawie rozpoznanego szczegółowo stanu faktycznego oraz przepisów prawa materialnego pozostających w związku z opisanym stanem faktycznym Rada Miasta Krakowa uznała, że decyzją właściwą jest odrzucenie zarzutu. Sposób rozstrzygnięcia zarzutu znajduje także uzasadnienie w obowiązujących przepisach, a mianowicie:

- w przepisach ustawy z dnia 8.03. 1990 r. o samorządzie gminnym (tekst jednolity Dz. U. z 2001 r. Nr 142 poz. 1591 z późn. zm.), które wśród wielu zadań własnych gminy wyliczają sprawy ładu przestrzennego (art. 7 ust. 1, pkt 1), a także sprawy ulic i dróg gminnych (art. 7 ust. 1, pkt 2) – zaś jednym z podstawowych sposobów realizacji tych zadań jest sporządzanie miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego
- w Rozporządzeniu Ministra Transportu i Gospodarki Morskiej z dnia 2 marca 1999 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać drogi i ich usytuowanie (Dz. U. z 1999 r. Nr 43 poz. 430)
- w przepisach ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. o zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 1999 r. Nr 15 poz. 139 z późn. zm.), w szczególności art. 1 ust. 2, pkt 1 nakazującego uwzględnienie w zagospodarowaniu przestrzennym wymogów ładu przestrzennego, urbanistyki. Należy zaznaczyć, że Rada Miasta Krakowa rozważyła sposób rozstrzygnięcia zarzutu także i w aspekcie wymogów wynikających z pkt 5 cyt. przepisu, który mówi o walorach ekonomicznych przestrzeni i prawie własności oraz art. 3 ustawy stanowiącego, że w granicach określonych przez ustawy i zasady współżycia społecznego każdy ma prawo do zagospodarowania terenu, do którego ma tytuł prawny. Z uwagi na opisany wcześniej stan faktyczny rada uznała, że w rozważanym przypadku istnieją przesłanki merytoryczne i prawne przemawiające za odrzuceniem zarzutu, co wprawdzie powoduje naruszenie interesu prawnego właściciela, ale nie stwarza stanu naruszenia prawa taką decyzją.

Wyjaśnia się, że przepis art. 24 ust. 3 ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym zobowiązuje radę gminy do rozpatrzenia zarzutu, nie obliguje natomiast rady do jego uwzględnienia. Rada gminy ma więc prawo do odrzucenia zarzutu, a tym samym naruszenia w przypadkach uznanych za konieczne interesu prawnego zainteresowanej osoby, jeżeli takim rozstrzygnięciem nie narusza prawa. W omawianym przypadku naruszenie interesu prawnego można określić jako brak możliwości (będący skutkiem

ustaleń planu mających na celu realizację podstawowych celów, dla których podjęto decyzję o potrzebie jego sporządzenia) utrzymania stanu zagospodarowania całości nieruchomości w sposób oczekiwany przez właściciela. Projekt planu podtrzymuje niebudowlane przeznaczenie terenu, nie tworzy dodatkowych nowych ograniczeń w zakresie sposobu wykonywania prawa własności. Podkreślić trzeba, iż “Plan miejscowy kształtuje wraz z innymi przepisami prawa sposób wykonywania prawa własności nieruchomości” (art. 33 ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym) – może więc wprowadzać ograniczenia w tym zakresie, jeżeli tak jak w rozpatrywanym przypadku zachodzi niesprzeczność takich rozstrzygnięć z Konstytucją RP, Kodeksem cywilnym oraz innymi ustawami. Prawo własności nieruchomości, chociaż jest fundamentalnym prawem w porządku prawnym RP nie jest jednak prawem niewzruszalnym, gdyż w sytuacjach przewidzianych przepisami szczególnymi (np. ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym) może być ograniczone. Poprzez opis stanu faktycznego i stanu prawnego oraz związków między nimi wykazano, że ograniczenia dla sposobu zagospodarowania działek wynikające z odrzucenia przedmiotowego zarzutu, chociaż naruszają interes prawny właściciela, nie powodują stanu naruszenia prawa, zostały podjęte w zgodzie z obowiązującym prawem materialnym, przez właściwy organ w ramach prawidłowo prowadzonej procedury planistycznej – mogą zatem być skutecznie wprowadzone do ustaleń planu. Rada Miasta Krakowa odrzucając zarzut nie działała zatem w sposób dowolny ani nie nadużyła przysługującego jej na mocy przepisu art. 4 ust. 1 ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym “władztwa planistycznego”. Rozważana była również ewentualność uwzględnienia przedmiotowego zarzutu. Uznano jednak, że uwzględnienie zarzutu wiązałoby się z przekreśleniem celu, dla którego postanowiono o potrzebie sporządzenia planu, w związku z czym zarzutu nie można uwzględnić. Sposobem rozstrzygnięcia Rada nie naruszyła przepisów Konstytucji RP, kodeksu cywilnego ani przepisów szczególnych. W tej sytuacji odrzucenie zarzutu jest uzasadnione pod względem faktycznym i prawnym.

Uzasadnienie faktyczne odrzucenia zarzutu wniesionego przez Panią Alinę Siwek:

1. Zarzut wniesiony przez Panią Alinę Siwek został szczegółowo zbadany w oparciu o materiał dowodowy, który obejmuje dokumenty związane ze sporządzeniem projektu planu. Są to dokumenty formalne obrazujące przebieg procesu planistycznego, takie jak: Uchwała Rady Miasta Krakowa o przystąpieniu do sporządzania projektu planu, komunikaty, obwieszczenia i zawiadomienia. Dowodowy materiał merytoryczny stanowią: inwentaryzacja urbanistyczna, wnioski do planu, koncepcja planu (poprzedzona opracowaniami analitycznymi), opinie i uzgodnienia projektu planu, wykaz protestów i zarzutów wraz ze sposobem ich rozpatrzenia przez Radę Miasta, prognoza oddziaływania na środowisko, materiały mapowe i opisowe poświadczające stan własności gruntów (wypisy i wyrysy z ewidencji gruntów).
 2. Na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego ustalono następujący stan faktyczny:
 - 1/ Miasto Kraków przystąpiło do sporządzenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego obszaru Ujście Wilgi w Krakowie w oparciu o uchwałę Nr LVII/461/00 Rady Miasta Krakowa z dnia 12 lipca 2000 r. określającą ogólnie problematykę i zasięg terenowy opracowania. Sporządzony projekt planu został zaopiniowany i uzgodniony z właściwymi organami a następnie wyłożony do publicznego wglądu. Wniesione zarzuty i protesty do projektu planu zostały rozpatrzone przez Prezydenta Miasta, wśród nich zarzut wniesiony przez Panią Alinę Siwek – współwłaścicielkę działki nr 149/1 obr. 11.
 - 2/ W swoim piśmie Pani Alina Siwek zarzuca:
 - a/ poprowadzenie obwałowań Kanału Krakowskiego oraz drogi dojazdowej 32KD po części działki co uniemożliwia budowę domu na działce, równocześnie wnioskuje o:
 - przesunięcia Kanału Krakowskiego w kierunku południowym
 - odszkodowanie za powyższą działkę
- Po wnikliwej analizie złożonego zarzutu Prezydent Miasta Krakowa działając w ramach kompetencji przyznanych przez ustawę o zagospodarowaniu przestrzennym rozpatrzył zarzut postanawiając o jego nieuwzględnieniu i skierował go do ostatecznego rozstrzygnięcia przez Radę Miasta Krakowa.
3. Rada Miasta Krakowa rozpatrując treść zarzutu wzięła pod uwagę następujące okoliczności:
 - 1/ Zadaniem planu miejscowego w sytuacji likwidacji odcinka ul. Rozdroże było zapewnienie dostępności działek przez wprowadzenie dojazdu zastępczego. Sposób prowadzenia dojazdu uwzględnia stan istniejący zainwestowania kubaturowego oraz możliwości wykorzystania terenów po obu stronach projektowanej drogi. Alternatywą dla prowadzenia wymienionego dojazdu jest poprowadzenie dojazdu po istniejących budynkach w bezpośrednim sąsiedztwie kanału (obecnie ul. Rozdroże)

2/ Rezerwa pod trasę przebiegu Kanału Krakowskiego wraz z obwałowaniami zawsze w planach miejscowych stanowiły teren zieleni miejskiej o charakterze rekreacyjnym. Niezależnie od tych ustaleń nie były to tereny budowlane podobnie jak obszar Zakrzówka, o czym świadczy stan zainwestowania tych terenów. Potrzeba utrzymania rezerwy terenowej dla kanału wynika z dwu istotnych przyczyn:

a/ zabezpieczenia przed powodzią części centralnej miasta z zabytkami o unikatowym znaczeniu w miejscu szczególnie narażonym, tj. rejonie między Mostem Dębnickim a Wawelem (zakole rzeki)

b/ możliwości wykorzystania na cele żeglugowe (zarówno gospodarcze jak i turystyczne)

Niniejszy plan jest planem porządkującym zainwestowanie terenów na styku terenów zieleni z terenami os. Podwawelskiego szczególnie w obszarze między projektowanym kanałem a osiedlem. Działka stanowiąca własność wnoszącego zarzut położona jest na trasie planowanego kanału, w związku z powyższym nie widzi się możliwości zmiany funkcji pod zabudowę mieszkaniową i usługową.

BRK S.A. będące projektantem planu, podjęło na etapie koncepcji do niniejszego planu próbę przesunięcia trasy przebiegu Kanału Krakowskiego w kierunku południowym, niemniej jednak zlecona przez UMK analiza skutków przesunięcia trasy kanału (2002 r.) wykazała, że przy spełnieniu wszelkich parametrów dla kanału żeglownego i przeciwpowodziowego przesunięcie jego przebiegu w kierunku południowym narusza istniejące i planowane zainwestowanie na terenach położonych na zachód poza granicami planu. W związku z powyższym przyjęte zostało rozwiązanie podtrzymujące trasę przebiegu kanału zgodnie z opracowaniem Hydroprojektu z roku 1986.

3/ Podstawą dla wykupu lub oferowania terenu zamiennego przez Miasto Kraków mogą być jedynie ustalenia uchwalonego przez Radę Miasta planu miejscowego określającego cel, na który teren będzie wykupiony. Jako rozpoczęcie realizacji planu miejscowego rozumie się wejście w życie Uchwały Rady Miasta Krakowa w sprawie planu, tj. 14 dni od chwili ogłoszenia w Dzienniku Urzędowym Województwa Małopolskiego.

Tryb odszkodowań określa art. 36 ust. 1 ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym.

4. W związku z treścią wskazującą na naruszenie interesu prawnego właścicielki dotyczącego prawa własności Rada Miasta odniosła się do rozwiązań planistycznych dotyczących nie tylko przedmiotowej działki, ale całokształtu ustaleń projektu planu. Zarzut, mimo że jest indywidualnym środkiem prawnym przysługującym określonym podmiotom w trakcie procesu planistycznego winien być rozpatrywany w nawiązaniu do projektu planu, jego celów i założeń oraz całościowych rozwiązań, a także w nawiązaniu do obowiązujących przepisów szczególnych. Ponieważ w świetle złożonego zarzutu zachodzi konflikt między interesem właścicielki a opisanym interesem publicznym, koniecznym przy rozstrzygnięciu było dokonanie przez Radę Miasta Krakowa oceny wagi obydwu interesów z uwzględnieniem stanu faktycznego, stanu prawnego i relacji między obu stanami w konkretnym, wynikającym z wniesionego zarzutu przypadku.

W rozważaniach tych przeważały argumenty wynikające z konieczności zapewnienia ładu przestrzennego, co należy do głównych zadań gminy oraz konieczność zabezpieczenia terenów miasta przed zagrożeniami nadzwyczajnymi. Wymienione wyżej okoliczności wpływają na odrzucenie zarzutu w odniesieniu do oczekiwań zgłoszonych w jego treści.

Uzasadnienie prawne odrzucenia zarzutu wniesionego przez Panią Alinę Siwek:

Generalną podstawą prawną rozstrzygnięcia złożonego zarzutu jest przepis art. 24 ust. 3 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. o zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 1999 r. Nr 15 poz. 139 z późn. zm.) stanowiący, że „o uwzględnieniu bądź odrzuceniu zarzutu rozstrzyga rada gminy w drodze uchwały, zawierającej uzasadnienie faktyczne i prawne”.

Na podstawie rozpoznanego szczegółowo stanu faktycznego oraz przepisów prawa materialnego pozostających w związku z opisanym stanem faktycznym Rada Miasta Krakowa uznała, że decyzją właściwą jest odrzucenie zarzutu. Sposób rozstrzygnięcia zarzutu znajduje także uzasadnienie w obowiązujących przepisach, a mianowicie:

- w przepisach ustawy z dnia 8.03. 1990 r. o samorządzie gminnym (tekst jednolity Dz. U. z 2001 r. Nr 142 poz. 1591 z późn. zm.), które wśród wielu zadań własnych gminy wyliczają sprawy ładu przestrzennego (art. 7 ust. 1, pkt 1), a także sprawy ulic i dróg gminnych (art. 7 ust. 1, pkt 2) – zaś jednym z podstawowych sposobów realizacji tych zadań jest sporządzanie miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego
- w Rozporządzeniu Ministra Transportu i Gospodarki Morskiej z dnia 2 marca 1999 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać drogi i ich usytuowanie (Dz. U. z 1999 r. Nr 43 poz. 430
- w przepisach ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. o zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 1999 r. Nr 15 poz. 139 z późn. zm.), w szczególności art. 1 ust. 2, pkt 1 nakazującego uwzględnienie w zagospodarowaniu przestrzennym wymogów ładu przestrzennego, urbanistyki. Należy zaznaczyć, że Rada Miasta Krakowa rozważała sposób rozstrzygnięcia zarzutu także i w aspekcie wymogów wynikających z pkt 5 cyt. przepisu, który mówi o walorach ekonomicznych przestrzeni i prawie własności oraz art. 3 ustawy stanowiącego, że w granicach określonych przez ustawy i zasady współżycia społecznego każdy ma prawo do zagospodarowania terenu, do którego ma tytuł prawny. Z uwagi na opisany wcześniej stan faktyczny rada uznała, że w rozważanym przypadku istnieją przesłanki merytoryczne i prawne przemawiające za odrzuceniem zarzutu, co wprawdzie powoduje naruszenie interesu prawnego właścicielki, ale nie stwarza stanu naruszenia prawa taką decyzją.

Wyjaśnia się, że przepis art. 24 ust. 3 ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym zobowiązuje radę gminy do rozpatrzenia zarzutu, nie obliguje natomiast rady do jego uwzględnienia. Rada gminy ma więc prawo do odrzucenia zarzutu, a tym samym naruszenia w przypadkach uznanych za konieczne interesu prawnego zainteresowanej osoby, jeżeli takim rozstrzygnięciem nie narusza prawa. W omawianym przypadku naruszenie interesu prawnego można określić jako brak możliwości (będący skutkiem ustaleń planu mających na celu realizację podstawowych celów, dla których podjęto

decyzję o potrzebie jego sporządzenia) utrzymania stanu zagospodarowania całości nieruchomości w sposób oczekiwany przez właściciela. Projekt planu podtrzymuje niebudowlane przeznaczenie terenu, nie tworzy dodatkowych nowych ograniczeń w zakresie sposobu wykonywania prawa własności. Podkreślić trzeba, iż “Plan miejscowy kształtuje wraz z innymi przepisami prawa sposób wykonywania prawa własności nieruchomości” (art. 33 ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym) – może więc wprowadzać ograniczenia w tym zakresie, jeżeli tak jak w rozpatrywanym przypadku zachodzi niesprzeczność takich rozstrzygnięć z Konstytucją RP, Kodeksem cywilnym oraz innymi ustawami. Prawo własności nieruchomości, chociaż jest fundamentalnym prawem w porządku prawnym RP nie jest jednak prawem niewzruszalnym, gdyż w sytuacjach przewidzianych przepisami szczególnymi (np. ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym) może być ograniczone. Poprzez opis stanu faktycznego i stanu prawnego oraz związków między nimi wykazano, że ograniczenia dla sposobu zagospodarowania działek wynikające z odrzucenia przedmiotowego zarzutu, chociaż naruszają interes prawny właścicielki, nie powodują stanu naruszenia prawa, zostały podjęte w zgodzie z obowiązującym prawem materialnym, przez właściwy organ w ramach prawidłowo prowadzonej procedury planistycznej – mogą zatem być skutecznie wprowadzone do ustaleń planu. Rada Miasta Krakowa odrzucając zarzut nie działała zatem w sposób dowolny ani nie nadużyła przysługującego jej na mocy przepisu art. 4 ust. 1 ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym “władztwa planistycznego”. Rozważana była również ewentualność uwzględnienia przedmiotowego zarzutu. Uznano jednak, że uwzględnienie zarzutu wiązałoby się z przekreśleniem celu, dla którego postanowiono o potrzebie sporządzenia planu, w związku z czym zarzutu nie można uwzględnić. Sposobem rozstrzygnięcia Rada nie naruszyła przepisów Konstytucji RP, kodeksu cywilnego ani przepisów szczególnych. W tej sytuacji odrzucenie zarzutu jest uzasadnione pod względem faktycznym i prawnym.

Uzasadnienie faktyczne odrzucenia zarzutu wniesionego przez Panią Antoninę Łankę:

1. Zarzut wniesiony przez Panią Antoninę Łankę został szczegółowo zbadany w oparciu o materiał dowodowy, który obejmuje dokumenty związane ze sporządzeniem projektu planu. Są to dokumenty formalne obrazujące przebieg procesu planistycznego, takie jak: Uchwała Rady Miasta Krakowa o przystąpieniu do sporządzania projektu planu, komunikaty, obwieszczenia i zawiadomienia. Dowodowy materiał merytoryczny stanowią: inwentaryzacja urbanistyczna, wnioski do planu, koncepcja planu (poprzedzona opracowaniami analitycznymi), opinie i uzgodnienia projektu planu, wykaz protestów i zarzutów wraz ze sposobem ich rozpatrzenia przez Radę Miasta, prognoza oddziaływania na środowisko, materiały mapowe i opisowe poświadczające stan własności gruntów (wypisy i wyrysy z ewidencji gruntów).
2. Na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego ustalono następujący stan faktyczny:
 - 1/ Miasto Kraków przystąpiło do sporządzenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego obszaru Ujście Wilgi w Krakowie w oparciu o uchwałę Nr LVII/461/00 Rady Miasta Krakowa z dnia 12 lipca 2000 r. określającą ogólnie problematykę i zasięg terenowy opracowania. Sporządzony projekt planu został zaopiniowany i uzgodniony z właściwymi organami a następnie wyłożony do publicznego wglądu. Wniesione zarzuty i protesty do projektu planu zostały rozpatrzone przez Prezydenta Miasta, wśród nich zarzut wniesiony przez Panią Antoninę Łankę – właścicielkę działek nr 174 i 175 obr. 11.
 - 2/ W swoim piśmie Pani Antonina Łanka zarzuca:
 - a/ błędne włączenie działki 174 stanowiącej własność prywatną w tereny należące do Spółdzielni Mieszkaniowej
 - b/ naruszenie interesu prywatnego poprzez przeznaczenie działki nr 175 pod obwałowania Kanału Krakowskiego, która to inwestycja w pobliżu zabudowy mieszk. wielorodz. narusza przepisy prawa budowlanego i ochrony środowiskaJednocześnie zainteresowana wnioskuje o zmianę przeznaczenia terenu pod budownictwo indywidualne.Po wnikliwej analizie złożonego zarzutu Prezydent Miasta Krakowa działając w ramach kompetencji przyznanych przez ustawę o zagospodarowaniu przestrzennym rozpatrzył zarzut postanawiając o jego częściowym uwzględnieniu proponując utrzymanie dotychczasowego sposobu użytkowania 4 M1 względnie wprowadzenia nowego ustalenia ZP (zielen publiczna) związanego bezpośrednio z projektowanym kanałem celem umożliwienia wykupu całej działki. Pozostała część zarzutu jako nieuwzględniona skierowana została do ostatecznego rozstrzygnięcia przez Radę Miasta Krakowa.
3. Rada Miasta Krakowa rozpatrując treść zarzutu wzięła pod uwagę następujące okoliczności:

- 1/ Rezerwa pod trasę przebiegu Kanału Krakowskiego wraz z obwałowaniami zawsze w planach miejscowych stanowiły teren zieleni miejskiej o charakterze rekreacyjnym. Niezależnie od tych ustaleń nie były to tereny budowlane podobnie jak obszar Zakrzówka, o czym świadczy stan zainwestowania tych terenów. Potrzeba utrzymania rezerwy terenowej dla kanału wynika z dwu istotnych przyczyn:
 - 1/ zabezpieczenia przed powodzią części centralnej miasta z zabytkami o unikatowym znaczeniu w miejscu szczególnie narażonym, tj. rejonie między Mostem Dębnickim a Wawelem (zakole rzeki)
 - 2/ możliwości wykorzystania na cele żeglugowe (zarówno gospodarcze jak i turystyczne)
 - 2/ Niniejszy plan jest planem porządkującym zainwestowanie terenów na styku terenów zieleni z terenami os. Podwawelskiego szczególnie w obszarze między projektowanym kanałem a osiedlem. Działki stanowiące własność wnoszącego zarzut położone są na trasie planowanego kanału, w związku z powyższym nie widzi się możliwości zmiany funkcji pod zabudowę mieszkaniową i usługową. Przeprowadzone rozwiązania wariantowe prowadzenia trasy kanału w fazie koncepcji planu wykazało na etapie opiniowania brak technicznych możliwości innego jego przebiegu ze względów technicznych i uwarunkowań wynikających ze stanu zainwestowania kubaturowego
4. W związku z treścią wskazującą na naruszenie interesu prawnego właściciela dotyczącego prawa własności Rada Miasta odniosła się do rozwiązań planistycznych dotyczących nie tylko przedmiotowej działki, ale całokształtu ustaleń projektu planu. Zarzut, mimo że jest indywidualnym środkiem prawnym przysługującym określonym podmiotom w trakcie procesu planistycznego winien być rozpatrywany w nawiązaniu do projektu planu, jego celów i założeń oraz całościowych rozwiązań, a także w nawiązaniu do obowiązujących przepisów szczególnych. Ponieważ w świetle złożonego zarzutu zachodzi konflikt między interesem właściciela a opisanym interesem publicznym, koniecznym przy rozstrzygnięciu było dokonanie przez Radę Miasta Krakowa oceny wagi obydwu interesów z uwzględnieniem stanu faktycznego, stanu prawnego i relacji między obu stanami w konkretnym, wynikającym z wniesionego zarzutu przypadku.
- W rozważaniach tych przeważały argumenty wynikające z konieczności zapewnienia ładu przestrzennego, co należy do głównych zadań gminy oraz konieczność zabezpieczenia terenów miasta przed zagrożeniami nadzwyczajnymi. Wymienione wyżej okoliczności wpływają na odrzucenie zarzutu w odniesieniu do oczekiwań zgłoszonych w jego treści.

Uzasadnienie prawne odrzucenia zarzutu wniesionego przez Panią Antoninę Łankę:

Generalną podstawą prawną rozstrzygnięcia złożonego zarzutu jest przepis art. 24 ust. 3 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. o zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 1999 r. Nr 15 poz. 139 z późn. zm.) stanowiący, że „o uwzględnieniu bądź odrzuceniu zarzutu rozstrzyga rada gminy w drodze uchwały, zawierającej uzasadnienie faktyczne i prawne”.

Na podstawie rozpoznanego szczegółowo stanu faktycznego oraz przepisów prawa materialnego pozostających w związku z opisanym stanem faktycznym Rada Miasta Krakowa uznała, że decyzją właściwą jest odrzucenie zarzutu. Sposób rozstrzygnięcia zarzutu znajduje także uzasadnienie w obowiązujących przepisach, a mianowicie:

- w przepisach ustawy z dnia 8.03. 1990 r. o samorządzie gminnym (tekst jednolity Dz. U. z 2001 r. Nr 142 poz. 1591 z późn. zm.), które wśród wielu zadań własnych gminy wyliczają sprawy ładu przestrzennego (art. 7 ust. 1, pkt 1), a także sprawy ulic i dróg gminnych (art. 7 ust. 1, pkt 2) – zaś jednym z podstawowych sposobów realizacji tych zadań jest sporządzanie miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego
- w przepisach ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. o zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 1999 r. Nr 15 poz. 139 z późn. zm.), w szczególności art. 1 ust. 2, pkt 1 nakazującego uwzględnienie w zagospodarowaniu przestrzennym wymogów ładu przestrzennego, urbanistyki. Należy zaznaczyć, że Rada Miasta Krakowa rozważała sposób rozstrzygnięcia zarzutu także i w aspekcie wymogów wynikających z pkt 5 cyt. przepisu, który mówi o walorach ekonomicznych przestrzeni i prawie własności oraz art. 3 ustawy stanowiącego, że w granicach określonych przez ustawy i zasady współżycia społecznego każdy ma prawo do zagospodarowania terenu, do którego ma tytuł prawny. Z uwagi na opisany wcześniej stan faktyczny rada uznała, że w rozważanym przypadku istnieją przesłanki merytoryczne i prawne przemawiające za odrzuceniem zarzutu, co wprawdzie powoduje naruszenie interesu prawnego właścicielki, ale nie stwarza stanu naruszenia prawa taką decyzją.

Wyjaśnia się, że przepis art. 24 ust. 3 ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym zobowiązuje radę gminy do rozpatrzenia zarzutu, nie obliguje natomiast rady do jego uwzględnienia. Rada gminy ma więc prawo do odrzucenia zarzutu, a tym samym naruszenia w przypadkach uznanych za konieczne interesu prawnego zainteresowanej osoby, jeżeli takim rozstrzygnięciem nie narusza prawa. W omawianym przypadku naruszenie interesu prawnego można określić jako brak możliwości (będący skutkiem ustaleń planu mających na celu realizację podstawowych celów, dla których podjęto decyzję o potrzebie jego sporządzenia) utrzymania stanu zagospodarowania całości nieruchomości w sposób oczekiwany przez właściciela. Projekt planu podtrzymuje niebudowlane przeznaczenie terenu, nie tworzy dodatkowych nowych ograniczeń w zakresie sposobu wykonywania prawa własności. Podkreślić trzeba, iż “Plan miejscowy kształtuje wraz z innymi przepisami prawa sposób wykonywania prawa własności nieruchomości” (art. 33 ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym) – może więc wprowadzać ograniczenia w tym zakresie, jeżeli tak jak w rozpatrywanym przypadku zachodzi niesprzeczność takich rozstrzygnięć z Konstytucją RP, Kodeksem cywilnym oraz innymi ustawami. Prawo własności nieruchomości, chociaż jest fundamentalnym prawem w porządku prawnym RP nie jest jednak prawem niewzruszalnym, gdyż w sytuacjach przewidzianych przepisami szczególnymi (np. ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym) może być ograniczone. Poprzez opis stanu faktycznego i stanu prawnego oraz związków między nimi wykazano, że ograniczenia dla sposobu zagospodarowania działek wynikające z odrzucenia przedmiotowego zarzutu, chociaż naruszają interes prawny właścicielki, nie powodują stanu naruszenia prawa, zostały podjęte w zgodzie z obowiązującym prawem

materialnym, przez właściwy organ w ramach prawidłowo prowadzonej procedury planistycznej – mogą zatem być skutecznie wprowadzone do ustaleń planu. Rada Miasta Krakowa odrzucając zarzut nie działała zatem w sposób dowolny ani nie nadużyła przysługującego jej na mocy przepisu art. 4 ust. 1 ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym “władztwa planistycznego”. Rozważana była również ewentualność uwzględnienia przedmiotowego zarzutu. Uznano jednak, że uwzględnienie zarzutu wiązałoby się z przekreśleniem celu, dla którego postanowiono o potrzebie sporządzenia planu, w związku z czym zarzutu nie można uwzględnić. Sposobem rozstrzygnięcia Rada nie naruszyła przepisów Konstytucji RP, kodeksu cywilnego ani przepisów szczególnych. W tej sytuacji odrzucenie zarzutu jest uzasadnione pod względem faktycznym i prawnym.

Uzasadnienie faktyczne odrzucenia zarzutu wniesionego przez Pana Roberta Zgrzywę:

1. Zarzut wniesiony przez Pana Roberta Zgrzywę został szczegółowo zbadany w oparciu o materiał dowodowy, który obejmuje dokumenty związane ze sporządzeniem projektu planu. Są to dokumenty formalne obrazujące przebieg procesu planistycznego, takie jak: Uchwała Rady Miasta Krakowa o przystąpieniu do sporządzania projektu planu, komunikaty, obwieszczenia i zawiadomienia. Dowodowy materiał merytoryczny stanowią: inwentaryzacja urbanistyczna, wnioski do planu, koncepcja planu (poprzedzona opracowaniami analitycznymi), opinie i uzgodnienia projektu planu, wykaz protestów i zarzutów wraz ze sposobem ich rozpatrzenia przez Radę Miasta, prognoza oddziaływania na środowisko, materiały mapowe i opisowe poświadczające stan własności gruntów (wypisy i wyrysy z ewidencji gruntów).
2. Na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego ustalono następujący stan faktyczny:
 - 1/ Miasto Kraków przystąpiło do sporządzenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego obszaru Ujście Wilgi w Krakowie w oparciu o uchwałę Nr LVII/461/00 Rady Miasta Krakowa z dnia 12 lipca 2000 r. określającą ogólnie problematykę i zasięg terenowy opracowania. Sporządzony projekt planu został zaopiniowany i uzgodniony z właściwymi organami a następnie wyłożony do publicznego wglądu. Wniesione zarzuty i protesty do projektu planu zostały rozpatrzone przez Prezydenta Miasta, wśród nich zarzut wniesiony przez Pana Roberta Zgrzywę – współwłaściciela działki nr 179 obr. 11.
 - 2/ W swoim piśmie Pan Robert Zgrzywa zarzuca przeznaczenie terenu ww. działki pod projektowany Kanał Krakowski i równolegle wnosi o zmianę sposobu przeznaczenia działki pod zabudowę mieszkaniową i usługową
Po wnikliwej analizie złożonego zarzutu Prezydent Miasta Krakowa działając w ramach kompetencji przyznanych przez ustawę o zagospodarowaniu przestrzennym rozpatrzył zarzut postanawiając o jego nieuwzględnieniu i skierował go do ostatecznego rozstrzygnięcia przez Radę Miasta Krakowa.
3. Rada Miasta Krakowa rozpatrując treść zarzutu wzięła pod uwagę następujące okoliczności:
 - 1/ Rezerwa pod trasę przebiegu Kanału Krakowskiego wraz z obwałowaniami zawsze w planach miejscowych stanowiły teren zieleni miejskiej o charakterze rekreacyjnym. Niezależnie od tych ustaleń nie były to tereny budowlane podobnie jak obszar Zakrzówka, o czym świadczy stan zainwestowania tych terenów.
Potrzeba utrzymania rezerwy terenowej dla kanału wynika z dwu istotnych przyczyn:
 - a/ zabezpieczenia przed powodzią części centralnej miasta z zabytkami o unikatowym znaczeniu w miejscu szczególnie narażonym, tj. rejonie między Mostem Dębnickim a Wawelem (zakole rzeki)
 - b/ możliwości wykorzystania na cele żeglugowe (zarówno gospodarcze jak i turystyczne)

- 2/ Niniejszy plan jest planem porządkującym zainwestowanie terenów na styku terenów zieleni z terenami os. Podwawelskiego szczególnie w obszarze między projektowanym kanałem a osiedlem. Działka stanowiąca własność wnoszącego zarzut położona jest na trasie planowanego kanału, w związku z powyższym nie widzi się możliwości zmiany funkcji pod zabudowę mieszkaniową i usługową.
- 3/ Przeprowadzone rozwiązania wariantowe prowadzenia trasy kanału w fazie koncepcji planu wykazało na etapie opiniowania brak technicznych możliwości innego jego przebiegu ze względów technicznych i uwarunkowań wynikających ze stanu zainwestowania kubaturowego
4. W związku z treścią wskazującą na naruszenie interesu prawnego właściciela dotyczącego prawa własności Rada Miasta odniosła się do rozwiązań planistycznych dotyczących nie tylko przedmiotowej działki, ale całokształtu ustaleń projektu planu. Zarzut, mimo że jest indywidualnym środkiem prawnym przysługującym określonym podmiotom w trakcie procesu planistycznego winien być rozpatrywany w nawiązaniu do projektu planu, jego celów i założeń oraz całościowych rozwiązań, a także w nawiązaniu do obowiązujących przepisów szczególnych. Ponieważ w świetle złożonego zarzutu zachodzi konflikt między interesem właściciela a opisanym interesem publicznym, koniecznym przy rozstrzygnięciu było dokonanie przez Radę Miasta Krakowa oceny wagi obydwu interesów z uwzględnieniem stanu faktycznego, stanu prawnego i relacji między obu stanami w konkretnym, wynikającym z wniesionego zarzutu przypadku. W rozważaniach tych przeważały argumenty wynikające z konieczności zapewnienia ładu przestrzennego, co należy do głównych zadań gminy oraz konieczność zabezpieczenia terenów miasta przed zagrożeniami nadzwyczajnymi. Wymienione wyżej okoliczności wpływają na odrzucenie zarzutu w odniesieniu do oczekiwań zgłoszonych w jego treści.

Uzasadnienie prawne odrzucenia zarzutu wniesionego przez Pana Roberta Zgrzywę:

Generalną podstawą prawną rozstrzygnięcia złożonego zarzutu jest przepis art. 24 ust. 3 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. o zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 1999 r. Nr 15 poz. 139 z późn. zm.) stanowiący, że „o uwzględnieniu bądź odrzuceniu zarzutu rozstrzyga rada gminy w drodze uchwały, zawierającej uzasadnienie faktyczne i prawne”.

Na podstawie rozpoznanego szczegółowo stanu faktycznego oraz przepisów prawa materialnego pozostających w związku z opisanym stanem faktycznym Rada Miasta Krakowa uznała, że decyzją właściwą jest odrzucenie zarzutu. Sposób rozstrzygnięcia zarzutu znajduje także uzasadnienie w obowiązujących przepisach, a mianowicie:

- w przepisach ustawy z dnia 8.03. 1990 r. o samorządzie gminnym (tekst jednolity Dz. U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1591 z późn. zm.), które wśród wielu zadań własnych gminy wyliczają sprawy ładu przestrzennego (art. 7 ust. 1, pkt 1), a także sprawy ulic i dróg gminnych (art. 7 ust. 1, pkt 2) – zaś jednym z podstawowych sposobów realizacji tych zadań jest sporządzanie miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego

- w przepisach ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. o zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 1999 r. Nr 15, poz. 139 z późn. zm.), w szczególności art. 1 ust. 2, pkt 1 nakazującego uwzględnienie w zagospodarowaniu przestrzennym wymogów ładu przestrzennego, urbanistyki. Należy zaznaczyć, że Rada Miasta Krakowa rozważała sposób rozstrzygnięcia zarzutu także i w aspekcie wymogów wynikających z pkt 5 cyt. przepisu, który mówi o walorach ekonomicznych przestrzeni i prawie własności oraz art. 3 ustawy stanowiącego, że w granicach określonych przez ustawy i zasady współżycia społecznego każdy ma prawo do zagospodarowania terenu, do którego ma tytuł prawny. Z uwagi na opisany wcześniej stan faktyczny rada uznała, że w rozważanym przypadku istnieją przesłanki merytoryczne i prawne przemawiające za odrzuceniem zarzutu, co wprawdzie powoduje naruszenie interesu prawnego właściciela, ale nie stwarza stanu naruszenia prawa taką decyzją.

Wyjaśnia się, że przepis art. 24 ust. 3 ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym zobowiązuje radę gminy do rozpatrzenia zarzutu, nie obliguje natomiast rady do jego uwzględnienia. Rada gminy ma więc prawo do odrzucenia zarzutu, a tym samym naruszenia w przypadkach uznanych za konieczne interesu prawnego zainteresowanej osoby, jeżeli takim rozstrzygnięciem nie narusza prawa. W omawianym przypadku naruszenie interesu prawnego można określić jako brak możliwości (będący skutkiem ustaleń planu mających na celu realizację podstawowych celów, dla których podjęto decyzję o potrzebie jego sporządzenia) utrzymania stanu zagospodarowania całości nieruchomości w sposób oczekiwany przez właściciela. Projekt planu podtrzymuje nie budowlane przeznaczenie terenu, nie tworzy dodatkowych nowych ograniczeń w zakresie sposobu wykonywania prawa własności. Podkreślić trzeba, iż "Plan miejscowy kształtuje wraz z innymi przepisami prawa sposób wykonywania prawa własności nieruchomości" (art. 33 ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym) – może więc wprowadzać ograniczenia w tym zakresie, jeżeli tak jak w rozpatrywanym przypadku zachodzi niesprzeczność takich rozstrzygnięć z Konstytucją RP, Kodeksem cywilnym oraz innymi ustawami. Prawo własności nieruchomości, chociaż jest fundamentalnym prawem w porządku prawnym RP nie jest jednak prawem niewzruszalnym, gdyż w sytuacjach przewidzianych przepisami szczególnymi (np. ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym) może być ograniczone. Poprzez opis stanu faktycznego i stanu prawnego oraz związków między nimi wykazano, że ograniczenia dla sposobu zagospodarowania działek wynikające z odrzucenia przedmiotowego zarzutu, chociaż naruszają interes prawny właściciela, nie powodują stanu naruszenia prawa, zostały podjęte w zgodzie z obowiązującym prawem materialnym, przez właściwy organ w ramach prawidłowo prowadzonej procedury planistycznej – mogą zatem być skutecznie wprowadzone do ustaleń planu. Rada Miasta Krakowa odrzucając zarzut nie działała zatem w sposób dowolny ani nie nadużyła przysługującego jej na mocy przepisu art. 4 ust. 1 ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym "władztwa planistycznego". Rozważana była również ewentualność uwzględnienia przedmiotowego zarzutu. Uznano jednak, że uwzględnienie zarzutu wiązałoby się z przekreśleniem celu, dla którego postanowiono o potrzebie sporządzenia planu, w związku z czym zarzutu nie można uwzględnić. Sposobem rozstrzygnięcia Rada nie naruszyła przepisów Konstytucji RP, kodeksu cywilnego ani przepisów szczególnych. W tej sytuacji odrzucenie zarzutu jest uzasadnione pod względem faktycznym i prawnym.

Uzasadnienie faktyczne odrzucenia zarzutu wniesionego przez Panią Bożenę Kuczek:

1. Zarzut wniesiony przez Panią Bożenę Kuczek został szczegółowo zbadany w oparciu o materiał dowodowy, który obejmuje dokumenty związane ze sporządzeniem projektu planu. Są to dokumenty formalne obrazujące przebieg procesu planistycznego, takie jak: Uchwała Rady Miasta Krakowa o przystąpieniu do sporządzania projektu planu, komunikaty, obwieszczenia i zawiadomienia. Dowodowy materiał merytoryczny stanowią: inwentaryzacja urbanistyczna, wnioski do planu, koncepcja planu (poprzedzona opracowaniami analitycznymi), opinie i uzgodnienia projektu planu, wykaz protestów i zarzutów wraz ze sposobem ich rozpatrzenia przez Radę Miasta, prognoza oddziaływania na środowisko, materiały mapowe i opisowe poświadczające stan własności gruntów (wypisy i wyrysy z ewidencji gruntów).
2. Na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego ustalono następujący stan faktyczny:
 - 1/ Miasto Kraków przystąpiło do sporządzenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego obszaru Ujście Wilgi w Krakowie w oparciu o uchwałę Nr LVII/461/00 Rady Miasta Krakowa z dnia 12 lipca 2000 r. określającą ogólnie problematykę i zasięg terenowy opracowania. Sporządzony projekt planu został zaopiniowany i uzgodniony z właściwymi organami a następnie wyłożony do publicznego wglądu. Wniesione zarzuty i protesty do projektu planu zostały rozpatrzone przez Prezydenta Miasta, wśród nich zarzut wniesiony przez Panią Bożenę Kuczek – współwłaścicielkę działki nr 179 obr. 11.
 - 2/ W swoim piśmie Pani Bożena Kuczek zarzuca przeznaczenie terenu ww. działki pod projektowany Kanał Krakowski i równoległe wnosi o zmianę sposobu przeznaczenia działki pod zabudowę mieszkaniową i usługową
Po wnikliwej analizie złożonego zarzutu Prezydent Miasta Krakowa działając w ramach kompetencji przyznanych przez ustawę o zagospodarowaniu przestrzennym rozpatrzył zarzut postanawiając o jego nieuwzględnieniu i skierował go do ostatecznego rozstrzygnięcia przez Radę Miasta Krakowa.
- 3.. Rada Miasta Krakowa rozpatrując treść zarzutu wzięła pod uwagę następujące okoliczności:
 - 1/ Rezerwa pod trasę przebiegu Kanału Krakowskiego wraz z obwałowaniami zawsze w planach miejscowych stanowiły teren zieleni miejskiej o charakterze rekreacyjnym. Niezależnie od tych ustaleń nie były to tereny budowlane podobnie jak obszar Zakrzówka, o czym świadczy stan zainwestowania tych terenów.
Potrzeba utrzymania rezerwy terenowej dla kanału wynika z dwu istotnych przyczyn:
 - a/ zabezpieczenia przed powodzią części centralnej miasta z zabytkami o unikatowym znaczeniu w miejscu szczególnie narażonym, tj. rejonie między Mostem Dębnickim a Wawelem (zakole rzeki),
 - b/ możliwości wykorzystania na cele żeglugowe (zarówno gospodarcze jak i turystyczne).

- 2/ Niniejszy plan jest planem porządkującym zainwestowanie terenów na styku terenów zieleni z terenami os. Podwawelskiego szczególnie w obszarze między projektowanym kanałem a osiedlem. Działka stanowiąca własność wnoszącego zarzut położona jest na trasie planowanego kanału, w związku z powyższym nie widzi się możliwości zmiany funkcji pod zabudowę mieszkaniową i usługową.
- 3/ Przeprowadzone rozwiązania wariantowe prowadzenia trasy kanału w fazie koncepcji planu wykazało na etapie opiniowania brak technicznych możliwości innego jego przebiegu ze względów technicznych i uwarunkowań wynikających ze stanu zainwestowania kubaturowego.
4. W związku z treścią wskazującą na naruszenie interesu prawnego właściciela dotyczącego prawa własności Rada Miasta odniosła się do rozwiązań planistycznych dotyczących nie tylko przedmiotowej działki, ale całokształtu ustaleń projektu planu. Zarzut, mimo że jest indywidualnym środkiem prawnym przysługującym określonym podmiotom w trakcie procesu planistycznego winien być rozpatrywany w nawiązaniu do projektu planu, jego celów i założeń oraz całościowych rozwiązań, a także w nawiązaniu do obowiązujących przepisów szczególnych. Ponieważ w świetle złożonego zarzutu zachodzi konflikt między interesem właściciela a opisanym interesem publicznym, koniecznym przy rozstrzygnięciu było dokonanie przez Radę Miasta Krakowa oceny wagi obydwu interesów z uwzględnieniem stanu faktycznego, stanu prawnego i relacji między obu stanami w konkretnym, wynikającym z wniesionego zarzutu przypadku. W rozważaniach tych przeważały argumenty wynikające z konieczności zapewnienia ładu przestrzennego, co należy do głównych zadań gminy oraz konieczność zabezpieczenia terenów miasta przed zagrożeniami nadzwyczajnymi. Wymienione wyżej okoliczności wpływają na odrzucenie zarzutu w odniesieniu do oczekiwań zgłoszonych w jego treści.

Uzasadnienie prawne odrzucenia zarzutu wniesionego przez Panią Bożenę Kuczek

Generalną podstawą prawną rozstrzygnięcia złożonego zarzutu jest przepis art. 24 ust. 3 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. o zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 1999 r. Nr 15 poz. 139 z późn. zm.) stanowiący, że „o uwzględnieniu bądź odrzuceniu zarzutu rozstrzyga rada gminy w drodze uchwały, zawierającej uzasadnienie faktyczne i prawne”.

Na podstawie rozpoznanego szczegółowo stanu faktycznego oraz przepisów prawa materialnego pozostających w związku z opisanym stanem faktycznym Rada Miasta Krakowa uznała, że decyzją właściwą jest odrzucenie zarzutu. Sposób rozstrzygnięcia zarzutu znajduje także uzasadnienie w obowiązujących przepisach, a mianowicie:

- w przepisach ustawy z dnia 8.03. 1990 r. o samorządzie gminnym (tekst jednolity Dz. U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1591 z późn. zm.), które wśród wielu zadań własnych gminy wyliczają sprawy ładu przestrzennego (art. 7 ust. 1, pkt 1), a także sprawy ulic i dróg gminnych (art. 7 ust. 1, pkt 2) – zaś jednym z podstawowych sposobów realizacji tych zadań jest sporządzanie miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego
- w przepisach ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. o zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 1999 r. Nr 15, poz. 139 z późn. zm.), w szczególności art. 1 ust. 2, pkt 1 nakazującego uwzględnienie w zagospodarowaniu przestrzennym wymogów ładu

przestrzennego, urbanistyki. Należy zaznaczyć, że Rada Miasta Krakowa rozważała sposób rozstrzygnięcia zarzutu także i w aspekcie wymogów wynikających z pkt 5 cyt. przepisu, który mówi o walorach ekonomicznych przestrzeni i prawie własności oraz art. 3 ustawy stanowiącego, że w granicach określonych przez ustawy i zasady współżycia społecznego każdy ma prawo do zagospodarowania terenu, do którego ma tytuł prawny. Z uwagi na opisany wcześniej stan faktyczny rada uznała, że w rozważanym przypadku istnieją przesłanki merytoryczne i prawne przemawiające za odrzuceniem zarzutu, co wprawdzie powoduje naruszenie interesu prawnego właściciela, ale nie stwarza stanu naruszenia prawa taką decyzją.

Wyjaśnia się, że przepis art. 24 ust. 3 ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym zobowiązuje radę gminy do rozpatrzenia zarzutu, nie obliguje natomiast rady do jego uwzględnienia. Rada gminy ma więc prawo do odrzucenia zarzutu, a tym samym naruszenia w przypadkach uznanych za konieczne interesu prawnego zainteresowanej osoby, jeżeli takim rozstrzygnięciem nie narusza prawa. W omawianym przypadku naruszenie interesu prawnego można określić jako brak możliwości (będący skutkiem ustaleń planu mających na celu realizację podstawowych celów, dla których podjęto decyzję o potrzebie jego sporządzenia) utrzymania stanu zagospodarowania całości nieruchomości w sposób oczekiwany przez właściciela. Projekt planu podtrzymuje nie budowlane przeznaczenie terenu, nie tworzy dodatkowych nowych ograniczeń w zakresie sposobu wykonywania prawa własności. Podkreślić trzeba, iż „Plan miejscowy kształtuje wraz z innymi przepisami prawa sposób wykonywania prawa własności nieruchomości” (art. 33 ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym) – może więc wprowadzać ograniczenia w tym zakresie, jeżeli tak jak w rozpatrywanym przypadku zachodzi niesprzeczność takich rozstrzygnięć z Konstytucją RP, Kodeksem cywilnym oraz innymi ustawami. Prawo własności nieruchomości, chociaż jest fundamentalnym prawem w porządku prawnym RP nie jest jednak prawem niewzruszalnym, gdyż w sytuacjach przewidzianych przepisami szczególnymi (np. ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym) może być ograniczone. Poprzez opis stanu faktycznego i stanu prawnego oraz związków między nimi wykazano, że ograniczenia dla sposobu zagospodarowania działek wynikające z odrzucenia przedmiotowego zarzutu, chociaż naruszają interes prawny właścicielki, nie powodują stanu naruszenia prawa, zostały podjęte w zgodzie z obowiązującym prawem materialnym, przez właściwy organ w ramach prawidłowo prowadzonej procedury planistycznej – mogą zatem być skutecznie wprowadzone do ustaleń planu. Rada Miasta Krakowa odrzucając zarzut nie działała zatem w sposób dowolny ani nie nadużyła przysługującego jej na mocy przepisu art. 4 ust. 1 ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym „władztwa planistycznego”. Rozważana była również ewentualność uwzględnienia przedmiotowego zarzutu. Uznano jednak, że uwzględnienie zarzutu wiązałoby się z przekreśleniem celu, dla którego postanowiono o potrzebie sporządzenia planu, w związku z czym zarzutu nie można uwzględnić. Sposobem rozstrzygnięcia Rada nie naruszyła przepisów Konstytucji RP, kodeksu cywilnego ani przepisów szczególnych. W tej sytuacji odrzucenie zarzutu jest uzasadnione pod względem faktycznym i prawnym.

Uzasadnienie faktyczne odrzucenia zarzutu wniesionego przez Państwa Henryka i Barbarę Kumę :

1. Zarzut wniesiony przez Państwa Henryka i Barbarę Kumę został szczegółowo zbadany w oparciu o materiał dowodowy, który obejmuje dokumenty związane ze sporządzeniem projektu planu. Są to dokumenty formalne obrazujące przebieg procesu planistycznego, takie jak: Uchwała Rady Miasta Krakowa o przystąpieniu do sporządzania projektu planu, komunikaty, obwieszczenia i zawiadomienia. Dowodowy materiał merytoryczny stanowią: inwentaryzacja urbanistyczna, wnioski do planu, koncepcja planu (poprzedzona opracowaniami analitycznymi), opinie i uzgodnienia projektu planu, wykaz protestów i zarzutów wraz ze sposobem ich rozpatrzenia przez Radę Miasta, prognoza oddziaływania na środowisko, materiały mapowe i opisowe poświadczające stan własności gruntów (wypisy i wyrysy z ewidencji gruntów).
2. Na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego ustalono następujący stan faktyczny:
 - 1/ Miasto Kraków przystąpiło do sporządzenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego obszaru Ujście Wilgi w Krakowie w oparciu o uchwałę Nr LVII/461/00 Rady Miasta Krakowa z dnia 12 lipca 2000 r. określającą ogólnie problematykę i zasięg terenowy opracowania. Sporządzony projekt planu został zaopiniowany i uzgodniony z właściwymi organami a następnie wyłożony do publicznego wglądu. Wniesione zarzuty i protesty do projektu planu zostały rozpatrzone przez Prezydenta Miasta, wśród nich zarzut wniesiony przez Państwa Henryka i Barbarę Kumę – właścicieli działki nr 180 obr. 11.
 - 2/ W swoim piśmie Państwo Henryk i Barbara Kuma zarzucają przeznaczenie terenu ww. działki pod projektowany Kanał Krakowski i równolegle wnoszą o zmianę sposobu przeznaczenia działki pod zabudowę mieszkaniową i usługową
Po wnikliwej analizie złożonego zarzutu Prezydent Miasta Krakowa działając w ramach kompetencji przyznanych przez ustawę o zagospodarowaniu przestrzennym rozpatrzył zarzut postanawiając o jego nieuwzględnieniu i skierował go do ostatecznego rozstrzygnięcia przez Radę Miasta Krakowa.
3. Rada Miasta Krakowa rozpatrując treść zarzutu wzięła pod uwagę następujące okoliczności:
 - 1/ Rezerwa pod trasę przebiegu Kanału Krakowskiego wraz z obwałowaniami zawsze w planach miejscowych stanowiły teren zieleni miejskiej o charakterze rekreacyjnym. Niezależnie od tych ustaleń nie były to tereny budowlane podobnie jak obszar Zakrzówka, o czym świadczy stan zainwestowania tych terenów.
Potrzeba utrzymania rezerwy terenowej dla kanału wynika z dwu istotnych przyczyn:
 - a/ zabezpieczenia przed powodzią części centralnej miasta z zabytkami o unikatowym znaczeniu w miejscu szczególnie narażonym, tj. rejonie między Mostem Dębnickim a Wawelem (zakole rzeki)

b/ możliwości wykorzystania na cele żeglugowe (zarówno gospodarcze jak i turystyczne)

- 2/ Niniejszy plan jest planem porządkującym zainwestowanie terenów na styku terenów zieleni z terenami os. Podwawelskiego szczególnie w obszarze między projektowanym kanałem a osiedlem. Działka stanowiąca własność wnoszącego zarzut położona jest na trasie planowanego kanału, w związku z powyższym nie widzi się możliwości zmiany funkcji pod zabudowę mieszkaniową i usługową.
- 3/ Przeprowadzone rozwiązania wariantowe prowadzenia trasy kanału w fazie koncepcji planu wykazało na etapie opiniowania brak technicznych możliwości innego jego przebiegu ze względów technicznych i uwarunkowań wynikających ze stanu zainwestowania kubaturowego.
4. W związku z treścią wskazującą na naruszenie interesu prawnego właścicieli dotyczącego prawa własności Rada Miasta odniosła się do rozwiązań planistycznych dotyczących nie tylko przedmiotowej działki, ale całokształtu ustaleń projektu planu. Zarzut, mimo że jest indywidualnym środkiem prawnym przysługującym określonym podmiotom w trakcie procesu planistycznego winien być rozpatrywany w nawiązaniu do projektu planu, jego celów i założeń oraz całościowych rozwiązań, a także w nawiązaniu do obowiązujących przepisów szczególnych. Ponieważ w świetle złożonego zarzutu zachodzi konflikt między interesem właścicieli a opisanym interesem publicznym, koniecznym przy rozstrzygnięciu było dokonanie przez Radę Miasta Krakowa oceny wagi obydwu interesów z uwzględnieniem stanu faktycznego, stanu prawnego i relacji między obu stanami w konkretnym, wynikającym z wniesionego zarzutu przypadku. W rozważaniach tych przeważały argumenty wynikające z konieczności zapewnienia ładu przestrzennego, co należy do głównych zadań gminy oraz konieczność zabezpieczenia terenów miasta przed zagrożeniami nadzwyczajnymi. Wymienione wyżej okoliczności wpływają na odrzucenie zarzutu w odniesieniu do oczekiwań zgłoszonych w jego treści.

Uzasadnienie prawne odrzucenia zarzutu wniesionego przez Państwa Henryka i Barbarę Kumę :

Generalną podstawą prawną rozstrzygnięcia złożonego zarzutu jest przepis art. 24 ust. 3 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. o zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 1999 r. Nr 15, poz. 139 z późn. zm.) stanowiący, że „o uwzględnieniu bądź odrzuceniu zarzutu rozstrzyga rada gminy w drodze uchwały, zawierającej uzasadnienie faktyczne i prawne”.

Na podstawie rozpoznanego szczegółowo stanu faktycznego oraz przepisów prawa materialnego pozostających w związku z opisanym stanem faktycznym Rada Miasta Krakowa uznała, że decyzją właściwą jest odrzucenie zarzutu. Sposób rozstrzygnięcia zarzutu znajduje także uzasadnienie w obowiązujących przepisach, a mianowicie:

- w przepisach ustawy z dnia 8.03. 1990 r. o samorządzie gminnym (tekst jednolity Dz. U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1591 z późn. zm.), które wśród wielu zadań własnych gminy wyliczają sprawy ładu przestrzennego (art. 7 ust. 1, pkt 1), a także sprawy ulic i dróg gminnych (art. 7 ust. 1, pkt 2) – zaś jednym z podstawowych sposobów realizacji tych zadań jest sporządzanie miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego

- w przepisach ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. o zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 1999 r. Nr 15, poz. 139 z późn. zm.), w szczególności art. 1 ust. 2, pkt 1 nakazującego uwzględnienie w zagospodarowaniu przestrzennym wymogów ładu przestrzennego, urbanistyki. Należy zaznaczyć, że Rada Miasta Krakowa rozważała sposób rozstrzygnięcia zarzutu także i w aspekcie wymogów wynikających z pkt 5 cyt. przepisu, który mówi o walorach ekonomicznych przestrzeni i prawie własności oraz art. 3 ustawy stanowiącego, że w granicach określonych przez ustawy i zasady współżycia społecznego każdy ma prawo do zagospodarowania terenu, do którego ma tytuł prawny. Z uwagi na opisany wcześniej stan faktyczny rada uznała, że w rozważanym przypadku istnieją przesłanki merytoryczne i prawne przemawiające za odrzuceniem zarzutu, co wprawdzie powoduje naruszenie interesu prawnego właścicieli, ale nie stwarza stanu naruszenia prawa taką decyzją.

Wyjaśnia się, że przepis art. 24 ust. 3 ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym zobowiązuje radę gminy do rozpatrzenia zarzutu, nie obliguje natomiast rady do jego uwzględnienia. Rada gminy ma więc prawo do odrzucenia zarzutu, a tym samym naruszenia w przypadkach uznanych za konieczne interesu prawnego zainteresowanej osoby, jeżeli takim rozstrzygnięciem nie narusza prawa. W omawianym przypadku naruszenie interesu prawnego można określić jako brak możliwości (będący skutkiem ustaleń planu mających na celu realizację podstawowych celów, dla których podjęto decyzję o potrzebie jego sporządzenia) utrzymania stanu zagospodarowania całości nieruchomości w sposób oczekiwany przez właściciela. Projekt planu podtrzymuje nie budowlane przeznaczenie terenu, nie tworzy dodatkowych nowych ograniczeń w zakresie sposobu wykonywania prawa własności. Podkreślić trzeba, iż "Plan miejscowy kształtuje wraz z innymi przepisami prawa sposób wykonywania prawa własności nieruchomości" (art. 33 ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym) – może więc wprowadzać ograniczenia w tym zakresie, jeżeli tak jak w rozpatrywanym przypadku zachodzi niesprzeczność takich rozstrzygnięć z Konstytucją RP, Kodeksem cywilnym oraz innymi ustawami. Prawo własności nieruchomości, chociaż jest fundamentalnym prawem w porządku prawnym RP nie jest jednak prawem niewzruszalnym, gdyż w sytuacjach przewidzianych przepisami szczególnymi (np. ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym) może być ograniczone. Poprzez opis stanu faktycznego i stanu prawnego oraz związków między nimi wykazano, że ograniczenia dla sposobu zagospodarowania działek wynikające z odrzucenia przedmiotowego zarzutu, chociaż naruszają interes prawny właścicieli, nie powodują stanu naruszenia prawa, zostały podjęte w zgodzie z obowiązującym prawem materialnym, przez właściwy organ w ramach prawidłowo prowadzonej procedury planistycznej – mogą zatem być skutecznie wprowadzone do ustaleń planu. Rada Miasta Krakowa odrzucając zarzut nie działała zatem w sposób dowolny ani nie nadużyła przysługującego jej na mocy przepisu art. 4 ust. 1 ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym "władztwa planistycznego". Rozważana była również ewentualność uwzględnienia przedmiotowego zarzutu. Uznano jednak, że uwzględnienie zarzutu wiązałoby się z przekreśleniem celu, dla którego postanowiono o potrzebie sporządzenia planu, w związku z czym zarzutu nie można uwzględnić. Sposobem rozstrzygnięcia Rada nie naruszyła przepisów Konstytucji RP, kodeksu cywilnego ani przepisów szczególnych. W tej sytuacji odrzucenie zarzutu jest uzasadnione pod względem faktycznym i prawnym.

Uzasadnienie faktyczne odrzucenia zarzutu wniesionego przez Tadeusza Piechnika:

1. Zarzut wniesiony przez Pana Tadeusza Piechnika został szczegółowo zbadany w oparciu o materiał dowodowy, który obejmuje dokumenty związane ze sporządzeniem projektu planu. Są to dokumenty formalne obrazujące przebieg procesu planistycznego, takie jak: Uchwała Rady Miasta Krakowa o przystąpieniu do sporządzania projektu planu, komunikaty, obwieszczenia i zawiadomienia. Dowodowy materiał merytoryczny stanowią: inwentaryzacja urbanistyczna, wnioski do planu, koncepcja planu (poprzedzona opracowaniami analitycznymi), opinie i uzgodnienia projektu planu, wykaz protestów i zarzutów wraz ze sposobem ich rozpatrzenia przez Radę Miasta, prognoza oddziaływania na środowisko, materiały mapowe i opisowe poświadczające stan własności gruntów (wypisy i wyrysy z ewidencji gruntów).
2. Na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego ustalono następujący stan faktyczny:
 - 1/ Miasto Kraków przystąpiło do sporządzenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego obszaru Ujście Wilgi w Krakowie w oparciu o uchwałę Nr LVII/461/00 Rady Miasta Krakowa z dnia 12 lipca 2000 r. określającą ogólnie problematykę i zasięg terenowy opracowania. Sporządzony projekt planu został zaopiniowany i uzgodniony z właściwymi organami a następnie wyłożony do publicznego wglądu. Wniesione zarzuty i protesty do projektu planu zostały rozpatrzone przez Prezydenta Miasta, wśród nich zarzut wniesiony przez Pana Tadeusza Piechnika – właściciela działek nr 176/1,174/1 obr. 11.
 - 2/ W swoim piśmie Pan Tadeusz Piechnik zarzuca przeznaczenie terenu ww. działki pod projektowany Kanał Krakowski i równolegle wnosi o zmianę sposobu przeznaczenia działki pod zabudowę mieszkaniową i usługową
Po wnikliwej analizie złożonego zarzutu Prezydent Miasta Krakowa działając w ramach kompetencji przyznanych przez ustawę o zagospodarowaniu przestrzennym rozpatrzył zarzut postanawiając o jego nieuwzględnieniu i skierował go do ostatecznego rozstrzygnięcia przez Radę Miasta Krakowa.
3. Rada Miasta Krakowa rozpatrując treść zarzutu wzięła pod uwagę następujące okoliczności:
 - 1/ Rezerwa pod trasę przebiegu Kanału Krakowskiego wraz z obwałowaniami zawsze w planach miejscowych stanowiły teren zieleni miejskiej o charakterze rekreacyjnym. Niezależnie od tych ustaleń nie były to tereny budowlane podobnie jak obszar Zakrzówka, o czym świadczy stan zainwestowania tych terenów. Potrzeba utrzymania rezerwy terenowej dla kanału wynika z dwu istotnych przyczyn:
 - a/ zabezpieczenia przed powodzią części centralnej miasta z zabytkami o unikatowym znaczeniu w miejscu szczególnie narażonym, tj. rejonie między Mostem Dębnickim a Wawelem (zakole rzeki)

b/ możliwości wykorzystania na cele żeglugowe (zarówno gospodarcze jak i turystyczne)

- 2/ Niniejszy plan jest planem porządkującym zainwestowanie terenów na styku terenów zieleni z terenami os. Podwawelskiego szczególnie w obszarze między projektowanym kanałem a osiedlem. Działka stanowiąca własność wnoszącego zarzut położona jest na trasie planowanego kanału, w związku z powyższym nie widzi się możliwości zmiany funkcji pod zabudowę mieszkaniową i usługową.
 - 3/ Przeprowadzone rozwiązania wariantowe prowadzenia trasy kanału w fazie koncepcji planu wykazało na etapie opiniowania brak technicznych możliwości innego jego przebiegu ze względów technicznych i uwarunkowań wynikających ze stanu zainwestowania kubaturowego
4. W związku z treścią wskazującą na naruszenie interesu prawnego właściciela dotyczącego prawa własności Rada Miasta odniosła się do rozwiązań planistycznych dotyczących nie tylko przedmiotowej działki, ale całokształtu ustaleń projektu planu. Zarzut, mimo że jest indywidualnym środkiem prawnym przysługującym określonym podmiotom w trakcie procesu planistycznego winien być rozpatrywany w nawiązaniu do projektu planu, jego celów i założeń oraz całościowych rozwiązań, a także w nawiązaniu do obowiązujących przepisów szczególnych. Ponieważ w świetle złożonego zarzutu zachodzi konflikt między interesem właściciela a opisanym interesem publicznym, koniecznym przy rozstrzygnięciu było dokonanie przez Radę Miasta Krakowa oceny wagi obydwu interesów z uwzględnieniem stanu faktycznego, stanu prawnego i relacji między obu stanami w konkretnym, wynikającym z wniesionego zarzutu przypadku. W rozważaniach tych przeważały argumenty wynikające z konieczności zapewnienia ładu przestrzennego, co należy do głównych zadań gminy oraz konieczność zabezpieczenia terenów miasta przed zagrożeniami nadzwyczajnymi. Wymienione wyżej okoliczności wpływają na odrzucenie zarzutu w odniesieniu do oczekiwań zgłoszonych w jego treści.

Uzasadnienie prawne odrzucenia zarzutu wniesionego przez Tadeusza Piechnika

Generalną podstawą prawną rozstrzygnięcia złożonego zarzutu jest przepis art. 24 ust. 3 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. o zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 1999 r. Nr 15 poz. 139 z późn. zm.) stanowiący, że „o uwzględnieniu bądź odrzuceniu zarzutu rozstrzyga rada gminy w drodze uchwały, zawierającej uzasadnienie faktyczne i prawne”.

Na podstawie rozpoznanego szczegółowo stanu faktycznego oraz przepisów prawa materialnego pozostających w związku z opisanym stanem faktycznym Rada Miasta Krakowa uznała, że decyzją właściwą jest odrzucenie zarzutu. Sposób rozstrzygnięcia zarzutu znajduje także uzasadnienie w obowiązujących przepisach, a mianowicie:

- w przepisach ustawy z dnia 8.03. 1990 r. o samorządzie gminnym (tekst jednolity Dz. U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1591 z późn. zm.), które wśród wielu zadań własnych gminy wyliczają sprawy ładu przestrzennego (art. 7 ust. 1, pkt 1), a także sprawy ulic i dróg gminnych (art. 7 ust. 1, pkt 2) – zaś jednym z podstawowych sposobów realizacji tych zadań jest sporządzanie miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego

- w przepisach ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. o zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 1999 r. Nr 15, poz. 139 z późn. zm.), w szczególności art. 1 ust. 2, pkt 1 nakazującego uwzględnienie w zagospodarowaniu przestrzennym wymogów ładu przestrzennego, urbanistyki. Należy zaznaczyć, że Rada Miasta Krakowa rozważała sposób rozstrzygnięcia zarzutu także i w aspekcie wymogów wynikających z pkt 5 cyt. przepisu, który mówi o walorach ekonomicznych przestrzeni i prawie własności oraz art. 3 ustawy stanowiącego, że w granicach określonych przez ustawy i zasady współżycia społecznego każdy ma prawo do zagospodarowania terenu, do którego ma tytuł prawny. Z uwagi na opisany wcześniej stan faktyczny rada uznała, że w rozważanym przypadku istnieją przesłanki merytoryczne i prawne przemawiające za odrzuceniem zarzutu, co wprawdzie powoduje naruszenie interesu prawnego właściciela, ale nie stwarza stanu naruszenia prawa taką decyzją.

Wyjaśnia się, że przepis art. 24 ust. 3 ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym zobowiązuje radę gminy do rozpatrzenia zarzutu, nie obliguje natomiast rady do jego uwzględnienia. Rada gminy ma więc prawo do odrzucenia zarzutu, a tym samym naruszenia w przypadkach uznanych za konieczne interesu prawnego zainteresowanej osoby, jeżeli takim rozstrzygnięciem nie narusza prawa. W omawianym przypadku naruszenie interesu prawnego można określić jako brak możliwości (będący skutkiem ustaleń planu mających na celu realizację podstawowych celów, dla których podjęto decyzję o potrzebie jego sporządzenia) utrzymania stanu zagospodarowania całości nieruchomości w sposób oczekiwany przez właściciela. Projekt planu podtrzymuje nie budowlane przeznaczenie terenu, nie tworzy dodatkowych nowych ograniczeń w zakresie sposobu wykonywania prawa własności. Podkreślić trzeba, iż "Plan miejscowy kształtuje wraz z innymi przepisami prawa sposób wykonywania prawa własności nieruchomości" (art. 33 ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym) – może więc wprowadzać ograniczenia w tym zakresie, jeżeli tak jak w rozpatrywanym przypadku zachodzi niesprzeczność takich rozstrzygnięć z Konstytucją RP, Kodeksem cywilnym oraz innymi ustawami. Prawo własności nieruchomości, chociaż jest fundamentalnym prawem w porządku prawnym RP nie jest jednak prawem niewzruszalnym, gdyż w sytuacjach przewidzianych przepisami szczególnymi (np. ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym) może być ograniczone. Poprzez opis stanu faktycznego i stanu prawnego oraz związków między nimi wykazano, że ograniczenia dla sposobu zagospodarowania działek wynikające z odrzucenia przedmiotowego zarzutu, chociaż naruszają interes prawny właściciela, nie powodują stanu naruszenia prawa, zostały podjęte w zgodzie z obowiązującym prawem materialnym, przez właściwy organ w ramach prawidłowo prowadzonej procedury planistycznej – mogą zatem być skutecznie wprowadzone do ustaleń planu. Rada Miasta Krakowa odrzucając zarzut nie działała zatem w sposób dowolny ani nie nadużyła przysługującego jej na mocy przepisu art. 4 ust. 1 ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym "władztwa planistycznego". Rozważana była również ewentualność uwzględnienia przedmiotowego zarzutu. Uznano jednak, że uwzględnienie zarzutu wiązałoby się z przekreśleniem celu, dla którego postanowiono o potrzebie sporządzenia planu, w związku z czym zarzutu nie można uwzględnić. Sposobem rozstrzygnięcia Rada nie naruszyła przepisów Konstytucji RP, kodeksu cywilnego ani przepisów szczególnych. W tej sytuacji odrzucenie zarzutu jest uzasadnione pod względem faktycznym i prawnym.

Uzasadnienie faktyczne odrzucenia zarzutu wniesionego przez Panią Halinę Szczepanik

1. Zarzut wniesiony przez Panią Halinę Szczepanik został szczegółowo zbadany w oparciu o materiał dowodowy, który obejmuje dokumenty związane ze sporządzeniem projektu planu. Są to dokumenty formalne obrazujące przebieg procesu planistycznego, takie jak: Uchwała Rady Miasta Krakowa o przystąpieniu do sporządzania projektu planu, komunikaty, obwieszczenia i zawiadomienia. Dowodowy materiał merytoryczny stanowią: inwentaryzacja urbanistyczna, wnioski do planu, koncepcja planu (poprzedzona opracowaniami analitycznymi), opinie i uzgodnienia projektu planu, wykaz protestów i zarzutów wraz ze sposobem ich rozpatrzenia przez Radę Miasta, prognoza oddziaływania na środowisko, materiały mapowe i opisowe poświadczające stan własności gruntów (wypisy i wyrysy z ewidencji gruntów).
2. Na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego ustalono następujący stan faktyczny:
 - 1/ Miasto Kraków przystąpiło do sporządzenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego obszaru Ujście Wilgi w Krakowie w oparciu o uchwałę Nr LVII/461/00 Rady Miasta Krakowa z dnia 12 lipca 2000 r. określającą ogólnie problematykę i zasięg terenowy opracowania. Sporządzony projekt planu został zaopiniowany i uzgodniony z właściwymi organami a następnie wyłożony do publicznego wglądu. Wniesione zarzuty i protesty do projektu planu zostały rozpatrzone przez Prezydenta Miasta, wśród nich zarzut wniesiony przez Panią Halinę Szczepanik – właścicielkę działek nr 184, 219/2 obr. 11.
 - 2/ W swoim piśmie Pani Halina Szczepanik zarzuca przeznaczenie terenu ww. działki pod projektowany Kanał Krakowski i równolegle wnosi o zmianę sposobu przeznaczenia działki pod zabudowę mieszkaniową i usługową
Po wnikliwej analizie złożonego zarzutu Prezydent Miasta Krakowa działając w ramach kompetencji przyznanych przez ustawę o zagospodarowaniu przestrzennym rozpatrzył zarzut postanawiając o jego nieuwzględnieniu i skierował go do ostatecznego rozstrzygnięcia przez Radę Miasta Krakowa.
3. Rada Miasta Krakowa rozpatrując treść zarzutu wzięła pod uwagę następujące okoliczności:
 - 1/ Rezerwa pod trasę przebiegu Kanału Krakowskiego wraz z obwałowaniami zawsze w planach miejscowych stanowiły teren zieleni miejskiej o charakterze rekreacyjnym. Niezależnie od tych ustaleń nie były to tereny budowlane podobnie jak obszar Zakrzówka, o czym świadczy stan zainwestowania tych terenów. Potrzeba utrzymania rezerwy terenowej dla kanału wynika z dwu istotnych przyczyn:
 - a/ zabezpieczenia przed powodzią części centralnej miasta z zabytkami o unikatowym znaczeniu w miejscu szczególnie narażonym, tj. rejonie między Mostem Dębnickim a Wawelem (zakole rzeki)

b/ możliwości wykorzystania na cele żeglugowe (zarówno gospodarcze jak i turystyczne)

- 2/ Niniejszy plan jest planem porządkującym zainwestowanie terenów na styku terenów zieleni z terenami os. Podwawelskiego szczególnie w obszarze między projektowanym kanałem a osiedlem. Działka stanowiąca własność wnoszącego zarzut położona jest na trasie planowanego kanału, w związku z powyższym nie widzi się możliwości zmiany funkcji pod zabudowę mieszkaniową i usługową.
- 3/ Przeprowadzone rozwiązania wariantowe prowadzenia trasy kanału w fazie koncepcji planu wykazało na etapie opiniowania brak technicznych możliwości innego jego przebiegu ze względów technicznych i uwarunkowań wynikających ze stanu zainwestowania kubaturowego
4. W związku z treścią wskazującą na naruszenie interesu prawnego właściciela dotyczącego prawa własności Rada Miasta odniosła się do rozwiązań planistycznych dotyczących nie tylko przedmiotowej działki, ale całokształtu ustaleń projektu planu. Zarzut, mimo że jest indywidualnym środkiem prawnym przysługującym określonym podmiotom w trakcie procesu planistycznego winien być rozpatrywany w nawiązaniu do projektu planu, jego celów i założeń oraz całościowych rozwiązań, a także w nawiązaniu do obowiązujących przepisów szczególnych. Ponieważ w świetle złożonego zarzutu zachodzi konflikt między interesem właściciela a opisanym interesem publicznym, koniecznym przy rozstrzygnięciu było dokonanie przez Radę Miasta Krakowa oceny wagi obydwu interesów z uwzględnieniem stanu faktycznego, stanu prawnego i relacji między obu stanami w konkretnym, wynikającym z wniesionego zarzutu przypadku. W rozważaniach tych przeważały argumenty wynikające z konieczności zapewnienia ładu przestrzennego, co należy do głównych zadań gminy oraz konieczność zabezpieczenia terenów miasta przed zagrożeniami nadzwyczajnymi. Wymienione wyżej okoliczności wpływają na odrzucenie zarzutu w odniesieniu do oczekiwań zgłoszonych w jego treści.

Uzasadnienie prawne odrzucenia zarzutu wniesionego przez Panią Halinę Szczepanik

Generalną podstawą prawną rozstrzygnięcia złożonego zarzutu jest przepis art. 24 ust. 3 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. o zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 1999 r. Nr 15 poz. 139 z późn. zm.) stanowiący, że „o uwzględnieniu bądź odrzuceniu zarzutu rozstrzyga rada gminy w drodze uchwały, zawierającej uzasadnienie faktyczne i prawne”.

Na podstawie rozpoznanego szczegółowo stanu faktycznego oraz przepisów prawa materialnego pozostających w związku z opisanym stanem faktycznym Rada Miasta Krakowa uznała, że decyzją właściwą jest odrzucenie zarzutu. Sposób rozstrzygnięcia zarzutu znajduje także uzasadnienie w obowiązujących przepisach, a mianowicie:

- w przepisach ustawy z dnia 8.03. 1990 r. o samorządzie gminnym (tekst jednolity Dz. U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1591 z późn. zm.), które wśród wielu zadań własnych gminy wyliczają sprawy ładu przestrzennego (art. 7 ust. 1, pkt 1), a także sprawy ulic i dróg gminnych (art. 7 ust. 1, pkt 2) – zaś jednym z podstawowych sposobów realizacji tych zadań jest sporządzanie miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego

- w przepisach ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. o zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 1999 r. Nr 15, poz. 139 z późn. zm.), w szczególności art. 1 ust. 2, pkt 1 nakazującego uwzględnienie w zagospodarowaniu przestrzennym wymogów ładu przestrzennego, urbanistyki. Należy zaznaczyć, że Rada Miasta Krakowa rozważała sposób rozstrzygnięcia zarzutu także i w aspekcie wymogów wynikających z pkt 5 cyt. przepisu, który mówi o walorach ekonomicznych przestrzeni i prawie własności oraz art. 3 ustawy stanowiącego, że w granicach określonych przez ustawy i zasady współżycia społecznego każdy ma prawo do zagospodarowania terenu, do którego ma tytuł prawny. Z uwagi na opisany wcześniej stan faktyczny rada uznała, że w rozważanym przypadku istnieją przesłanki merytoryczne i prawne przemawiające za odrzuceniem zarzutu, co wprawdzie powoduje naruszenie interesu prawnego właściciela, ale nie stwarza stanu naruszenia prawa taką decyzją.

Wyjaśnia się, że przepis art. 24 ust. 3 ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym zobowiązuje radę gminy do rozpatrzenia zarzutu, nie obliguje natomiast rady do jego uwzględnienia. Rada gminy ma więc prawo do odrzucenia zarzutu, a tym samym naruszenia w przypadkach uznanych za konieczne interesu prawnego zainteresowanej osoby, jeżeli takim rozstrzygnięciem nie narusza prawa. W omawianym przypadku naruszenie interesu prawnego można określić jako brak możliwości (będący skutkiem ustaleń planu mających na celu realizację podstawowych celów, dla których podjęto decyzję o potrzebie jego sporządzenia) utrzymania stanu zagospodarowania całości nieruchomości w sposób oczekiwany przez właściciela. Projekt planu podtrzymuje nie budowlane przeznaczenie terenu, nie tworzy dodatkowych nowych ograniczeń w zakresie sposobu wykonywania prawa własności. Podkreślić trzeba, iż "Plan miejscowy kształtuje wraz z innymi przepisami prawa sposób wykonywania prawa własności nieruchomości" (art. 33 ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym) – może więc wprowadzać ograniczenia w tym zakresie, jeżeli tak jak w rozpatrywanym przypadku zachodzi niesprzeczność takich rozstrzygnięć z Konstytucją RP, Kodeksem cywilnym oraz innymi ustawami. Prawo własności nieruchomości, chociaż jest fundamentalnym prawem w porządku prawnym RP nie jest jednak prawem niewzruszalnym, gdyż w sytuacjach przewidzianych przepisami szczególnymi (np. ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym) może być ograniczone. Poprzez opis stanu faktycznego i stanu prawnego oraz związków między nimi wykazano, że ograniczenia dla sposobu zagospodarowania działek wynikające z odrzucenia przedmiotowego zarzutu, chociaż naruszają interes prawny właścicielki, nie powodują stanu naruszenia prawa, zostały podjęte w zgodzie z obowiązującym prawem materialnym, przez właściwy organ w ramach prawidłowo prowadzonej procedury planistycznej – mogą zatem być skutecznie wprowadzone do ustaleń planu. Rada Miasta Krakowa odrzucając zarzut nie działała zatem w sposób dowolny ani nie nadużyła przysługującego jej na mocy przepisu art. 4 ust. 1 ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym "władztwa planistycznego". Rozważana była również ewentualność uwzględnienia przedmiotowego zarzutu. Uznano jednak, że uwzględnienie zarzutu wiązałoby się z przekreśleniem celu, dla którego postanowiono o potrzebie sporządzenia planu, w związku z czym zarzutu nie można uwzględnić. Sposobem rozstrzygnięcia Rada nie naruszyła przepisów Konstytucji RP, kodeksu cywilnego ani przepisów szczególnych. W tej sytuacji odrzucenie zarzutu jest uzasadnione pod względem faktycznym i prawnym.

Uzasadnienie faktyczne odrzucenia zarzutu wniesionego przez Państwa Wandę i Ryszarda Myśliwców:

1. Zarzut wniesiony przez Państwa Wandę i Ryszarda Myśliwców został szczegółowo zbadany w oparciu o materiał dowodowy, który obejmuje dokumenty związane ze sporządzeniem projektu planu. Są to dokumenty formalne obrazujące przebieg procesu planistycznego, takie jak: Uchwała Rady Miasta Krakowa o przystąpieniu do sporządzania projektu planu, komunikaty, obwieszczenia i zawiadomienia. Dowodowy materiał merytoryczny stanowią: inwentaryzacja urbanistyczna, wnioski do planu, koncepcja planu (poprzedzona opracowaniami analitycznymi), opinie i uzgodnienia projektu planu, wykaz protestów i zarzutów wraz ze sposobem ich rozpatrzenia przez Radę Miasta, prognoza oddziaływania na środowisko, materiały mapowe i opisowe poświadczające stan własności gruntów (wypisy i wyrysy z ewidencji gruntów).
2. Na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego ustalono następujący stan faktyczny:
 - 1/ Miasto Kraków przystąpiło do sporządzenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego obszaru Ujście Wilgi w Krakowie w oparciu o uchwałę Nr LVII/461/00 Rady Miasta Krakowa z dnia 12 lipca 2000 r. określającą ogólnie problematykę i zasięg terenowy opracowania. Sporządzony projekt planu został zaopiniowany i uzgodniony z właściwymi organami a następnie wyłożony do publicznego wglądu. Wniesione zarzuty i protesty do projektu planu zostały rozpatrzone przez Prezydenta Miasta, wśród nich zarzut wniesiony przez Państwa Wandę i Ryszarda Myśliwców – właścicieli działek nr 178,182/1 obr. 11.
 - 2/ W swoim piśmie Państwo Wanda i Ryszard Myśliwiec zarzucają przeznaczenie terenu ww. działki pod projektowany Kanał Krakowski i równolegle wnoszą o zmianę sposobu przeznaczenia działki pod zabudowę mieszkaniową i usługową. Po wnikliwej analizie złożonego zarzutu Prezydent Miasta Krakowa działając w ramach kompetencji przyznanych przez ustawę o zagospodarowaniu przestrzennym rozpatrzył zarzut postanawiając o jego nieuwzględnieniu i skierował go do ostatecznego rozstrzygnięcia przez Radę Miasta Krakowa.
3. Rada Miasta Krakowa rozpatrując treść zarzutu wzięła pod uwagę następujące okoliczności:
 - 1/ Rezerwa pod trasę przebiegu Kanału Krakowskiego wraz z obwałowaniami zawsze w planach miejscowych stanowiły teren zieleni miejskiej o charakterze rekreacyjnym. Niezależnie od tych ustaleń nie były to tereny budowlane podobnie jak obszar Zakrzówka, o czym świadczy stan zainwestowania tych terenów. Potrzeba utrzymania rezerwy terenowej dla kanału wynika z dwu istotnych przyczyn:
 - a/ zabezpieczenia przed powodzią części centralnej miasta z zabytkami o unikatowym znaczeniu w miejscu szczególnie narażonym, tj. rejonie między Mostem Dębnickim a Wawelem (zakole rzeki)

b/ możliwości wykorzystania na cele żeglugowe (zarówno gospodarcze jak i turystyczne)

- 2/ Niniejszy plan jest planem porządkującym zainwestowanie terenów na styku terenów zieleni z terenami os. Podwawelskiego szczególnie w obszarze między projektowanym kanałem a osiedlem. Działka stanowiąca własność wnoszącego zarzut położona jest na trasie planowanego kanału, w związku z powyższym nie widzi się możliwości zmiany funkcji pod zabudowę mieszkaniową i usługową.
 - 3/ Przeprowadzone rozwiązania wariantowe prowadzenia trasy kanału w fazie koncepcji planu wykazało na etapie opiniowania brak technicznych możliwości innego jego przebiegu ze względów technicznych i uwarunkowań wynikających ze stanu zainwestowania kubaturowego
4. W związku z treścią wskazującą na naruszenie interesu prawnego właścicieli dotyczącego prawa własności Rada Miasta odniosła się do rozwiązań planistycznych dotyczących nie tylko przedmiotowej działki, ale całokształtu ustaleń projektu planu. Zarzut, mimo że jest indywidualnym środkiem prawnym przysługującym określonym podmiotom w trakcie procesu planistycznego winien być rozpatrywany w nawiązaniu do projektu planu, jego celów i założeń oraz całościowych rozwiązań, a także w nawiązaniu do obowiązujących przepisów szczególnych. Ponieważ w świetle złożonego zarzutu zachodzi konflikt między interesem właścicieli a opisanym interesem publicznym, koniecznym przy rozstrzygnięciu było dokonanie przez Radę Miasta Krakowa oceny wagi obydwu interesów z uwzględnieniem stanu faktycznego, stanu prawnego i relacji między obu stanami w konkretnym, wynikającym z wniesionego zarzutu przypadku. W rozważaniach tych przeważały argumenty wynikające z konieczności zapewnienia ładu przestrzennego, co należy do głównych zadań gminy oraz konieczność zabezpieczenia terenów miasta przed zagrożeniami nadzwyczajnymi. Wymienione wyżej okoliczności wpływają na odrzucenie zarzutu w odniesieniu do oczekiwań zgłoszonych w jego treści.

Uzasadnienie prawne odrzucenia zarzutu wniesionego przez Państwa Wandę i Ryszarda Myśliwców:

Generalną podstawą prawną rozstrzygnięcia złożonego zarzutu jest przepis art. 24 ust. 3 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. o zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 1999 r. Nr 15, poz. 139 z późn. zm.) stanowiący, że “o uwzględnieniu bądź odrzuceniu zarzutu rozstrzyga rada gminy w drodze uchwały, zawierającej uzasadnienie faktyczne i prawne”.

Na podstawie rozpoznanego szczegółowo stanu faktycznego oraz przepisów prawa materialnego pozostających w związku z opisanym stanem faktycznym Rada Miasta Krakowa uznała, że decyzją właściwą jest odrzucenie zarzutu. Sposób rozstrzygnięcia zarzutu znajduje także uzasadnienie w obowiązujących przepisach, a mianowicie:

- w przepisach ustawy z dnia 8.03. 1990 r. o samorządzie gminnym (tekst jednolity Dz. U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1591 z późn. zm.), które wśród wielu zadań własnych gminy wyliczają sprawy ładu przestrzennego (art. 7 ust. 1, pkt 1), a także sprawy ulic i dróg gminnych (art. 7 ust. 1, pkt 2) – zaś jednym z podstawowych sposobów realizacji tych zadań jest sporządzanie miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego

- w przepisach ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. o zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 1999 r. Nr 15, poz. 139 z późn. zm.), w szczególności art. 1 ust. 2, pkt 1 nakazującego uwzględnienie w zagospodarowaniu przestrzennym wymogów ładu przestrzennego, urbanistyki. Należy zaznaczyć, że Rada Miasta Krakowa rozważała sposób rozstrzygnięcia zarzutu także i w aspekcie wymogów wynikających z pkt 5 cyt. przepisu, który mówi o walorach ekonomicznych przestrzeni i prawie własności oraz art. 3 ustawy stanowiącego, że w granicach określonych przez ustawy i zasady współżycia społecznego każdy ma prawo do zagospodarowania terenu, do którego ma tytuł prawny. Z uwagi na opisany wcześniej stan faktyczny rada uznała, że w rozważanym przypadku istnieją przesłanki merytoryczne i prawne przemawiające za odrzuceniem zarzutu, co wprawdzie powoduje naruszenie interesu prawnego właścicieli, ale nie stwarza stanu naruszenia prawa taką decyzją.

Wyjaśnia się, że przepis art. 24 ust. 3 ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym zobowiązuje radę gminy do rozpatrzenia zarzutu, nie obliguje natomiast rady do jego uwzględnienia. Rada gminy ma więc prawo do odrzucenia zarzutu, a tym samym naruszenia w przypadkach uznanych za konieczne interesu prawnego zainteresowanej osoby, jeżeli takim rozstrzygnięciem nie narusza prawa. W omawianym przypadku naruszenie interesu prawnego można określić jako brak możliwości (będący skutkiem ustaleń planu mających na celu realizację podstawowych celów, dla których podjęto decyzję o potrzebie jego sporządzenia) utrzymania stanu zagospodarowania całości nieruchomości w sposób oczekiwany przez właściciela. Projekt planu podtrzymuje nie budowlane przeznaczenie terenu, nie tworzy dodatkowych nowych ograniczeń w zakresie sposobu wykonywania prawa własności. Podkreślić trzeba, iż "Plan miejscowy kształtuje wraz z innymi przepisami prawa sposób wykonywania prawa własności nieruchomości" (art. 33 ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym) – może więc wprowadzać ograniczenia w tym zakresie, jeżeli tak jak w rozpatrywanym przypadku zachodzi niesprzeczność takich rozstrzygnięć z Konstytucją RP, Kodeksem cywilnym oraz innymi ustawami. Prawo własności nieruchomości, chociaż jest fundamentalnym prawem w porządku prawnym RP nie jest jednak prawem niewzruszalnym, gdyż w sytuacjach przewidzianych przepisami szczególnymi (np. ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym) może być ograniczone. Poprzez opis stanu faktycznego i stanu prawnego oraz związków między nimi wykazano, że ograniczenia dla sposobu zagospodarowania działek wynikające z odrzucenia przedmiotowego zarzutu, chociaż naruszają interes prawny właścicieli, nie powodują stanu naruszenia prawa, zostały podjęte w zgodzie z obowiązującym prawem materialnym, przez właściwy organ w ramach prawidłowo prowadzonej procedury planistycznej – mogą zatem być skutecznie wprowadzone do ustaleń planu. Rada Miasta Krakowa odrzucając zarzut nie działała zatem w sposób dowolny ani nie nadużyła przysługującego jej na mocy przepisu art. 4 ust. 1 ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym "władztwa planistycznego". Rozważana była również ewentualność uwzględnienia przedmiotowego zarzutu. Uznano jednak, że uwzględnienie zarzutu wiązałoby się z przekreśleniem celu, dla którego postanowiono o potrzebie sporządzenia planu, w związku z czym zarzutu nie można uwzględnić. Sposobem rozstrzygnięcia Rada nie naruszyła przepisów Konstytucji RP, kodeksu cywilnego ani przepisów szczególnych. W tej sytuacji odrzucenie zarzutu jest uzasadnione pod względem faktycznym i prawnym.

Uzasadnienie faktyczne odrzucenia zarzutu wniesionego przez Panią Genowefę Wronę:

1. Zarzut wniesiony przez Panią Genowefę Wronę został szczegółowo zbadany w oparciu o materiał dowodowy, który obejmuje dokumenty związane ze sporządzeniem projektu planu. Są to dokumenty formalne obrazujące przebieg procesu planistycznego, takie jak: Uchwała Rady Miasta Krakowa o przystąpieniu do sporządzania projektu planu, komunikaty, obwieszczenia i zawiadomienia. Dowodowy materiał merytoryczny stanowią: inwentaryzacja urbanistyczna, wnioski do planu, koncepcja planu (poprzedzona opracowaniami analitycznymi), opinie i uzgodnienia projektu planu, wykaz protestów i zarzutów wraz ze sposobem ich rozpatrzenia przez Radę Miasta, prognoza oddziaływania na środowisko, materiały mapowe i opisowe poświadczające stan własności gruntów (wypisy i wyrisy z ewidencji gruntów).
2. Na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego ustalono następujący stan faktyczny:
 - 1/ Miasto Kraków przystąpiło do sporządzenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego obszaru Ujście Wilgi w Krakowie w oparciu o uchwałę Nr LVII/461/00 Rady Miasta Krakowa z dnia 12 lipca 2000 r. określającą ogólnie problematykę i zasięg terenowy opracowania. Sporządzony projekt planu został zaopiniowany i uzgodniony z właściwymi organami a następnie wyłożony do publicznego wglądu. Wniesione zarzuty i protesty do projektu planu zostały rozpatrzone przez Prezydenta Miasta, wśród nich zarzut wniesiony przez Panią Genowefę Wronę – właścicielkę działki nr 170 obr. 11.
 - 2/ W swoim piśmie Pani Genowefa Wrona zarzuca przeznaczenie terenu ww. działki pod projektowany Kanał Krakowski i równolegle wnosi o zmianę sposobu przeznaczenia działki pod zabudowę mieszkaniową i usługowąPo wnikliwej analizie złożonego zarzutu Prezydent Miasta Krakowa działając w ramach kompetencji przyznanych przez ustawę o zagospodarowaniu przestrzennym rozpatrzył zarzut postanawiając o jego nieuwzględnieniu i skierował go do ostatecznego rozstrzygnięcia przez Radę Miasta Krakowa.
3. Rada Miasta Krakowa rozpatrując treść zarzutu wzięła pod uwagę następujące okoliczności:
 - 1/ Rezerwa pod trasę przebiegu Kanału Krakowskiego wraz z obwałowaniami zawsze w planach miejscowych stanowiły teren zieleni miejskiej o charakterze rekreacyjnym. Niezależnie od tych ustaleń nie były to tereny budowlane podobnie jak obszar Zakrzówka, o czym świadczy stan zainwestowania tych terenów. Potrzeba utrzymania rezerwy terenowej dla kanału wynika z dwu istotnych przyczyn:
 - a/ zabezpieczenia przed powodzią części centralnej miasta z zabytkami o unikatowym znaczeniu w miejscu szczególnie narażonym, tj. rejonie między Mostem Dębnickim a Wawelem (zakole rzeki)
 - b/ możliwości wykorzystania na cele żeglugowe (zarówno gospodarcze jak i turystyczne)

- 2/ Niniejszy plan jest planem porządkującym zainwestowanie terenów na styku terenów zieleni z terenami os. Podwawelskiego szczególnie w obszarze między projektowanym kanałem a osiedlem. Działka stanowiąca własność wnoszącego zarzut położona jest na trasie planowanego kanału, w związku z powyższym nie widzi się możliwości zmiany funkcji pod zabudowę mieszkaniową i usługową.
- 3/ Przeprowadzone rozwiązania wariantowe prowadzenia trasy kanału w fazie koncepcji planu wykazało na etapie opiniowania brak technicznych możliwości innego jego przebiegu ze względów technicznych i uwarunkowań wynikających ze stanu zainwestowania kubaturowego
4. W związku z treścią wskazującą na naruszenie interesu prawnego właściciela dotyczącego prawa własności Rada Miasta odniosła się do rozwiązań planistycznych dotyczących nie tylko przedmiotowej działki, ale całokształtu ustaleń projektu planu. Zarzut, mimo że jest indywidualnym środkiem prawnym przysługującym określonym podmiotom w trakcie procesu planistycznego winien być rozpatrywany w nawiązaniu do projektu planu, jego celów i założeń oraz całościowych rozwiązań, a także w nawiązaniu do obowiązujących przepisów szczególnych. Ponieważ w świetle złożonego zarzutu zachodzi konflikt między interesem właściciela a opisanym interesem publicznym, koniecznym przy rozstrzygnięciu było dokonanie przez Radę Miasta Krakowa oceny wagi obydwu interesów z uwzględnieniem stanu faktycznego, stanu prawnego i relacji między obu stanami w konkretnym, wynikającym z wniesionego zarzutu przypadku. W rozważaniach tych przeważały argumenty wynikające z konieczności zapewnienia ładu przestrzennego, co należy do głównych zadań gminy oraz konieczność zabezpieczenia terenów miasta przed zagrożeniami nadzwyczajnymi. Wymienione wyżej okoliczności wpływają na odrzucenie zarzutu w odniesieniu do oczekiwań zgłoszonych w jego treści.

Uzasadnienie prawne odrzucenia zarzutu wniesionego przez Panią Genowefę Wronę:

Generalną podstawą prawną rozstrzygnięcia złożonego zarzutu jest przepis art. 24 ust. 3 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. o zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 1999 r. Nr 15 poz. 139 z późn. zm.) stanowiący, że „o uwzględnieniu bądź odrzuceniu zarzutu rozstrzyga rada gminy w drodze uchwały, zawierającej uzasadnienie faktyczne i prawne”.

Na podstawie rozpoznanego szczegółowo stanu faktycznego oraz przepisów prawa materialnego pozostających w związku z opisanym stanem faktycznym Rada Miasta Krakowa uznała, że decyzją właściwą jest odrzucenie zarzutu. Sposób rozstrzygnięcia zarzutu znajduje także uzasadnienie w obowiązujących przepisach, a mianowicie:

- w przepisach ustawy z dnia 8.03. 1990 r. o samorządzie gminnym (tekst jednolity Dz. U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1591 z późn. zm.), które wśród wielu zadań własnych gminy wyliczają sprawy ładu przestrzennego (art. 7 ust. 1, pkt 1), a także sprawy ulic i dróg gminnych (art. 7 ust. 1, pkt 2) – zaś jednym z podstawowych sposobów realizacji tych zadań jest sporządzanie miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego

- w przepisach ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. o zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 1999 r. Nr 15 poz. 139 z późn. zm.), w szczególności art. 1 ust. 2, pkt 1 nakazującego uwzględnienie w zagospodarowaniu przestrzennym wymogów ładu przestrzennego, urbanistyki. Należy zaznaczyć, że Rada Miasta Krakowa rozważyła sposób rozstrzygnięcia zarzutu także i w aspekcie wymogów wynikających z pkt 5 cyt. przepisu, który mówi o walorach ekonomicznych przestrzeni i prawie własności oraz art. 3 ustawy stanowiącego, że w granicach określonych przez ustawy i zasady współżycia społecznego każdy ma prawo do zagospodarowania terenu, do którego ma tytuł prawny. Z uwagi na opisany wcześniej stan faktyczny rada uznała, że w rozważanym przypadku istnieją przesłanki merytoryczne i prawne przemawiające za odrzuceniem zarzutu, co wprawdzie powoduje naruszenie interesu prawnego właściciela, ale nie stwarza stanu naruszenia prawa taką decyzją.

Wyjaśnia się, że przepis art. 24 ust. 3 ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym zobowiązuje radę gminy do rozpatrzenia zarzutu, nie obliguje natomiast rady do jego uwzględnienia. Rada gminy ma więc prawo do odrzucenia zarzutu, a tym samym naruszenia w przypadkach uznanych za konieczne interesu prawnego zainteresowanej osoby, jeżeli takim rozstrzygnięciem nie narusza prawa. W omawianym przypadku naruszenie interesu prawnego można określić jako brak możliwości (będący skutkiem ustaleń planu mających na celu realizację podstawowych celów, dla których podjęto decyzję o potrzebie jego sporządzenia) utrzymania stanu zagospodarowania całości nieruchomości w sposób oczekiwany przez właściciela. Projekt planu podtrzymuje nie budowlane przeznaczenie terenu, nie tworzy dodatkowych nowych ograniczeń w zakresie sposobu wykonywania prawa własności. Podkreślić trzeba, iż "Plan miejscowy kształtuje wraz z innymi przepisami prawa sposób wykonywania prawa własności nieruchomości" (art. 33 ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym) – może więc wprowadzać ograniczenia w tym zakresie, jeżeli tak jak w rozpatrywanym przypadku zachodzi niesprzeczność takich rozstrzygnięć z Konstytucją RP, Kodeksem cywilnym oraz innymi ustawami. Prawo własności nieruchomości, chociaż jest fundamentalnym prawem w porządku prawnym RP nie jest jednak prawem niewzruszalnym, gdyż w sytuacjach przewidzianych przepisami szczególnymi (np. ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym) może być ograniczone. Poprzez opis stanu faktycznego i stanu prawnego oraz związków między nimi wykazano, że ograniczenia dla sposobu zagospodarowania działek wynikające z odrzucenia przedmiotowego zarzutu, chociaż naruszają interes prawny właścicielki, nie powodują stanu naruszenia prawa, zostały podjęte w zgodzie z obowiązującym prawem materialnym, przez właściwy organ w ramach prawidłowo prowadzonej procedury planistycznej – mogą zatem być skutecznie wprowadzone do ustaleń planu. Rada Miasta Krakowa odrzucając zarzut nie działała zatem w sposób dowolny ani nie nadużyła przysługującego jej na mocy przepisu art. 4 ust. 1 ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym "władztwa planistycznego". Rozważana była również ewentualność uwzględnienia przedmiotowego zarzutu. Uznano jednak, że uwzględnienie zarzutu wiązałoby się z przekreśleniem celu, dla którego postanowiono o potrzebie sporządzenia planu, w związku z czym zarzutu nie można uwzględnić. Sposobem rozstrzygnięcia Rada nie naruszyła przepisów Konstytucji RP, kodeksu cywilnego ani przepisów szczególnych. W tej sytuacji odrzucenie zarzutu jest uzasadnione pod względem faktycznym i prawnym.

Uzasadnienie faktyczne odrzucenia zarzutu wniesionego przez Andrzeja Gościńskiego:

1. Zarzut wniesiony przez Pana Andrzeja Gościńskiego został szczegółowo zbadany w oparciu o materiał dowodowy, który obejmuje dokumenty związane ze sporządzeniem projektu planu. Są to dokumenty formalne obrazujące przebieg procesu planistycznego, takie jak: Uchwała Rady Miasta Krakowa o przystąpieniu do sporządzania projektu planu, komunikaty, obwieszczenia i zawiadomienia. Dowodowy materiał merytoryczny stanowią: inwentaryzacja urbanistyczna, wnioski do planu, koncepcja planu (poprzedzona opracowaniami analitycznymi), opinie i uzgodnienia projektu planu, wykaz protestów i zarzutów wraz ze sposobem ich rozpatrzenia przez Radę Miasta, prognoza oddziaływania na środowisko, materiały mapowe i opisowe poświadczające stan własności gruntów (wypisy i wyrysy z ewidencji gruntów).
2. Na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego ustalono następujący stan faktyczny:
 - 1/ Miasto Kraków przystąpiło do sporządzenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego obszaru Ujście Wilgi w Krakowie w oparciu o uchwałę Nr LVII/461/00 Rady Miasta Krakowa z dnia 12 lipca 2000 r. określającą ogólnie problematykę i zasięg terenowy opracowania. Sporządzony projekt planu został zaopiniowany i uzgodniony z właściwymi organami a następnie wyłożony do publicznego wglądu. Wniesione zarzuty i protesty do projektu planu zostały rozpatrzone przez Prezydenta Miasta, wśród nich zarzut wniesiony przez Pana Andrzeja Gościńskiego – właściciela działki nr 181 obr. 11.
 - 2/ W swoim piśmie Pan Andrzej Gościński zarzuca przeznaczenie terenu ww. działki pod projektowany Kanał Krakowski i równolegle wnoszą o zmianę sposobu przeznaczenia działki pod zabudowę mieszkaniową i usługowąPo wnikliwej analizie złożonego zarzutu Prezydent Miasta Krakowa działając w ramach kompetencji przyznanych przez ustawę o zagospodarowaniu przestrzennym rozpatrzył zarzut postanawiając o jego nieuwzględnieniu i skierował go do ostatecznego rozstrzygnięcia przez Radę Miasta Krakowa.
3. Rada Miasta Krakowa rozpatrując treść zarzutu wzięła pod uwagę następujące okoliczności:
 - 1/ Rezerwa pod trasę przebiegu Kanału Krakowskiego wraz z obwałowaniami zawsze w planach miejscowych stanowiły teren zieleni miejskiej o charakterze rekreacyjnym. Niezależnie od tych ustaleń nie były to tereny budowlane podobnie jak obszar Zakrzówka, o czym świadczy stan zainwestowania tych terenów. Potrzeba utrzymania rezerwy terenowej dla kanału wynika z dwu istotnych przyczyn:
 - a/ zabezpieczenia przed powodzią części centralnej miasta z zabytkami o unikatowym znaczeniu w miejscu szczególnie narażonym, tj. rejonie między Mostem Dębnickim a Wawelem (zakole rzeki)
 - b/ możliwości wykorzystania na cele żeglugowe (zarówno gospodarcze jak i turystyczne)

- 2/ Niniejszy plan jest planem porządkującym zainwestowanie terenów na styku terenów zieleni z terenami os. Podwawelskiego szczególnie w obszarze między projektowanym kanałem a osiedlem. Działka stanowiąca własność wnoszącego zarzut położona jest na trasie planowanego kanału, w związku z powyższym nie widzi się możliwości zmiany funkcji pod zabudowę mieszkaniową i usługową.
- 2/ Przeprowadzone rozwiązania wariantowe prowadzenia trasy kanału w fazie koncepcji planu wykazało na etapie opiniowania brak technicznych możliwości innego jego przebiegu ze względów technicznych i uwarunkowań wynikających ze stanu zainwestowania kubaturowego
4. W związku z treścią wskazującą na naruszenie interesu prawnego właściciela dotyczącego prawa własności Rada Miasta odniosła się do rozwiązań planistycznych dotyczących nie tylko przedmiotowej działki, ale całokształtu ustaleń projektu planu. Zarzut, mimo że jest indywidualnym środkiem prawnym przysługującym określonym podmiotom w trakcie procesu planistycznego winien być rozpatrywany w nawiązaniu do projektu planu, jego celów i założeń oraz całościowych rozwiązań, a także w nawiązaniu do obowiązujących przepisów szczególnych. Ponieważ w świetle złożonego zarzutu zachodzi konflikt między interesem właściciela a opisanym interesem publicznym, koniecznym przy rozstrzygnięciu było dokonanie przez Radę Miasta Krakowa oceny wagi obydwu interesów z uwzględnieniem stanu faktycznego, stanu prawnego i relacji między obu stanami w konkretnym, wynikającym z wniesionego zarzutu przypadku. W rozważaniach tych przeważały argumenty wynikające z konieczności zapewnienia ładu przestrzennego, co należy do głównych zadań gminy oraz konieczność zabezpieczenia terenów miasta przed zagrożeniami nadzwyczajnymi. Wymienione wyżej okoliczności wpływają na odrzucenie zarzutu w odniesieniu do oczekiwań zgłoszonych w jego treści.

Uzasadnienie prawne odrzucenia zarzutu wniesionego przez Andrzeja Gościńskiego:

Generalną podstawą prawną rozstrzygnięcia złożonego zarzutu jest przepis art. 24 ust. 3 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. o zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 1999 r. Nr 15 poz. 139 z późn. zm.) stanowiący, że „o uwzględnieniu bądź odrzuceniu zarzutu rozstrzyga rada gminy w drodze uchwały, zawierającej uzasadnienie faktyczne i prawne”.

Na podstawie rozpoznanego szczegółowo stanu faktycznego oraz przepisów prawa materialnego pozostających w związku z opisanym stanem faktycznym Rada Miasta Krakowa uznała, że decyzją właściwą jest odrzucenie zarzutu. Sposób rozstrzygnięcia zarzutu znajduje także uzasadnienie w obowiązujących przepisach, a mianowicie:

- w przepisach ustawy z dnia 8.03. 1990 r. o samorządzie gminnym (tekst jednolity Dz. U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1591 z późn. zm.), które wśród wielu zadań własnych gminy wyliczają sprawy ładu przestrzennego (art. 7 ust. 1, pkt 1), a także sprawy ulic i dróg gminnych (art. 7 ust. 1, pkt 2) – zaś jednym z podstawowych sposobów realizacji tych zadań jest sporządzanie miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego

- w przepisach ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. o zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 1999 r. Nr 15, poz. 139 z późn. zm.), w szczególności art. 1 ust. 2, pkt 1 nakazującego uwzględnienie w zagospodarowaniu przestrzennym wymogów ładu przestrzennego, urbanistyki. Należy zaznaczyć, że Rada Miasta Krakowa rozważała sposób rozstrzygnięcia zarzutu także i w aspekcie wymogów wynikających z pkt 5 cyt. przepisu, który mówi o walorach ekonomicznych przestrzeni i prawie własności oraz art. 3 ustawy stanowiącego, że w granicach określonych przez ustawy i zasady współżycia społecznego każdy ma prawo do zagospodarowania terenu, do którego ma tytuł prawny. Z uwagi na opisany wcześniej stan faktyczny rada uznała, że w rozważanym przypadku istnieją przesłanki merytoryczne i prawne przemawiające za odrzuceniem zarzutu, co wprawdzie powoduje naruszenie interesu prawnego właściciela, ale nie stwarza stanu naruszenia prawa taką decyzją.

Wyjaśnia się, że przepis art. 24 ust. 3 ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym zobowiązuje radę gminy do rozpatrzenia zarzutu, nie obliguje natomiast rady do jego uwzględnienia. Rada gminy ma więc prawo do odrzucenia zarzutu, a tym samym naruszenia w przypadkach uznanych za konieczne interesu prawnego zainteresowanej osoby, jeżeli takim rozstrzygnięciem nie narusza prawa. W omawianym przypadku naruszenie interesu prawnego można określić jako brak możliwości (będący skutkiem ustaleń planu mających na celu realizację podstawowych celów, dla których podjęto decyzję o potrzebie jego sporządzenia) utrzymania stanu zagospodarowania całości nieruchomości w sposób oczekiwany przez właściciela. Projekt planu podtrzymuje nie budowlane przeznaczenie terenu, nie tworzy dodatkowych nowych ograniczeń w zakresie sposobu wykonywania prawa własności. Podkreślić trzeba, iż "Plan miejscowy kształtuje wraz z innymi przepisami prawa sposób wykonywania prawa własności nieruchomości" (art. 33 ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym) – może więc wprowadzać ograniczenia w tym zakresie, jeżeli tak jak w rozpatrywanym przypadku zachodzi niesprzeczność takich rozstrzygnięć z Konstytucją RP, Kodeksem cywilnym oraz innymi ustawami. Prawo własności nieruchomości, chociaż jest fundamentalnym prawem w porządku prawnym RP nie jest jednak prawem niewzruszalnym, gdyż w sytuacjach przewidzianych przepisami szczególnymi (np. ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym) może być ograniczone. Poprzez opis stanu faktycznego i stanu prawnego oraz związków między nimi wykazano, że ograniczenia dla sposobu zagospodarowania działek wynikające z odrzucenia przedmiotowego zarzutu, chociaż naruszają interes prawny właściciela, nie powodują stanu naruszenia prawa, zostały podjęte w zgodzie z obowiązującym prawem materialnym, przez właściwy organ w ramach prawidłowo prowadzonej procedury planistycznej – mogą zatem być skutecznie wprowadzone do ustaleń planu. Rada Miasta Krakowa odrzucając zarzut nie działała zatem w sposób dowolny ani nie nadużyła przysługującego jej na mocy przepisu art. 4 ust. 1 ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym "władztwa planistycznego". Rozważana była również ewentualność uwzględnienia przedmiotowego zarzutu. Uznano jednak, że uwzględnienie zarzutu wiązałoby się z przekreśleniem celu, dla którego postanowiono o potrzebie sporządzenia planu, w związku z czym zarzutu nie można uwzględnić. Sposobem rozstrzygnięcia Rada nie naruszyła przepisów Konstytucji RP, kodeksu cywilnego ani przepisów szczególnych. W tej sytuacji odrzucenie zarzutu jest uzasadnione pod względem faktycznym i prawnym.

Uzasadnienie faktyczne odrzucenia zarzutu wniesionego przez Panie Antoninę i Anielę Łanka:

1. Zarzut wniesiony przez Panie Antoninę i Anielę Łanka został szczegółowo zbadany w oparciu o materiał dowodowy, który obejmuje dokumenty związane ze sporządzeniem projektu planu. Są to dokumenty formalne obrazujące przebieg procesu planistycznego, takie jak: Uchwała Rady Miasta Krakowa o przystąpieniu do sporządzania projektu planu, komunikaty, obwieszczenia i zawiadomienia. Dowodowy materiał merytoryczny stanowią: inwentaryzacja urbanistyczna, wnioski do planu, koncepcja planu (poprzedzona opracowaniami analitycznymi), opinie i uzgodnienia projektu planu, wykaz protestów i zarzutów wraz ze sposobem ich rozpatrzenia przez Radę Miasta, prognoza oddziaływania na środowisko, materiały mapowe i opisowe poświadczające stan własności gruntów (wypisy i wyrysy z ewidencji gruntów).
2. Na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego ustalono następujący stan faktyczny:
 - 1/ Miasto Kraków przystąpiło do sporządzenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego obszaru Ujście Wilgi w Krakowie w oparciu o uchwałę Nr LVII/461/00 Rady Miasta Krakowa z dnia 12 lipca 2000 r. określającą ogólnie problematykę i zasięg terenowy opracowania. Sporządzony projekt planu został zaopiniowany i uzgodniony z właściwymi organami a następnie wyłożony do publicznego wglądu. Wniesione zarzuty i protesty do projektu planu zostały rozpatrzone przez Prezydenta Miasta, wśród nich zarzut Panie Antoninę i Anielę Łanka – właścicielek działki nr 175 obr.11
 - 2/ W swoim piśmie Panie Antonina i Aniela Łanka zarzuca przeznaczenie terenu ww. działki pod projektowany Kanał Krakowski i równoległe wnoszą o zmianę sposobu przeznaczenia działki pod zabudowę mieszkaniową i usługową
Po wnikliwej analizie złożonego zarzutu Prezydent Miasta Krakowa działając w ramach kompetencji przyznanych przez ustawę o zagospodarowaniu przestrzennym rozpatrzył zarzut postanawiając o jego nieuwzględnieniu i skierował go do ostatecznego rozstrzygnięcia przez Radę Miasta Krakowa.
3. Rada Miasta Krakowa rozpatrując treść zarzutu wzięła pod uwagę następujące okoliczności:
 - 1/ Rezerwa pod trasę przebiegu Kanału Krakowskiego wraz z obwałowaniami zawsze w planach miejscowych stanowiły teren zieleni miejskiej o charakterze rekreacyjnym. Niezależnie od tych ustaleń nie były to tereny budowlane podobnie jak obszar Zakrzówka, o czym świadczy stan zainwestowania tych terenów.
Potrzeba utrzymania rezerwy terenowej dla kanału wynika z dwu istotnych przyczyn:
 - a/ zabezpieczenia przed powodzią części centralnej miasta z zabytkami o unikatowym znaczeniu w miejscu szczególnie narażonym, tj. rejonie między Mostem Dębnickim a Wawelem (zakole rzeki)
 - b/ możliwości wykorzystania na cele żeglugowe (zarówno gospodarcze jak i turystyczne)

- 2/ Niniejszy plan jest planem porządkującym zainwestowanie terenów na styku terenów zieleni z terenami os. Podwawelskiego szczególnie w obszarze między projektowanym kanałem a osiedlem. Działka stanowiąca własność wnoszącego zarzut położona jest na trasie planowanego kanału, w związku z powyższym nie widzi się możliwości zmiany funkcji pod zabudowę mieszkaniową i usługową.
- 3/ Przeprowadzone rozwiązania wariantowe prowadzenia trasy kanału w fazie koncepcji planu wykazało na etapie opiniowania brak technicznych możliwości innego jego przebiegu ze względów technicznych i uwarunkowań wynikających ze stanu zainwestowania kubaturowego
4. W związku z treścią wskazującą na naruszenie interesu prawnego właścicieli dotyczącego prawa własności Rada Miasta odniosła się do rozwiązań planistycznych dotyczących nie tylko przedmiotowej działki, ale całokształtu ustaleń projektu planu. Zarzut, mimo że jest indywidualnym środkiem prawnym przysługującym określonym podmiotom w trakcie procesu planistycznego winien być rozpatrywany w nawiązaniu do projektu planu, jego celów i założeń oraz całościowych rozwiązań, a także w nawiązaniu do obowiązujących przepisów szczególnych. Ponieważ w świetle złożonego zarzutu zachodzi konflikt między interesem właścicieli a opisanym interesem publicznym, koniecznym przy rozstrzygnięciu było dokonanie przez Radę Miasta Krakowa oceny wagi obydwu interesów z uwzględnieniem stanu faktycznego, stanu prawnego i relacji między obu stanami w konkretnym, wynikającym z wniesionego zarzutu przypadku.
- W rozważaniach tych przeważały argumenty wynikające z konieczności zapewnienia ładu przestrzennego, co należy do głównych zadań gminy oraz konieczność zabezpieczenia terenów miasta przed zagrożeniami nadzwyczajnymi. Wymienione wyżej okoliczności wpływają na odrzucenie zarzutu w odniesieniu do oczekiwań zgłoszonych w jego treści.

Uzasadnienie prawne odrzucenia zarzutu wniesionego przez Panię Antoninę i Anielę Łanka:

Generalną podstawą prawną rozstrzygnięcia złożonego zarzutu jest przepis art. 24 ust. 3 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. o zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 1999 r. Nr 15 poz. 139 z późn. zm.) stanowiący, że „o uwzględnieniu bądź odrzuceniu zarzutu rozstrzyga rada gminy w drodze uchwały, zawierającej uzasadnienie faktyczne i prawne”.

Na podstawie rozpoznanego szczegółowo stanu faktycznego oraz przepisów prawa materialnego pozostających w związku z opisanym stanem faktycznym Rada Miasta Krakowa uznała, że decyzją właściwą jest odrzucenie zarzutu. Sposób rozstrzygnięcia zarzutu znajduje także uzasadnienie w obowiązujących przepisach, a mianowicie:

- w przepisach ustawy z dnia 8.03. 1990 r. o samorządzie gminnym (tekst jednolity Dz. U. z 2001 r. Nr 142 poz. 1591 z późn. zm.), które wśród wielu zadań własnych gminy wyliczają sprawy ładu przestrzennego (art. 7 ust. 1, pkt 1), a także sprawy ulic i dróg gminnych (art. 7 ust. 1, pkt 2) – zaś jednym z podstawowych sposobów realizacji tych zadań jest sporządzanie miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego

- w przepisach ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. o zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 1999 r. Nr 15, poz. 139 z późn. zm.), w szczególności art. 1 ust. 2, pkt 1 nakazującego uwzględnienie w zagospodarowaniu przestrzennym wymogów ładu przestrzennego, urbanistyki. Należy zaznaczyć, że Rada Miasta Krakowa rozważała sposób rozstrzygnięcia zarzutu także i w aspekcie wymogów wynikających z pkt 5 cyt. przepisu, który mówi o walorach ekonomicznych przestrzeni i prawie własności oraz art. 3 ustawy stanowiącego, że w granicach określonych przez ustawy i zasady współżycia społecznego każdy ma prawo do zagospodarowania terenu, do którego ma tytuł prawny. Z uwagi na opisany wcześniej stan faktyczny rada uznała, że w rozważanym przypadku istnieją przesłanki merytoryczne i prawne przemawiające za odrzuceniem zarzutu, co wprawdzie powoduje naruszenie interesu prawnego właścicielek, ale nie stwarza stanu naruszenia prawa taką decyzją.

Wyjaśnia się, że przepis art. 24 ust. 3 ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym zobowiązuje radę gminy do rozpatrzenia zarzutu, nie obliguje natomiast rady do jego uwzględnienia. Rada gminy ma więc prawo do odrzucenia zarzutu, a tym samym naruszenia w przypadkach uznanych za konieczne interesu prawnego zainteresowanej osoby, jeżeli takim rozstrzygnięciem nie narusza prawa. W omawianym przypadku naruszenie interesu prawnego można określić jako brak możliwości (będący skutkiem ustaleń planu mających na celu realizację podstawowych celów, dla których podjęto decyzję o potrzebie jego sporządzenia) utrzymania stanu zagospodarowania całości nieruchomości w sposób oczekiwany przez właściciela. Projekt planu podtrzymuje nie budowlane przeznaczenie terenu, nie tworzy dodatkowych nowych ograniczeń w zakresie sposobu wykonywania prawa własności. Podkreślić trzeba, iż "Plan miejscowy kształtuje wraz z innymi przepisami prawa sposób wykonywania prawa własności nieruchomości" (art. 33 ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym) – może więc wprowadzać ograniczenia w tym zakresie, jeżeli tak jak w rozpatrywanym przypadku zachodzi niesprzeczność takich rozstrzygnięć z Konstytucją RP, Kodeksem cywilnym oraz innymi ustawami. Prawo własności nieruchomości, chociaż jest fundamentalnym prawem w porządku prawnym RP nie jest jednak prawem niewzruszalnym, gdyż w sytuacjach przewidzianych przepisami szczególnymi (np. ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym) może być ograniczone. Poprzez opis stanu faktycznego i stanu prawnego oraz związków między nimi wykazano, że ograniczenia dla sposobu zagospodarowania działek wynikające z odrzucenia przedmiotowego zarzutu, chociaż naruszają interes prawny właścicielek, nie powodują stanu naruszenia prawa, zostały podjęte w zgodzie z obowiązującym prawem materialnym, przez właściwy organ w ramach prawidłowo prowadzonej procedury planistycznej – mogą zatem być skutecznie wprowadzone do ustaleń planu. Rada Miasta Krakowa odrzucając zarzut nie działała zatem w sposób dowolny ani nie nadużyła przysługującego jej na mocy przepisu art. 4 ust. 1 ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym "władztwa planistycznego". Rozważana była również ewentualność uwzględnienia przedmiotowego zarzutu. Uznano jednak, że uwzględnienie zarzutu wiązałoby się z przekreśleniem celu, dla którego postanowiono o potrzebie sporządzenia planu, w związku z czym zarzutu nie można uwzględnić. Sposobem rozstrzygnięcia Rada nie naruszyła przepisów Konstytucji RP, kodeksu cywilnego ani przepisów szczególnych. W tej sytuacji odrzucenie zarzutu jest uzasadnione pod względem faktycznym i prawnym.

Uzasadnienie faktyczne odrzucenia zarzutu wniesionego przez Panią Elżbietę Majkę:

1. Zarzut wniesiony przez Panią Elżbietę Majkę został szczegółowo zbadany w oparciu o materiał dowodowy, który obejmuje dokumenty związane ze sporządzeniem projektu planu. Są to dokumenty formalne obrazujące przebieg procesu planistycznego, takie jak: Uchwała Rady Miasta Krakowa o przystąpieniu do sporządzania projektu planu, komunikaty, obwieszczenia i zawiadomienia. Dowodowy materiał merytoryczny stanowią: inwentaryzacja urbanistyczna, wnioski do planu, koncepcja planu (poprzedzona opracowaniami analitycznymi), opinie i uzgodnienia projektu planu, wykaz protestów i zarzutów wraz ze sposobem ich rozpatrzenia przez Radę Miasta, prognoza oddziaływania na środowisko, materiały mapowe i opisowe poświadczające stan własności gruntów (wypisy i wyrysy z ewidencji gruntów).
2. Na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego ustalono następujący stan faktyczny:
 - 1/ Miasto Kraków przystąpiło do sporządzenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego obszaru Ujście Wilgi w Krakowie w oparciu o uchwałę Nr LVII/461/00 Rady Miasta Krakowa z dnia 12 lipca 2000 r. określającą ogólnie problematykę i zasięg terenowy opracowania. Sporządzony projekt planu został zaopiniowany i uzgodniony z właściwymi organami a następnie wyłożony do publicznego wglądu. Wniesione zarzuty i protesty do projektu planu zostały rozpatrzone przez Prezydenta Miasta, wśród nich zarzut wniesiony przez Panią Elżbietę Majkę – współwłaścicielkę działki nr 177 obr. 11.
 - 2/ W swoim piśmie Pani Elżbieta Majka zarzuca przeznaczenie terenu ww. działki pod projektowany Kanał Krakowski i równolegle wnosi o zmianę sposobu przeznaczenia działki pod zabudowę mieszkaniową i usługowąPo wnikliwej analizie złożonego zarzutu Prezydent Miasta Krakowa działając w ramach kompetencji przyznanych przez ustawę o zagospodarowaniu przestrzennym rozpatrzył zarzut postanawiając o jego nieuwzględnieniu i skierował go do ostatecznego rozstrzygnięcia przez Radę Miasta Krakowa.
3. Rada Miasta Krakowa rozpatrując treść zarzutu wzięła pod uwagę następujące okoliczności:
 - 1/ Rezerwa pod trasę przebiegu Kanału Krakowskiego wraz z obwałowaniami zawsze w planach miejscowych stanowiły teren zieleni miejskiej o charakterze rekreacyjnym. Niezależnie od tych ustaleń nie były to tereny budowlane podobnie jak obszar Zakrzówka, o czym świadczy stan zainwestowania tych terenów. Potrzeba utrzymania rezerwy terenowej dla kanału wynika z dwu istotnych przyczyn:
 - a/ zabezpieczenia przed powodzią części centralnej miasta z zabytkami o unikatowym znaczeniu w miejscu szczególnie narażonym, tj. rejonie między Mostem Dębnickim a Wawelem (zakole rzeki)
 - b/ możliwości wykorzystania na cele żeglugowe (zarówno gospodarcze jak i turystyczne)

- 2/ Niniejszy plan jest planem porządkującym zainwestowanie terenów na styku terenów zieleni z terenami os. Podwawelskiego szczególnie w obszarze między projektowanym kanałem a osiedlem. Działka stanowiąca własność wnoszącego zarzut położona jest na trasie planowanego kanału, w związku z powyższym nie widzi się możliwości zmiany funkcji pod zabudowę mieszkaniową i usługową.
- 3/ Przeprowadzone rozwiązania wariantowe prowadzenia trasy kanału w fazie koncepcji planu wykazało na etapie opiniowania brak technicznych możliwości innego jego przebiegu ze względów technicznych i uwarunkowań wynikających ze stanu zainwestowania kubaturowego
4. W związku z treścią wskazującą na naruszenie interesu prawnego właściciela dotyczącego prawa własności Rada Miasta odniosła się do rozwiązań planistycznych dotyczących nie tylko przedmiotowej działki, ale całokształtu ustaleń projektu planu. Zarzut, mimo że jest indywidualnym środkiem prawnym przysługującym określonym podmiotom w trakcie procesu planistycznego winien być rozpatrywany w nawiązaniu do projektu planu, jego celów i założeń oraz całościowych rozwiązań, a także w nawiązaniu do obowiązujących przepisów szczególnych. Ponieważ w świetle złożonego zarzutu zachodzi konflikt między interesem właściciela a opisanym interesem publicznym, koniecznym przy rozstrzygnięciu było dokonanie przez Radę Miasta Krakowa oceny wagi obydwu interesów z uwzględnieniem stanu faktycznego, stanu prawnego i relacji między obu stanami w konkretnym, wynikającym z wniesionego zarzutu przypadku. W rozważaniach tych przeważały argumenty wynikające z konieczności zapewnienia ładu przestrzennego, co należy do głównych zadań gminy oraz konieczność zabezpieczenia terenów miasta przed zagrożeniami nadzwyczajnymi. Wymienione wyżej okoliczności wpływają na odrzucenie zarzutu w odniesieniu do oczekiwań zgłoszonych w jego treści.

Uzasadnienie prawne odrzucenia zarzutu wniesionego Panią Elżbietę Majkę :

Generalną podstawą prawną rozstrzygnięcia złożonego zarzutu jest przepis art. 24 ust. 3 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. o zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 1999 r. Nr 15 poz. 139 z późn. zm.) stanowiący, że „o uwzględnieniu bądź odrzuceniu zarzutu rozstrzyga rada gminy w drodze uchwały, zawierającej uzasadnienie faktyczne i prawne”.

Na podstawie rozpoznanego szczegółowo stanu faktycznego oraz przepisów prawa materialnego pozostających w związku z opisanym stanem faktycznym Rada Miasta Krakowa uznała, że decyzją właściwą jest odrzucenie zarzutu. Sposób rozstrzygnięcia zarzutu znajduje także uzasadnienie w obowiązujących przepisach, a mianowicie:

- w przepisach ustawy z dnia 8.03. 1990 r. o samorządzie gminnym (tekst jednolity Dz. U. z 2001 r. Nr 142 poz. 1591 z późn. zm.), które wśród wielu zadań własnych gminy wyliczają sprawy ładu przestrzennego (art. 7 ust. 1, pkt 1), a także sprawy ulic i dróg gminnych (art. 7 ust. 1, pkt 2) – zaś jednym z podstawowych sposobów realizacji tych zadań jest sporządzanie miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego

- w przepisach ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. o zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 1999 r. Nr 15, poz. 139 z późn. zm.), w szczególności art. 1 ust. 2, pkt 1 nakazującego uwzględnienie w zagospodarowaniu przestrzennym wymogów ładu przestrzennego, urbanistyki. Należy zaznaczyć, że Rada Miasta Krakowa rozważała sposób rozstrzygnięcia zarzutu także i w aspekcie wymogów wynikających z pkt 5 cyt. przepisu, który mówi o walorach ekonomicznych przestrzeni i prawie własności oraz art. 3 ustawy stanowiącego, że w granicach określonych przez ustawy i zasady współżycia społecznego każdy ma prawo do zagospodarowania terenu, do którego ma tytuł prawny. Z uwagi na opisany wcześniej stan faktyczny rada uznała, że w rozważanym przypadku istnieją przesłanki merytoryczne i prawne przemawiające za odrzuceniem zarzutu, co wprawdzie powoduje naruszenie interesu prawnego właściciela, ale nie stwarza stanu naruszenia prawa taką decyzją.

Wyjaśnia się, że przepis art. 24 ust. 3 ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym zobowiązuje radę gminy do rozpatrzenia zarzutu, nie obliguje natomiast rady do jego uwzględnienia. Rada gminy ma więc prawo do odrzucenia zarzutu, a tym samym naruszenia w przypadkach uznanych za konieczne interesu prawnego zainteresowanej osoby, jeżeli takim rozstrzygnięciem nie narusza prawa. W omawianym przypadku naruszenie interesu prawnego można określić jako brak możliwości (będący skutkiem ustaleń planu mających na celu realizację podstawowych celów, dla których podjęto decyzję o potrzebie jego sporządzenia) utrzymania stanu zagospodarowania całości nieruchomości w sposób oczekiwany przez właściciela. Projekt planu podtrzymuje nie budowlane przeznaczenie terenu, nie tworzy dodatkowych nowych ograniczeń w zakresie sposobu wykonywania prawa własności. Podkreślić trzeba, iż "Plan miejscowy kształtuje wraz z innymi przepisami prawa sposób wykonywania prawa własności nieruchomości" (art. 33 ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym) – może więc wprowadzać ograniczenia w tym zakresie, jeżeli tak jak w rozpatrywanym przypadku zachodzi niesprzeczność takich rozstrzygnięć z Konstytucją RP, Kodeksem cywilnym oraz innymi ustawami. Prawo własności nieruchomości, chociaż jest fundamentalnym prawem w porządku prawnym RP nie jest jednak prawem niewzruszalnym, gdyż w sytuacjach przewidzianych przepisami szczególnymi (np. ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym) może być ograniczone. Poprzez opis stanu faktycznego i stanu prawnego oraz związków między nimi wykazano, że ograniczenia dla sposobu zagospodarowania działek wynikające z odrzucenia przedmiotowego zarzutu, chociaż naruszają interes prawny właścicielki, nie powodują stanu naruszenia prawa, zostały podjęte w zgodzie z obowiązującym prawem materialnym, przez właściwy organ w ramach prawidłowo prowadzonej procedury planistycznej – mogą zatem być skutecznie wprowadzone do ustaleń planu. Rada Miasta Krakowa odrzucając zarzut nie działała zatem w sposób dowolny ani nie nadużyła przysługującego jej na mocy przepisu art. 4 ust. 1 ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym "władztwa planistycznego". Rozważana była również ewentualność uwzględnienia przedmiotowego zarzutu. Uznano jednak, że uwzględnienie zarzutu wiązałoby się z przekreśleniem celu, dla którego postanowiono o potrzebie sporządzenia planu, w związku z czym zarzutu nie można uwzględnić. Sposobem rozstrzygnięcia Rada nie naruszyła przepisów Konstytucji RP, kodeksu cywilnego ani przepisów szczególnych. W tej sytuacji odrzucenie zarzutu jest uzasadnione pod względem faktycznym i prawnym.

Uzasadnienie faktyczne odrzucenia zarzutu wniesionego przez Panią Janinę Roguską:

1. Zarzut wniesiony przez Panią Janinę Roguską został szczegółowo zbadany w oparciu o materiał dowodowy, który obejmuje dokumenty związane ze sporządzeniem projektu planu. Są to dokumenty formalne obrazujące przebieg procesu planistycznego, takie jak: Uchwała Rady Miasta Krakowa o przystąpieniu do sporządzania projektu planu, komunikaty, obwieszczenia i zawiadomienia. Dowodowy materiał merytoryczny stanowią: inwentaryzacja urbanistyczna, wnioski do planu, koncepcja planu (poprzedzona opracowaniami analitycznymi), opinie i uzgodnienia projektu planu, wykaz protestów i zarzutów wraz ze sposobem ich rozpatrzenia przez Radę Miasta, prognoza oddziaływania na środowisko, materiały mapowe i opisowe poświadczające stan własności gruntów (wypisy i wyrysy z ewidencji gruntów).
2. Na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego ustalono następujący stan faktyczny:
 - 1/ Miasto Kraków przystąpiło do sporządzenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego obszaru Ujście Wilgi w Krakowie w oparciu o uchwałę Nr LVII/461/00 Rady Miasta Krakowa z dnia 12 lipca 2000 r. określającą ogólnie problematykę i zasięg terenowy opracowania. Sporządzony projekt planu został zaopiniowany i uzgodniony z właściwymi organami a następnie wyłożony do publicznego wglądu. Wniesione zarzuty i protesty do projektu planu zostały rozpatrzone przez Prezydenta Miasta, wśród nich zarzut wniesiony przez Panią Janinę Roguską – współwłaścicielkę działki nr 177 obr. 11.
 - 2/ W swoim piśmie Pani Janina Roguska zarzuca przeznaczenie terenu ww. działki pod projektowany Kanał Krakowski i równolegle wnoszą o zmianę sposobu przeznaczenia działki pod zabudowę mieszkaniową i usługowąPo wnikliwej analizie złożonego zarzutu Prezydent Miasta Krakowa działając w ramach kompetencji przyznanych przez ustawę o zagospodarowaniu przestrzennym rozpatrzył zarzut postanawiając o jego nieuwzględnieniu i skierował go do ostatecznego rozstrzygnięcia przez Radę Miasta Krakowa.
3. Rada Miasta Krakowa rozpatrując treść zarzutu wzięła pod uwagę następujące okoliczności:
 - 1/ Rezerwa pod trasę przebiegu Kanału Krakowskiego wraz z obwałowaniami zawsze w planach miejscowych stanowiły teren zieleni miejskiej o charakterze rekreacyjnym. Niezależnie od tych ustaleń nie były to tereny budowlane podobnie jak obszar Zakrzówka, o czym świadczy stan zainwestowania tych terenów. Potrzeba utrzymania rezerwy terenowej dla kanału wynika z dwu istotnych przyczyn:
 - a/ zabezpieczenia przed powodzią części centralnej miasta z zabytkami o unikatowym znaczeniu w miejscu szczególnie narażonym, tj. rejonie między Mostem Dębnickim a Wawelem (zakole rzeki)
 - b/ możliwości wykorzystania na cele żeglugowe (zarówno gospodarcze jak i turystyczne)

- 2/ Niniejszy plan jest planem porządkującym zainwestowanie terenów na styku terenów zieleni z terenami os. Podwawelskiego szczególnie w obszarze między projektowanym kanałem a osiedlem. Działka stanowiąca własność wnoszącego zarzut położona jest na trasie planowanego kanału, w związku z powyższym nie widzi się możliwości zmiany funkcji pod zabudowę mieszkaniową i usługową.
- 3/ Przeprowadzone rozwiązania wariantowe prowadzenia trasy kanału w fazie koncepcji planu wykazało na etapie opiniowania brak technicznych możliwości innego jego przebiegu ze względów technicznych i uwarunkowań wynikających ze stanu zainwestowania kubaturowego
4. W związku z treścią wskazującą na naruszenie interesu prawnego właściciela dotyczącego prawa własności Rada Miasta odniosła się do rozwiązań planistycznych dotyczących nie tylko przedmiotowej działki, ale całokształtu ustaleń projektu planu. Zarzut, mimo że jest indywidualnym środkiem prawnym przysługującym określonym podmiotom w trakcie procesu planistycznego winien być rozpatrywany w nawiązaniu do projektu planu, jego celów i założeń oraz całościowych rozwiązań, a także w nawiązaniu do obowiązujących przepisów szczególnych. Ponieważ w świetle złożonego zarzutu zachodzi konflikt między interesem właściciela a opisanym interesem publicznym, koniecznym przy rozstrzygnięciu było dokonanie przez Radę Miasta Krakowa oceny wagi obydwu interesów z uwzględnieniem stanu faktycznego, stanu prawnego i relacji między obu stanami w konkretnym, wynikającym z wniesionego zarzutu przypadku. W rozważaniach tych przeważały argumenty wynikające z konieczności zapewnienia ładu przestrzennego, co należy do głównych zadań gminy oraz konieczność zabezpieczenia terenów miasta przed zagrożeniami nadzwyczajnymi. Wymienione wyżej okoliczności wpływają na odrzucenie zarzutu w odniesieniu do oczekiwań zgłoszonych w jego treści.

Uzasadnienie prawne odrzucenia zarzutu wniesionego przez Panią Janinę Roguską

Generalną podstawą prawną rozstrzygnięcia złożonego zarzutu jest przepis art. 24 ust. 3 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. o zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 1999 r. Nr 15 poz. 139 z późn. zm.) stanowiący, że „o uwzględnieniu bądź odrzuceniu zarzutu rozstrzyga rada gminy w drodze uchwały, zawierającej uzasadnienie faktyczne i prawne”.

Na podstawie rozpoznanego szczegółowo stanu faktycznego oraz przepisów prawa materialnego pozostających w związku z opisanym stanem faktycznym Rada Miasta Krakowa uznała, że decyzją właściwą jest odrzucenie zarzutu. Sposób rozstrzygnięcia zarzutu znajduje także uzasadnienie w obowiązujących przepisach, a mianowicie:

- w przepisach ustawy z dnia 8.03. 1990 r. o samorządzie gminnym (tekst jednolity Dz. U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1591 z późn. zm.), które wśród wielu zadań własnych gminy wyliczają sprawy ładu przestrzennego (art. 7 ust. 1, pkt 1), a także sprawy ulic i dróg gminnych (art. 7 ust. 1, pkt 2) – zaś jednym z podstawowych sposobów realizacji tych zadań jest sporządzanie miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego

- w przepisach ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. o zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 1999 r. Nr 15, poz. 139 z późn. zm.), w szczególności art. 1 ust. 2, pkt 1 nakazującego uwzględnienie w zagospodarowaniu przestrzennym wymogów ładu przestrzennego, urbanistyki. Należy zaznaczyć, że Rada Miasta Krakowa rozważała sposób rozstrzygnięcia zarzutu także i w aspekcie wymogów wynikających z pkt 5 cyt. przepisu, który mówi o walorach ekonomicznych przestrzeni i prawie własności oraz art. 3 ustawy stanowiącego, że w granicach określonych przez ustawy i zasady współżycia społecznego każdy ma prawo do zagospodarowania terenu, do którego ma tytuł prawny. Z uwagi na opisany wcześniej stan faktyczny rada uznała, że w rozważanym przypadku istnieją przesłanki merytoryczne i prawne przemawiające za odrzuceniem zarzutu, co wprawdzie powoduje naruszenie interesu prawnego właściciela, ale nie stwarza stanu naruszenia prawa taką decyzją.

Wyjaśnia się, że przepis art. 24 ust. 3 ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym zobowiązuje radę gminy do rozpatrzenia zarzutu, nie obliguje natomiast rady do jego uwzględnienia. Rada gminy ma więc prawo do odrzucenia zarzutu, a tym samym naruszenia w przypadkach uznanych za konieczne interesu prawnego zainteresowanej osoby, jeżeli takim rozstrzygnięciem nie narusza prawa. W omawianym przypadku naruszenie interesu prawnego można określić jako brak możliwości (będący skutkiem ustaleń planu mających na celu realizację podstawowych celów, dla których podjęto decyzję o potrzebie jego sporządzenia) utrzymania stanu zagospodarowania całości nieruchomości w sposób oczekiwany przez właściciela. Projekt planu podtrzymuje nie budowlane przeznaczenie terenu, nie tworzy dodatkowych nowych ograniczeń w zakresie sposobu wykonywania prawa własności. Podkreślić trzeba, iż "Plan miejscowy kształtuje wraz z innymi przepisami prawa sposób wykonywania prawa własności nieruchomości" (art. 33 ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym) – może więc wprowadzać ograniczenia w tym zakresie, jeżeli tak jak w rozpatrywanym przypadku zachodzi niesprzeczność takich rozstrzygnięć z Konstytucją RP, Kodeksem cywilnym oraz innymi ustawami. Prawo własności nieruchomości, chociaż jest fundamentalnym prawem w porządku prawnym RP nie jest jednak prawem niewzruszalnym, gdyż w sytuacjach przewidzianych przepisami szczególnymi (np. ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym) może być ograniczone. Poprzez opis stanu faktycznego i stanu prawnego oraz związków między nimi wykazano, że ograniczenia dla sposobu zagospodarowania działek wynikające z odrzucenia przedmiotowego zarzutu, chociaż naruszają interes prawny właścicielki, nie powodują stanu naruszenia prawa, zostały podjęte w zgodzie z obowiązującym prawem materialnym, przez właściwy organ w ramach prawidłowo prowadzonej procedury planistycznej – mogą zatem być skutecznie wprowadzone do ustaleń planu. Rada Miasta Krakowa odrzucając zarzut nie działała zatem w sposób dowolny ani nie nadużyła przysługującego jej na mocy przepisu art. 4 ust. 1 ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym "władztwa planistycznego". Rozważana była również ewentualność uwzględnienia przedmiotowego zarzutu. Uznano jednak, że uwzględnienie zarzutu wiązałoby się z przekreśleniem celu, dla którego postanowiono o potrzebie sporządzenia planu, w związku z czym zarzutu nie można uwzględnić. Sposobem rozstrzygnięcia Rada nie naruszyła przepisów Konstytucji RP, kodeksu cywilnego ani przepisów szczególnych. W tej sytuacji odrzucenie zarzutu jest uzasadnione pod względem faktycznym i prawnym.

Uzasadnienie faktyczne odrzucenia zarzutu wniesionego przez Panią Marię Majerczyk:

1. Zarzut wniesiony przez Panią Marię Majerczyk został szczegółowo zbadany w oparciu o materiał dowodowy, który obejmuje dokumenty związane ze sporządzeniem projektu planu. Są to dokumenty formalne obrazujące przebieg procesu planistycznego, takie jak: Uchwała Rady Miasta Krakowa o przystąpieniu do sporządzania projektu planu, komunikaty, obwieszczenia i zawiadomienia. Dowodowy materiał merytoryczny stanowią: inwentaryzacja urbanistyczna, wnioski do planu, koncepcja planu (poprzedzona opracowaniami analitycznymi), opinie i uzgodnienia projektu planu, wykaz protestów i zarzutów wraz ze sposobem ich rozpatrzenia przez Radę Miasta, prognoza oddziaływania na środowisko, materiały mapowe i opisowe poświadczające stan własności gruntów (wypisy i wyrysy z ewidencji gruntów).
2. Na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego ustalono następujący stan faktyczny:
 - 1/ Miasto Kraków przystąpiło do sporządzenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego obszaru Ujście Wilgi w Krakowie w oparciu o uchwałę Nr LVII/461/00 Rady Miasta Krakowa z dnia 12 lipca 2000 r. określającą ogólnie problematykę i zasięg terenowy opracowania. Sporządzony projekt planu został zaopiniowany i uzgodniony z właściwymi organami a następnie wyłożony do publicznego wglądu. Wniesione zarzuty i protesty do projektu planu zostały rozpatrzone przez Prezydenta Miasta, wśród nich zarzut wniesiony przez Panią Marię Majerczyk – współwłaścicielkę działki nr 177 obr. 11.
 - 2/ W swoim piśmie Pani Maria Majerczyk zarzuca przeznaczenie terenu ww. działki pod projektowany Kanał Krakowski i równolegle wnosi o zmianę sposobu przeznaczenia działki pod zabudowę mieszkaniową i usługową
Po wnikliwej analizie złożonego zarzutu Prezydent Miasta Krakowa działając w ramach kompetencji przyznanych przez ustawę o zagospodarowaniu przestrzennym rozpatrzył zarzut postanawiając o jego nieuwzględnieniu i skierował go do ostatecznego rozstrzygnięcia przez Radę Miasta Krakowa.
3. Rada Miasta Krakowa rozpatrując treść zarzutu wzięła pod uwagę następujące okoliczności:
 - 1/ Rezerwa pod trasę przebiegu Kanału Krakowskiego wraz z obwałowaniami zawsze w planach miejscowych stanowiły teren zieleni miejskiej o charakterze rekreacyjnym. Niezależnie od tych ustaleń nie były to tereny budowlane podobnie jak obszar Zakrzówka, o czym świadczy stan zainwestowania tych terenów.
Potrzeba utrzymania rezerwy terenowej dla kanału wynika z dwu istotnych przyczyn:
 - a/ zabezpieczenia przed powodzią części centralnej miasta z zabytkami o unikatowym znaczeniu w miejscu szczególnie narażonym, tj. rejonie między Mostem Dębnickim a Wawelem (zakole rzeki)

- b/ możliwości wykorzystania na cele żeglugowe (zarówno gospodarcze jak i turystyczne)
- 2/ Niniejszy plan jest planem porządkującym zainwestowanie terenów na styku terenów zieleni z terenami os. Podwawelskiego szczególnie w obszarze między projektowanym kanałem a osiedlem. Działka stanowiąca własność wnoszącego zarzut położona jest na trasie planowanego kanału, w związku z powyższym nie widzi się możliwości zmiany funkcji pod zabudowę mieszkaniową i usługową.
- 3/ Przeprowadzone rozwiązania wariantowe prowadzenia trasy kanału w fazie koncepcji planu wykazało na etapie opiniowania brak technicznych możliwości innego jego przebiegu ze względów technicznych i uwarunkowań wynikających ze stanu zainwestowania kubaturowego
4. W związku z treścią wskazującą na naruszenie interesu prawnego właściciela dotyczącego prawa własności Rada Miasta odniosła się do rozwiązań planistycznych dotyczących nie tylko przedmiotowej działki, ale całokształtu ustaleń projektu planu. Zarzut, mimo że jest indywidualnym środkiem prawnym przysługującym określonym podmiotom w trakcie procesu planistycznego winien być rozpatrywany w nawiązaniu do projektu planu, jego celów i założeń oraz całościowych rozwiązań, a także w nawiązaniu do obowiązujących przepisów szczególnych. Ponieważ w świetle złożonego zarzutu zachodzi konflikt między interesem właściciela a opisanym interesem publicznym, koniecznym przy rozstrzygnięciu było dokonanie przez Radę Miasta Krakowa oceny wagi obydwu interesów z uwzględnieniem stanu faktycznego, stanu prawnego i relacji między obu stanami w konkretnym, wynikającym z wniesionego zarzutu przypadku. W rozważaniach tych przeważały argumenty wynikające z konieczności zapewnienia ładu przestrzennego, co należy do głównych zadań gminy oraz konieczność zabezpieczenia terenów miasta przed zagrożeniami nadzwyczajnymi. Wymienione wyżej okoliczności wpływają na odrzucenie zarzutu w odniesieniu do oczekiwań zgłoszonych w jego treści.

Uzasadnienie prawne odrzucenia zarzutu wniesionego przez Panią Marię Majerczyk :

Generalną podstawą prawną rozstrzygnięcia złożonego zarzutu jest przepis art. 24 ust. 3 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. o zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 1999 r. Nr 15 poz. 139 z późn. zm.) stanowiący, że „o uwzględnieniu bądź odrzuceniu zarzutu rozstrzyga rada gminy w drodze uchwały, zawierającej uzasadnienie faktyczne i prawne”.

Na podstawie rozpoznanego szczegółowo stanu faktycznego oraz przepisów prawa materialnego pozostających w związku z opisanym stanem faktycznym Rada Miasta Krakowa uznała, że decyzją właściwą jest odrzucenie zarzutu. Sposób rozstrzygnięcia zarzutu znajduje także uzasadnienie w obowiązujących przepisach, a mianowicie:

- w przepisach ustawy z dnia 8.03. 1990 r. o samorządzie gminnym (tekst jednolity Dz. U. z 2001 r. Nr 142 poz. 1591 z późn. zm.), które wśród wielu zadań własnych gminy wyliczają sprawy ładu przestrzennego (art. 7 ust. 1, pkt 1), a także sprawy ulic i dróg gminnych (art. 7 ust. 1, pkt 2) – zaś jednym z podstawowych sposobów realizacji tych zadań jest sporządzanie miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego

- w przepisach ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. o zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 1999 r. Nr 15, poz. 139 z późn. zm.), w szczególności art. 1 ust. 2, pkt 1 nakazującego uwzględnienie w zagospodarowaniu przestrzennym wymogów ładu przestrzennego, urbanistyki. Należy zaznaczyć, że Rada Miasta Krakowa rozważała sposób rozstrzygnięcia zarzutu także i w aspekcie wymogów wynikających z pkt 5 cyt. przepisu, który mówi o walorach ekonomicznych przestrzeni i prawie własności oraz art. 3 ustawy stanowiącego, że w granicach określonych przez ustawy i zasady współżycia społecznego każdy ma prawo do zagospodarowania terenu, do którego ma tytuł prawny. Z uwagi na opisany wcześniej stan faktyczny rada uznała, że w rozważanym przypadku istnieją przesłanki merytoryczne i prawne przemawiające za odrzuceniem zarzutu, co wprawdzie powoduje naruszenie interesu prawnego właściciela, ale nie stwarza stanu naruszenia prawa taką decyzją.

Wyjaśnia się, że przepis art. 24 ust. 3 ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym zobowiązuje radę gminy do rozpatrzenia zarzutu, nie obliguje natomiast rady do jego uwzględnienia. Rada gminy ma więc prawo do odrzucenia zarzutu, a tym samym naruszenia w przypadkach uznanych za konieczne interesu prawnego zainteresowanej osoby, jeżeli takim rozstrzygnięciem nie narusza prawa. W omawianym przypadku naruszenie interesu prawnego można określić jako brak możliwości (będący skutkiem ustaleń planu mających na celu realizację podstawowych celów, dla których podjęto decyzję o potrzebie jego sporządzenia) utrzymania stanu zagospodarowania całości nieruchomości w sposób oczekiwany przez właściciela. Projekt planu podtrzymuje nie budowlane przeznaczenie terenu, nie tworzy dodatkowych nowych ograniczeń w zakresie sposobu wykonywania prawa własności. Podkreślić trzeba, iż "Plan miejscowy kształtuje wraz z innymi przepisami prawa sposób wykonywania prawa własności nieruchomości" (art. 33 ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym) – może więc wprowadzać ograniczenia w tym zakresie, jeżeli tak jak w rozpatrywanym przypadku zachodzi niesprzeczność takich rozstrzygnięć z Konstytucją RP, Kodeksem cywilnym oraz innymi ustawami. Prawo własności nieruchomości, chociaż jest fundamentalnym prawem w porządku prawnym RP nie jest jednak prawem niewzruszalnym, gdyż w sytuacjach przewidzianych przepisami szczególnymi (np. ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym) może być ograniczone. Poprzez opis stanu faktycznego i stanu prawnego oraz związków między nimi wykazano, że ograniczenia dla sposobu zagospodarowania działek wynikające z odrzucenia przedmiotowego zarzutu, chociaż naruszają interes prawny właścicielki, nie powodują stanu naruszenia prawa, zostały podjęte w zgodzie z obowiązującym prawem materialnym, przez właściwy organ w ramach prawidłowo prowadzonej procedury planistycznej – mogą zatem być skutecznie wprowadzone do ustaleń planu. Rada Miasta Krakowa odrzucając zarzut nie działała zatem w sposób dowolny ani nie nadużyła przysługującego jej na mocy przepisu art. 4 ust. 1 ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym "władztwa planistycznego". Rozważana była również ewentualność uwzględnienia przedmiotowego zarzutu. Uznano jednak, że uwzględnienie zarzutu wiązałoby się z przekreśleniem celu, dla którego postanowiono o potrzebie sporządzenia planu, w związku z czym zarzutu nie można uwzględnić. Sposobem rozstrzygnięcia Rada nie naruszyła przepisów Konstytucji RP, kodeksu cywilnego ani przepisów szczególnych. W tej sytuacji odrzucenie zarzutu jest uzasadnione pod względem faktycznym i prawnym.

Uzasadnienie faktyczne odrzucenia zarzutu wniesionego przez Panią Zdzisławę Włodarczyk :

1. Zarzut wniesiony przez Pana Zdzisława Włodarczyka został szczegółowo zbadany w oparciu o materiał dowodowy, który obejmuje dokumenty związane ze sporządzeniem projektu planu. Są to dokumenty formalne obrazujące przebieg procesu planistycznego, takie jak: Uchwała Rady Miasta Krakowa o przystąpieniu do sporządzania projektu planu, komunikaty, obwieszczenia i zawiadomienia. Dowodowy materiał merytoryczny stanowią: inwentaryzacja urbanistyczna, wnioski do planu, koncepcja planu (poprzedzona opracowaniami analitycznymi), opinie i uzgodnienia projektu planu, wykaz protestów i zarzutów wraz ze sposobem ich rozpatrzenia przez Radę Miasta, prognoza oddziaływania na środowisko, materiały mapowe i opisowe poświadczające stan własności gruntów (wypisy i wyrysy z ewidencji gruntów).
2. Na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego ustalono następujący stan faktyczny:
 - 1/ Miasto Kraków przystąpiło do sporządzenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego obszaru Ujście Wilgi w Krakowie w oparciu o uchwałę Nr LVII/461/00 Rady Miasta Krakowa z dnia 12 lipca 2000 r. określającą ogólnie problematykę i zasięg terenowy opracowania. Sporządzony projekt planu został zaopiniowany i uzgodniony z właściwymi organami a następnie wyłożony do publicznego wglądu. Wniesione zarzuty i protesty do projektu planu zostały rozpatrzone przez Prezydenta Miasta, wśród nich zarzut wniesiony przez Panią Zdzisławę Włodarczyk – współwłaścicielkę działki nr 177 obr. 11.
 - 2/ W swoim piśmie Pani Zdzisława Włodarczyk zarzuca przeznaczenie terenu ww. działki pod projektowany Kanał Krakowski i równolegle wnosi o zmianę sposobu przeznaczenia działki pod zabudowę mieszkaniową i usługową
Po wnikliwej analizie złożonego zarzutu Prezydent Miasta Krakowa działając w ramach kompetencji przyznanych przez ustawę o zagospodarowaniu przestrzennym rozpatrzył zarzut postanawiając o jego nieuwzględnieniu i skierował go do ostatecznego rozstrzygnięcia przez Radę Miasta Krakowa.
3. Rada Miasta Krakowa rozpatrując treść zarzutu wzięła pod uwagę następujące okoliczności:
 - 1/ Rezerwa pod trasę przebiegu Kanału Krakowskiego wraz z obwałowaniami zawsze w planach miejscowych stanowiły teren zieleni miejskiej o charakterze rekreacyjnym. Niezależnie od tych ustaleń nie były to tereny budowlane podobnie jak obszar Zakrzówka, o czym świadczy stan zainwestowania tych terenów.
Potrzeba utrzymania rezerwy terenowej dla kanału wynika z dwu istotnych przyczyn:
 - a/ zabezpieczenia przed powodzią części centralnej miasta z zabytkami o unikatowym znaczeniu w miejscu szczególnie narażonym, tj. rejonie między Mostem Dębnickim a Wawelem (zakole rzeki)

- b/ możliwości wykorzystania na cele żeglugowe (zarówno gospodarcze jak i turystyczne)
- 2/ Niniejszy plan jest planem porządkującym zainwestowanie terenów na styku terenów zieleni z terenami os. Podwawelskiego szczególnie w obszarze między projektowanym kanałem a osiedlem. Działka stanowiąca własność wnoszącego zarzut położona jest na trasie planowanego kanału, w związku z powyższym nie widzi się możliwości zmiany funkcji pod zabudowę mieszkaniową i usługową.
- 3/ Przeprowadzone rozwiązania wariantowe prowadzenia trasy kanału w fazie koncepcji planu wykazało na etapie opiniowania brak technicznych możliwości innego jego przebiegu ze względów technicznych i uwarunkowań wynikających ze stanu zainwestowania kubaturowego
4. W związku z treścią wskazującą na naruszenie interesu prawnego właściciela dotyczącego prawa własności Rada Miasta odniosła się do rozwiązań planistycznych dotyczących nie tylko przedmiotowej działki, ale całokształtu ustaleń projektu planu. Zarzut, mimo że jest indywidualnym środkiem prawnym przysługującym określonym podmiotom w trakcie procesu planistycznego winien być rozpatrywany w nawiązaniu do projektu planu, jego celów i założeń oraz całościowych rozwiązań, a także w nawiązaniu do obowiązujących przepisów szczególnych. Ponieważ w świetle złożonego zarzutu zachodzi konflikt między interesem właściciela a opisanym interesem publicznym, koniecznym przy rozstrzygnięciu było dokonanie przez Radę Miasta Krakowa oceny wagi obydwu interesów z uwzględnieniem stanu faktycznego, stanu prawnego i relacji między obu stanami w konkretnym, wynikającym z wniesionego zarzutu przypadku. W rozważaniach tych przeważały argumenty wynikające z konieczności zapewnienia ładu przestrzennego, co należy do głównych zadań gminy oraz konieczność zabezpieczenia terenów miasta przed zagrożeniami nadzwyczajnymi. Wymienione wyżej okoliczności wpływają na odrzucenie zarzutu w odniesieniu do oczekiwań zgłoszonych w jego treści.

Uzasadnienie prawne odrzucenia zarzutu wniesionego przez Panią Zdzisławę Włodarczyk :

Generalną podstawą prawną rozstrzygnięcia złożonego zarzutu jest przepis art. 24 ust. 3 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. o zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 1999 r. Nr 15 poz. 139 z późn. zm.) stanowiący, że „o uwzględnieniu bądź odrzuceniu zarzutu rozstrzyga rada gminy w drodze uchwały, zawierającej uzasadnienie faktyczne i prawne”.

Na podstawie rozpoznanego szczegółowo stanu faktycznego oraz przepisów prawa materialnego pozostających w związku z opisanym stanem faktycznym Rada Miasta Krakowa uznała, że decyzją właściwą jest odrzucenie zarzutu. Sposób rozstrzygnięcia zarzutu znajduje także uzasadnienie w obowiązujących przepisach, a mianowicie:

- w przepisach ustawy z dnia 8.03. 1990 r. o samorządzie gminnym (tekst jednolity Dz. U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1591 z późn. zm.), które wśród wielu zadań własnych gminy wyliczają sprawy ładu przestrzennego (art. 7 ust. 1, pkt 1), a także sprawy ulic i dróg gminnych (art. 7 ust. 1, pkt 2) – zaś jednym z podstawowych sposobów realizacji tych zadań jest sporządzanie miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego

- w przepisach ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. o zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 1999 r. Nr 15, poz. 139 z późn. zm.), w szczególności art. 1 ust. 2, pkt 1 nakazującego uwzględnienie w zagospodarowaniu przestrzennym wymogów ładu przestrzennego, urbanistyki. Należy zaznaczyć, że Rada Miasta Krakowa rozważała sposób rozstrzygnięcia zarzutu także i w aspekcie wymogów wynikających z pkt 5 cyt. przepisu, który mówi o walorach ekonomicznych przestrzeni i prawie własności oraz art. 3 ustawy stanowiącego, że w granicach określonych przez ustawy i zasady współżycia społecznego każdy ma prawo do zagospodarowania terenu, do którego ma tytuł prawny. Z uwagi na opisany wcześniej stan faktyczny rada uznała, że w rozważanym przypadku istnieją przesłanki merytoryczne i prawne przemawiające za odrzuceniem zarzutu, co wprawdzie powoduje naruszenie interesu prawnego właściciela, ale nie stwarza stanu naruszenia prawa taką decyzją.

Wyjaśnia się, że przepis art. 24 ust. 3 ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym zobowiązuje radę gminy do rozpatrzenia zarzutu, nie obliguje natomiast rady do jego uwzględnienia. Rada gminy ma więc prawo do odrzucenia zarzutu, a tym samym naruszenia w przypadkach uznanych za konieczne interesu prawnego zainteresowanej osoby, jeżeli takim rozstrzygnięciem nie narusza prawa. W omawianym przypadku naruszenie interesu prawnego można określić jako brak możliwości (będący skutkiem ustaleń planu mających na celu realizację podstawowych celów, dla których podjęto decyzję o potrzebie jego sporządzenia) utrzymania stanu zagospodarowania całości nieruchomości w sposób oczekiwany przez właściciela. Projekt planu podtrzymuje nie budowlane przeznaczenie terenu, nie tworzy dodatkowych nowych ograniczeń w zakresie sposobu wykonywania prawa własności. Podkreślić trzeba, iż “Plan miejscowy kształtuje wraz z innymi przepisami prawa sposób wykonywania prawa własności nieruchomości” (art. 33 ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym) – może więc wprowadzać ograniczenia w tym zakresie, jeżeli tak jak w rozpatrywanym przypadku zachodzi niesprzeczność takich rozstrzygnięć z Konstytucją RP, Kodeksem cywilnym oraz innymi ustawami. Prawo własności nieruchomości, chociaż jest fundamentalnym prawem w porządku prawnym RP nie jest jednak prawem niewzruszalnym, gdyż w sytuacjach przewidzianych przepisami szczególnymi (np. ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym) może być ograniczone. Poprzez opis stanu faktycznego i stanu prawnego oraz związków między nimi wykazano, że ograniczenia dla sposobu zagospodarowania działek wynikające z odrzucenia przedmiotowego zarzutu, chociaż naruszają interes prawny właściciela, nie powodują stanu naruszenia prawa, zostały podjęte w zgodzie z obowiązującym prawem materialnym, przez właściwy organ w ramach prawidłowo prowadzonej procedury planistycznej – mogą zatem być skutecznie wprowadzone do ustaleń planu. Rada Miasta Krakowa odrzucając zarzut nie działała zatem w sposób dowolny ani nie nadużyła przysługującego jej na mocy przepisu art. 4 ust. 1 ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym “władztwa planistycznego”. Rozważana była również ewentualność uwzględnienia przedmiotowego zarzutu. Uznano jednak, że uwzględnienie zarzutu wiązałoby się z przekreśleniem celu, dla którego postanowiono o potrzebie sporządzenia planu, w związku z czym zarzutu nie można uwzględnić. Sposobem rozstrzygnięcia Rada nie naruszyła przepisów Konstytucji RP, kodeksu cywilnego ani przepisów szczególnych. W tej sytuacji odrzucenie zarzutu jest uzasadnione pod względem faktycznym i prawnym.

Uzasadnienie faktyczne odrzucenia zarzutu wniesionego przez Panią Mieczysławę Semczuk:

1. Zarzut wniesiony przez Panią Mieczysławę Semczuk został szczegółowo zbadany w oparciu o materiał dowodowy, który obejmuje dokumenty związane ze sporządzeniem projektu planu. Są to dokumenty formalne obrazujące przebieg procesu planistycznego, takie jak: Uchwała Rady Miasta Krakowa o przystąpieniu do sporządzania projektu planu, komunikaty, obwieszczenia i zawiadomienia. Dowodowy materiał merytoryczny stanowią: inwentaryzacja urbanistyczna, wnioski do planu, koncepcja planu (poprzedzona opracowaniami analitycznymi), opinie i uzgodnienia projektu planu, wykaz protestów i zarzutów wraz ze sposobem ich rozpatrzenia przez Radę Miasta, prognoza oddziaływania na środowisko, materiały mapowe i opisowe poświadczające stan własności gruntów (wypisy i wyrisy z ewidencji gruntów).

2. Na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego ustalono następujący stan faktyczny:

1/ Miasto Kraków przystąpiło do sporządzenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego obszaru Ujście Wilgi w Krakowie w oparciu o uchwałę Nr LVII/461/00 Rady Miasta Krakowa z dnia 12 lipca 2000 r. określającą ogólnie problematykę i zasięg terenowy opracowania. Sporządzony projekt planu został zaopiniowany i uzgodniony z właściwymi organami a następnie wyłożony do publicznego wglądu. Wniesione zarzuty i protesty do projektu planu zostały rozpatrzone przez Prezydenta Miasta, wśród nich zarzut wniesiony przez Panią Mieczysławę Semczuk – współwłaścicielkę działki nr 149/1 obr. 11.

W swoim piśmie Pani Mieczysława Semczuk zarzuca:

- a/ wprowadzenie drogi dojazdowej 32KD, która przecina ww.ym. działkę
- b/ planowania inwestycji Kanału Krakowskiego w terenie zabudowanym budynkami mieszkalnymi
- c/ nieuwzględnienia postulatów i wniosków właścicieli aktualnych do planu o przesunięcie przebiegu kanału w kierunku południowym

Równocześnie zainteresowany wnioskuje o wypłacenie odszkodowania w wys. 35.000 PLN.

Po wnikliwej analizie złożonego zarzutu Prezydent Miasta Krakowa działając w ramach kompetencji przyznanych przez ustawę o zagospodarowaniu przestrzennym rozpatrzył zarzut postanawiając o jego nieuwzględnieniu i skierował go do ostatecznego rozstrzygnięcia przez Radę Miasta Krakowa.

3. Rada Miasta Krakowa rozpatrując treść zarzutu wzięła pod uwagę następujące okoliczności:

1/ Zadaniem planu miejscowego w sytuacji likwidacji odcinka ul. Rozdroże było zapewnienie dostępności działek przez wprowadzenie dojazdu zastępczego. Sposób prowadzenia dojazdu uwzględnia stan istniejący zainwestowania kubaturowego oraz możliwości wykorzystania terenów po obu stronach projektowanej drogi.

Alternatywą dla prowadzenia wymienionego dojazdu jest poprowadzenie dojazdu po istniejących budynkach w bezpośrednim sąsiedztwie kanału (ul. Rozdroże).

2/ Rezerwa pod trasę przebiegu Kanału Krakowskiego wraz z obwałowaniami zawsze w planach miejscowych stanowiły teren zieleni miejskiej o charakterze rekreacyjnym. Niezależnie od tych ustaleń nie były to tereny budowlane podobnie jak obszar Zakrzówka, o czym świadczy stan zainwestowania tych terenów. Potrzeba utrzymania rezerwy terenowej dla kanału wynika z dwu istotnych przyczyn:

a/ zabezpieczenia przed powodzią części centralnej miasta z zabytkami o unikatowym znaczeniu w miejscu szczególnie narażonym, tj. rejonie między Mostem Dębnickim a Wawelem (zakole rzeki)

b/ możliwości wykorzystania na cele żeglugowe (zarówno gospodarcze jak i turystyczne)

Niniejszy plan jest planem porządkującym zainwestowanie terenów na styku terenów zieleni z terenami os. Podwawelskiego szczególnie w obszarze między projektowanym kanałem a osiedlem. W związku z powyższym nie widzi się możliwości zmiany funkcji pod zabudowę mieszkaniową i usługową.

3/ BRK S.A. będące projektantem planu, podjęło na etapie koncepcji do niniejszego planu (wariant II) próbę przesunięcia trasy przebiegu Kanału Krakowskiego w kierunku południowym, niemniej jednak zlecona przez UMK analiza skutków przesunięcia trasy kanału wykazała, że przy spełnieniu wszelkich parametrów dla kanału żeglownego i powodziowego przesunięcie jego przebiegu w kierunku południowym narusza istniejące i planowane zainwestowanie na zachód poza granicami planu. W związku z powyższym przyjęte zostało rozwiązanie podtrzymujące trasę przebiegu kanału zgodnie z opracowaniem Hydroprojektu z roku 1986 oraz wariantem nr 1 koncepcji przedmiotowego planu.

4/ Podstawą dla wykupu lub oferowania terenu zamiennego przez Miasto Kraków mogą być jedynie ustalenia uchwalonego przez Radę Miasta planu miejscowego określającego cel, na który teren będzie wykupiony. Jako rozpoczęcie realizacji planu miejscowego rozumie się wejście w życie Uchwały Rady Miasta Krakowa w sprawie planu, tj. 14 dni od chwili ogłoszenia w Dzienniku Urzędowym Województwa Małopolskiego.

Tryb odszkodowań określa art. 36 ust. 1 ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym.

3. W związku z treścią wskazującą na naruszenie interesu prawnego właściciela dotyczącego prawa własności Rada Miasta odniosła się do rozwiązań planistycznych dotyczących nie tylko przedmiotowej działki, ale całokształtu ustaleń projektu planu. Zarzut, mimo że jest indywidualnym środkiem prawnym przysługującym określonym podmiotom w trakcie procesu planistycznego winien być rozpatrywany w nawiązaniu do projektu planu, jego celów i założeń oraz całościowych rozwiązań, a także w nawiązaniu do obowiązujących przepisów szczególnych. Ponieważ w świetle złożonego zarzutu zachodzi konflikt między interesem właściciela a opisanym interesem publicznym, koniecznym przy rozstrzygnięciu było dokonanie przez Radę Miasta Krakowa oceny wagi obydwu interesów z uwzględnieniem stanu faktycznego, stanu prawnego i relacji między obu stanami w konkretnym, wynikającym z wniesionego zarzutu przypadku. W rozważaniach tych przeważały argumenty wynikające z konieczności zapewnienia ładu przestrzennego, co należy do głównych zadań gminy oraz konieczność zabezpieczenia terenów miasta przed zagrożeniami nadzwyczajnymi. Wymienione wyżej okoliczności wpływają na odrzucenie zarzutu w odniesieniu do oczekiwań zgłoszonych w jego treści.

Uzasadnienie prawne odrzucenia zarzutu wniesionego przez Panią Mieczysławę Semczuk:

Generalną podstawą prawną rozstrzygnięcia złożonego zarzutu jest przepis art. 24 ust. 3 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. o zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 1999 r. Nr 15 poz. 139 z późn. zm.) stanowiący, że “o uwzględnieniu bądź odrzuceniu zarzutu rozstrzyga rada gminy w drodze uchwały, zawierającej uzasadnienie faktyczne i prawne”.

Na podstawie rozpoznanego szczegółowo stanu faktycznego oraz przepisów prawa materialnego pozostających w związku z opisanym stanem faktycznym Rada Miasta Krakowa uznała, że decyzją właściwą jest odrzucenie zarzutu. Sposób rozstrzygnięcia zarzutu znajduje także uzasadnienie w obowiązujących przepisach, a mianowicie:

- w przepisach ustawy z dnia 8.03. 1990 r. o samorządzie gminnym (tekst jednolity Dz. U. z 2001 r. Nr 142 poz. 1591 z późn. zm.), które wśród wielu zadań własnych gminy wyliczają sprawy ładu przestrzennego (art. 7 ust. 1, pkt 1), a także sprawy ulic i dróg gminnych (art. 7 ust. 1, pkt 2) – zaś jednym z podstawowych sposobów realizacji tych zadań jest sporządzanie miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego
- w Rozporządzeniu Ministra Transportu i Gospodarki Morskiej z dnia 2 marca 1999 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać drogi i ich usytuowanie (Dz. U. z 1999 r. nr 43, poz. 430)
- w przepisach ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. o zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 1999 r. Nr 15, poz. 139 z późn. zm.), w szczególności art. 1 ust. 2, pkt 1 nakazującego uwzględnienie w zagospodarowaniu przestrzennym wymogów ładu przestrzennego, urbanistyki. Należy zaznaczyć, że Rada Miasta Krakowa rozważała sposób rozstrzygnięcia zarzutu także i w aspekcie wymogów wynikających z pkt 5 cyt. przepisu, który mówi o walorach ekonomicznych przestrzeni i prawie własności oraz art. 3 ustawy stanowiącego, że w granicach określonych przez ustawy i zasady współzycia społecznego każdy ma prawo do zagospodarowania terenu, do którego ma tytuł prawny. Z uwagi na opisany wcześniej stan faktyczny rada uznała, że w rozważanym przypadku istnieją przesłanki merytoryczne i prawne przemawiające za odrzuceniem zarzutu, co wprawdzie powoduje naruszenie interesu prawnego właściciela, ale nie stwarza stanu naruszenia prawa taką decyzją.

Wyjaśnia się, że przepis art. 24 ust. 3 ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym zobowiązuje radę gminy do rozpatrzenia zarzutu, nie obliguje natomiast rady do jego uwzględnienia. Rada gminy ma więc prawo do odrzucenia zarzutu, a tym samym naruszenia w przypadkach uznanych za konieczne interesu prawnego zainteresowanej osoby, jeżeli takim rozstrzygnięciem nie narusza prawa. W omawianym przypadku naruszenie interesu prawnego można określić jako brak możliwości (będący skutkiem ustaleń planu mających na celu realizację podstawowych celów, dla których podjęto decyzję o potrzebie jego sporządzenia) utrzymania stanu zagospodarowania całości nieruchomości w sposób oczekiwany przez właściciela. Projekt planu podtrzymuje niebudowlane przeznaczenie terenu, nie tworzy dodatkowych nowych ograniczeń w zakresie sposobu wykonywania prawa własności. Podkreślić trzeba, iż “Plan miejscowy kształtuje wraz z innymi przepisami prawa sposób wykonywania prawa własności nieruchomości” (art. 33 ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym) – może

więc wprowadzać ograniczenia w tym zakresie, jeżeli tak jak w rozpatrywanym przypadku zachodzi niesprzeczność takich rozstrzygnięć z Konstytucją RP, Kodeksem cywilnym oraz innymi ustawami. Prawo własności nieruchomości, chociaż jest fundamentalnym prawem w porządku prawnym RP nie jest jednak prawem niewzruszalnym, gdyż w sytuacjach przewidzianych przepisami szczególnymi (np. ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym) może być ograniczone. Poprzez opis stanu faktycznego i stanu prawnego oraz związków między nimi wykazano, że ograniczenia dla sposobu zagospodarowania działek wynikające z odrzucenia przedmiotowego zarzutu, chociaż naruszają interes prawny właściciela, nie powodują stanu naruszenia prawa, zostały podjęte w zgodzie z obowiązującym prawem materialnym, przez właściwy organ w ramach prawidłowo prowadzonej procedury planistycznej – mogą zatem być skutecznie wprowadzone do ustaleń planu. Rada Miasta Krakowa odrzucając zarzut nie działała zatem w sposób dowolny ani nie nadużyła przysługującego jej na mocy przepisu art. 4 ust. 1 ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym “władztwa planistycznego”. Rozważana była również ewentualność uwzględnienia przedmiotowego zarzutu. Uznano jednak, że uwzględnienie zarzutu wiązałoby się z przekreśleniem celu, dla którego postanowiono o potrzebie sporządzenia planu, w związku z czym zarzutu nie można uwzględnić. Sposobem rozstrzygnięcia Rada nie naruszyła przepisów Konstytucji RP, kodeksu cywilnego ani przepisów szczególnych. W tej sytuacji odrzucenie zarzutu jest uzasadnione pod względem faktycznym i prawnym.

Uzasadnienie faktyczne odrzucenia zarzutu wniesionego przez Panią Władysławę Adamską-Szostak:

1. Zarzut wniesiony przez Panią Władysławę Adamską-Szostak został szczegółowo zbadany w oparciu o materiał dowodowy, który obejmuje dokumenty związane ze sporządzeniem projektu planu. Są to dokumenty formalne obrazujące przebieg procesu planistycznego, takie jak: Uchwała Rady Miasta Krakowa o przystąpieniu do sporządzania projektu planu, komunikaty, obwieszczenia i zawiadomienia. Dowodowy materiał merytoryczny stanowią: inwentaryzacja urbanistyczna, wnioski do planu, koncepcja planu (poprzedzona opracowaniami analitycznymi), opinie i uzgodnienia projektu planu, wykaz protestów i zarzutów wraz ze sposobem ich rozpatrzenia przez Radę Miasta, prognoza oddziaływania na środowisko, materiały mapowe i opisowe poświadczające stan własności gruntów (wypisy i wyrysy z ewidencji gruntów).
2. Na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego ustalono następujący stan faktyczny:
 - 1/ Miasto Kraków przystąpiło do sporządzenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego obszaru Ujście Wilgi w Krakowie w oparciu o uchwałę Nr LVII/461/00 Rady Miasta Krakowa z dnia 12 lipca 2000 r. określającą ogólnie problematykę i zasięg terenowy opracowania. Sporządzony projekt planu został zaopiniowany i uzgodniony z właściwymi organami a następnie wyłożony do publicznego wglądu. Wniesione zarzuty i protesty do projektu planu zostały rozpatrzone przez Prezydenta Miasta, wśród nich zarzut wniesiony przez Panią Władysławę Adamską-Szostak – właścicielkę działki nr 161/2 obr. 11.
 - 2/ W swoim piśmie Pani Władysława Adamska-Szostak zarzuca:
 - a/ ograniczenie uprawnień do nieruchomości i naruszenie interesu prawnego
 - b/ bezprzedmiotowość trzymania rezerwy pod Kanał Krakowski nie posiadając środków na realizację
 - c/ zmianę przebiegu trasy Kanału Krakowskiego w stosunku do dawnych projektów
 - d/ ingerencję w zabytkowe tereny związane z dworem zakrzowskim z XVIII w. przy ul. Kapelanka 29, drewnianą chatę chłopską z 1841 roku przy ul. Rozdroże 24,Równocześnie zainteresowana wnioskuje o:
 - zrezygnowanie z rezerwy pod kanał oraz zaprojektowanie na tych terenach budownictwa o niskiej intensywności M3 lub M4 na terenie pomiędzy ul. Rozdroże, Kapelanka i Kobierzyńska, umożliwiając tym samym remonty istniejącej w tym rejonie zabudowy.Po wnikliwej analizie złożonego zarzutu Prezydent Miasta Krakowa działając w ramach kompetencji przyznanych przez ustawę o zagospodarowaniu przestrzennym rozpatrzył zarzut postanawiając o jego nieuwzględnieniu i skierował go do ostatecznego rozstrzygnięcia przez Radę Miasta Krakowa.

3. Rada Miasta Krakowa rozpatrując treść zarzutu wzięła pod uwagę następujące okoliczności:
- 1/ Rezerwa pod trasę przebiegu Kanału Krakowskiego wraz z obwałowaniami zawsze w planach miejscowych stanowiły teren zieleni miejskiej o charakterze rekreacyjnym. Niezależnie od tych ustaleń nie były to tereny budowlane podobnie jak obszar Zakrzówka, o czym świadczy stan zainwestowania tych terenów. Potrzeba utrzymania rezerwy terenowej dla kanału wynika z dwu istotnych przyczyn:
 - a/ zabezpieczenia przed powodzią części centralnej miasta z zabytkami o unikatowym znaczeniu w miejscu szczególnie narażonym, tj. rejonie między Mostem Dębnickim a Wawelem (zakole rzeki)
 - b/ możliwości wykorzystania na cele żeglugowe (zarówno gospodarcze jak i turystyczne)Niniejszy plan jest planem porządkującym zainwestowanie terenów na styku terenów zieleni z terenami os. Podwawelskiego szczególnie w obszarze między projektowanym kanałem a osiedlem. W związku z powyższym nie widzi się możliwości zmiany funkcji pod zabudowę mieszkaniową i usługową.
 - 2/ Trasa i parametry Kanału Krakowskiego w przedmiotowym planie miejscowym są zgodne z opracowaną przez Hydroprojekt koncepcją techniczną z 1986 r. Przebieg ten był również obowiązujący w poprzednich miejscowych planach ogólnych.
 - 3/ BRK S.A. będące projektantem planu, podjęło na etapie koncepcji do niniejszego planu (wariant II) próbę przesunięcia trasy przebiegu Kanału Krakowskiego w kierunku południowym, niemniej jednak zlecona przez UMK analiza skutków przesunięcia trasy kanału wykazała, że przy spełnieniu wszelkich parametrów dla kanału żeglownego i powodziowego przesunięcie jego przebiegu w kierunku południowym narusza istniejące i planowane zainwestowanie na zachód poza granicami planu. W związku z powyższym przyjęte zostało rozwiązanie podtrzymujące trasę przebiegu kanału zgodnie z opracowaniem Hydroprojektu z roku 1986 oraz wariantem nr 1 koncepcji przedmiotowego planu.
 - 4/ Wymienione obiekty nie figurują w rejestrze zabytków uzyskanym z Wydziału Ochrony Zabytków. Wpisanie do rejestru związane jest z określoną procedurą a jednostką wnioskującą jest Wojewódzki Konserwator Zabytków.
4. W związku z treścią wskazującą na naruszenie interesu prawnego właścicielki dotyczącego prawa własności Rada Miasta odniosła się do rozwiązań planistycznych dotyczących nie tylko przedmiotowej działki, ale całokształtu ustaleń projektu planu. Zarzut, mimo że jest indywidualnym środkiem prawnym przysługującym określonym podmiotom w trakcie procesu planistycznego winien być rozpatrywany w nawiązaniu do projektu planu, jego celów i założeń oraz całościowych rozwiązań, a także w nawiązaniu do obowiązujących przepisów szczególnych. Ponieważ w świetle złożonego zarzutu zachodzi konflikt między interesem właściciela a opisanym interesem publicznym, koniecznym przy rozstrzygnięciu było dokonanie przez Radę Miasta Krakowa oceny wagi obydwu interesów z uwzględnieniem stanu faktycznego, stanu prawnego i relacji między obu stanami w konkretnym, wynikającym z wniesionego zarzutu przypadku.

W rozważaniach tych przeważały argumenty wynikające z konieczności zapewnienia ładu przestrzennego, co należy do głównych zadań gminy oraz konieczność zabezpieczenia terenów miasta przed zagrożeniami nadzwyczajnymi. Wymienione wyżej okoliczności wpływają na odrzucenie zarzutu w odniesieniu do oczekiwań zgłoszonych w jego treści.

Uzasadnienie prawne odrzucenia zarzutu wniesionego przez Panią Władysławę Adamską-Szostak:

Generalną podstawą prawną rozstrzygnięcia złożonego zarzutu jest przepis art. 24 ust. 3 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. o zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 1999 r. Nr 15 poz. 139 z późn. zm.) stanowiący, że „o uwzględnieniu bądź odrzuceniu zarzutu rozstrzyga rada gminy w drodze uchwały, zawierającej uzasadnienie faktyczne i prawne”.

Na podstawie rozpoznanego szczegółowo stanu faktycznego oraz przepisów prawa materialnego pozostających w związku z opisanym stanem faktycznym Rada Miasta Krakowa uznała, że decyzją właściwą jest odrzucenie zarzutu. Sposób rozstrzygnięcia zarzutu znajduje także uzasadnienie w obowiązujących przepisach, a mianowicie:

- w przepisach ustawy z dnia 8.03. 1990 r. o samorządzie gminnym (tekst jednolity Dz. U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1591 z późn. zm.), które wśród wielu zadań własnych gminy wyliczają sprawy ładu przestrzennego (art. 7 ust. 1, pkt 1), a także sprawy ulic i dróg gminnych (art. 7 ust. 1, pkt 2) – zaś jednym z podstawowych sposobów realizacji tych zadań jest sporządzanie miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego
- w przepisach ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. o zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 1999 r. Nr 15, poz. 139 z późn. zm.), w szczególności art. 1 ust. 2, pkt 1 nakazującego uwzględnienie w zagospodarowaniu przestrzennym wymogów ładu przestrzennego, urbanistyki. Należy zaznaczyć, że Rada Miasta Krakowa rozważała sposób rozstrzygnięcia zarzutu także i w aspekcie wymogów wynikających z pkt 5 cyt. przepisu, który mówi o walorach ekonomicznych przestrzeni i prawie własności oraz art. 3 ustawy stanowiącego, że w granicach określonych przez ustawy i zasady współżycia społecznego każdy ma prawo do zagospodarowania terenu, do którego ma tytuł prawny. Z uwagi na opisany wcześniej stan faktyczny rada uznała, że w rozważanym przypadku istnieją przesłanki merytoryczne i prawne przemawiające za odrzuceniem zarzutu, co wprawdzie powoduje naruszenie interesu prawnego właściciela, ale nie stwarza stanu naruszenia prawa taką decyzją.

Wyjaśnia się, że przepis art. 24 ust. 3 ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym zobowiązuje radę gminy do rozpatrzenia zarzutu, nie obliguje natomiast rady do jego uwzględnienia. Rada gminy ma więc prawo do odrzucenia zarzutu, a tym samym naruszenia w przypadkach uznanych za konieczne interesu prawnego zainteresowanej osoby, jeżeli takim rozstrzygnięciem nie narusza prawa. W omawianym przypadku naruszenie interesu prawnego można określić jako brak możliwości (będący skutkiem ustaleń planu mających na celu realizację podstawowych celów, dla których podjęto decyzję o potrzebie jego sporządzenia) utrzymania stanu zagospodarowania całości nieruchomości w sposób oczekiwany przez właściciela. Projekt planu podtrzymuje

niebudowlane przeznaczenie terenu, nie tworzy dodatkowych nowych ograniczeń w zakresie sposobu wykonywania prawa własności. Podkreślić trzeba, iż “Plan miejscowy kształtuje wraz z innymi przepisami prawa sposób wykonywania prawa własności nieruchomości” (art. 33 ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym) – może więc wprowadzać ograniczenia w tym zakresie, jeżeli tak jak w rozpatrywanym przypadku zachodzi niesprzeczność takich rozstrzygnięć z Konstytucją RP, Kodeksem cywilnym oraz innymi ustawami. Prawo własności nieruchomości, chociaż jest fundamentalnym prawem w porządku prawnym RP nie jest jednak prawem niewzruszalnym, gdyż w sytuacjach przewidzianych przepisami szczególnymi (np. ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym) może być ograniczone. Poprzez opis stanu faktycznego i stanu prawnego oraz związków między nimi wykazano, że ograniczenia dla sposobu zagospodarowania działek wynikające z odrzucenia przedmiotowego zarzutu, chociaż naruszają interes prawny właścicielki, nie powodują stanu naruszenia prawa, zostały podjęte w zgodzie z obowiązującym prawem materialnym, przez właściwy organ w ramach prawidłowo prowadzonej procedury planistycznej – mogą zatem być skutecznie wprowadzone do ustaleń planu. Rada Miasta Krakowa odrzucając zarzut nie działała zatem w sposób dowolny ani nie nadużyła przysługującego jej na mocy przepisu art. 4 ust. 1 ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym “władztwa planistycznego”. Rozważana była również ewentualność uwzględnienia przedmiotowego zarzutu. Uznano jednak, że uwzględnienie zarzutu wiązałoby się z przekreśleniem celu, dla którego postanowiono o potrzebie sporządzenia planu, w związku z czym zarzutu nie można uwzględnić. Sposobem rozstrzygnięcia Rada nie naruszyła przepisów Konstytucji RP, kodeksu cywilnego ani przepisów szczególnych. W tej sytuacji odrzucenie zarzutu jest uzasadnione pod względem faktycznym i prawnym.

Uzasadnienie faktyczne odrzucenia zarzutu wniesionego przez Pana Krzysztofa Kornickiego:

1. Zarzut wniesiony przez Pana Krzysztofa Kornickiego został szczegółowo zbadany w oparciu o materiał dowodowy, który obejmuje dokumenty związane ze sporządzeniem projektu planu. Są to dokumenty formalne obrazujące przebieg procesu planistycznego, takie jak: Uchwała Rady Miasta Krakowa o przystąpieniu do sporządzania projektu planu, komunikaty, obwieszczenia i zawiadomienia. Dowodowy materiał merytoryczny stanowią: inwentaryzacja urbanistyczna, wnioski do planu, koncepcja planu (poprzedzona opracowaniami analitycznymi), opinie i uzgodnienia projektu planu, wykaz protestów i zarzutów wraz ze sposobem ich rozpatrzenia przez Radę Miasta, prognoza oddziaływania na środowisko, materiały mapowe i opisowe poświadczające stan własności gruntów (wypisy i wyrysy z ewidencji gruntów).
2. Na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego ustalono następujący stan faktyczny:
 - 1/ Miasto Kraków przystąpiło do sporządzenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego obszaru Ujście Wilgi w Krakowie w oparciu o uchwałę Nr LVII/461/00 Rady Miasta Krakowa z dnia 12 lipca 2000 r. określającą ogólnie problematykę i zasięg terenowy opracowania. Sporządzony projekt planu został zaopiniowany i uzgodniony z właściwymi organami a następnie wyłożony do publicznego wglądu. Wniesione zarzuty i protesty do projektu planu zostały rozpatrzone przez Prezydenta Miasta, wśród nich zarzut wniesiony przez Pana Krzysztofa Kornickiego – właściciela działki nr 164/3 obr. 11.
 - 2/ W swoim piśmie Pan Krzysztof Kornicki zarzuca:
 - a/ przeznaczenia części działki pod Kanał Krakowski i pod obwałowanie, pozostałej części pod zielen publiczną.
 - b/ utrzymanie rezerwy pod Kanał Krakowski co powoduje degradację istniejącej zabudowy oraz jej otoczenia
 - c/ ograniczenia praw własności właścicieli terenów przeznaczonych pod rezerwę dla kanału
 - d/ przeznaczenia południowej części działki stanowiącej własność prywatną pod zielen parkową ogólnie dostępną, pomimo, że w pobliżu są już duże tereny zieleni
 - e/ powtórzenia przez obecny plan ustaleń planu ogólnego nie uwzględniając uwarunkowań wynikających z istniejącego zagospodarowania i aktualnej sytuacji budżetowej Państwa i Miasta.
 - f/ niecisłość odpowiedzi na złożony wniosek do projektu planu (dotyczy sąsiedztwa)
 - g/ braku uszczegółowienia zasięgu stref przy zmianie skali opracowania planu z 1:5000 na 1:1000

Po wnikliwej analizie złożonego zarzutu Prezydent Miasta Krakowa działając w ramach kompetencji przyznanych przez ustawę o zagospodarowaniu przestrzennym rozpatrzył zarzut postanawiając o jego nieuwzględnieniu i skierował go do ostatecznego rozstrzygnięcia przez Radę Miasta Krakowa.

3. Rada Miasta Krakowa rozpatrując treść zarzutu wzięła pod uwagę następujące okoliczności:
 - 1/ Rezerwa pod trasę przebiegu Kanału Krakowskiego wraz z obwałowaniami zawsze w planach miejscowych stanowiły teren zieleni miejskiej o charakterze rekreacyjnym. Niezależnie od tych ustaleń nie były to tereny budowlane podobnie jak obszar Zakrzówka, o czym świadczy stan zainwestowania tych terenów. Potrzeba utrzymania rezerwy terenowej dla kanału wynika z dwu istotnych przyczyn:
 - a/ zabezpieczenia przed powodzią części centralnej miasta z zabytkami o unikatowym znaczeniu w miejscu szczególnie narażonym, tj. rejonie między Mostem Dębnickim a Wawelem (zakole rzeki)
 - b/ możliwości wykorzystania na cele żeglugowe (zarówno gospodarcze jak i turystyczne)
 - 2/ Niniejszy plan jest planem porządkującym zainwestowanie terenów na styku terenów zieleni z terenami os. Podwawelskiego szczególnie w obszarze między projektowanym kanałem a osiedlem. W związku z powyższym nie widzi się możliwości zmiany funkcji pod zabudowę mieszkaniową i usługową.
 - 3/ Trasa i parametry Kanału Krakowskiego w przedmiotowym planie miejscowym są zgodne z opracowaną przez Hydroprojekt koncepcją techniczną z 1986 r. Przebieg ten był również obowiązujący w poprzednich miejscowych planach ogólnych.
 - 4/ BRK S.A. będące projektantem planu, podjęło na etapie koncepcji do niniejszego planu (wariant II) próbę przesunięcia trasy przebiegu Kanału Krakowskiego w kierunku południowym, niemniej jednak zlecona przez UMK analiza skutków przesunięcia trasy kanału wykazała, że przy spełnieniu wszelkich parametrów dla kanału żeglownego i powodziowego przesunięcie jego przebiegu w kierunku południowym narusza istniejące i planowane zainwestowanie na zachód poza granicami planu. W związku z powyższym przyjęte zostało rozwiązanie podtrzymujące trasę przebiegu kanału zgodnie z opracowaniem Hydroprojektu z roku 1986 oraz wariantem nr 1 koncepcji przedmiotowego planu.
 - 5/ W odpowiedzi na wniosek podano ogólną sugestię dotyczącą przeznaczenia terenu w projekcie planu szerzej traktując najbliższe sąsiedztwo przedmiotowej działki. Zakres ustaleń planu oraz proporcja użytkowania zostały przedłożone w czasie wyłożenia
 - 6/ Wszystkie strefy naniesione na rysunek planu były uszczegółowione i są zgodne z ich przebiegiem
4. W związku z treścią wskazującą na naruszenie interesu prawnego właściciela dotyczącego prawa własności Rada Miasta odniosła się do rozwiązań planistycznych dotyczących nie tylko przedmiotowej działki, ale całokształtu ustaleń projektu planu. Zarzut, mimo że jest indywidualnym środkiem prawnym przysługującym

określonym podmiotom w trakcie procesu planistycznego winien być rozpatrywany w nawiązaniu do projektu planu, jego celów i założeń oraz całościowych rozwiązań, a także w nawiązaniu do obowiązujących przepisów szczególnych. Ponieważ w świetle złożonego zarzutu zachodzi konflikt między interesem właściciela a opisanym interesem publicznym, koniecznym przy rozstrzygnięciu było dokonanie przez Radę Miasta Krakowa oceny wagi obydwu interesów z uwzględnieniem stanu faktycznego, stanu prawnego i relacji między obu stanami w konkretnym, wynikającym z wniesionego zarzutu przypadku. W rozważaniach tych przeważały argumenty wynikające z konieczności zapewnienia ładu przestrzennego, co należy do głównych zadań gminy oraz konieczność zabezpieczenia terenów miasta przed zagrożeniami nadzwyczajnymi. Wymienione wyżej okoliczności wpływają na odrzucenie zarzutu w odniesieniu do oczekiwań zgłoszonych w jego treści.

Uzasadnienie prawne odrzucenia zarzutu wniesionego przez Pana Krzysztofa Kornickiego:

Generalną podstawą prawną rozstrzygnięcia złożonego zarzutu jest przepis art. 24 ust. 3 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. o zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 1999 r. Nr 15 poz. 139 z późn. zm.) stanowiący, że „o uwzględnieniu bądź odrzuceniu zarzutu rozstrzyga rada gminy w drodze uchwały, zawierającej uzasadnienie faktyczne i prawne”.

Na podstawie rozpoznanego szczegółowo stanu faktycznego oraz przepisów prawa materialnego pozostających w związku z opisanym stanem faktycznym Rada Miasta Krakowa uznała, że decyzją właściwą jest odrzucenie zarzutu. Sposób rozstrzygnięcia zarzutu znajduje także uzasadnienie w obowiązujących przepisach, a mianowicie:

- w przepisach ustawy z dnia 8.03. 1990 r. o samorządzie gminnym (tekst jednolity Dz. U. z 2001 r. Nr 142 poz. 1591 z późn. zm.), które wśród wielu zadań własnych gminy wyliczają sprawy ładu przestrzennego (art. 7 ust. 1, pkt 1), a także sprawy ulic i dróg gminnych (art. 7 ust. 1, pkt 2) – zaś jednym z podstawowych sposobów realizacji tych zadań jest sporządzanie miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego
- w przepisach ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. o zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 1999 r. Nr 15, poz. 139 z późn. zm.), w szczególności art. 1 ust. 2, pkt 1 nakazującego uwzględnienie w zagospodarowaniu przestrzennym wymogów ładu przestrzennego, urbanistyki. Należy zaznaczyć, że Rada Miasta Krakowa rozważała sposób rozstrzygnięcia zarzutu także i w aspekcie wymogów wynikających z pkt 5 cyt. przepisu, który mówi o walorach ekonomicznych przestrzeni i prawie własności oraz art. 3 ustawy stanowiącego, że w granicach określonych przez ustawy i zasady współżycia społecznego każdy ma prawo do zagospodarowania terenu, do którego ma tytuł prawny. Z uwagi na opisany wcześniej stan faktyczny rada uznała, że w rozważanym przypadku istnieją przesłanki merytoryczne i prawne przemawiające za odrzuceniem zarzutu, co wprawdzie powoduje naruszenie interesu prawnego właściciela, ale nie stwarza stanu naruszenia prawa taką decyzją.

Wyjaśnia się, że przepis art. 24 ust. 3 ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym zobowiązuje radę gminy do rozpatrzenia zarzutu, nie obliguje natomiast rady do jego uwzględnienia. Rada gminy ma więc prawo do odrzucenia zarzutu, a tym samym naruszenia w przypadkach uznanych za konieczne interesu prawnego zainteresowanej osoby, jeżeli takim rozstrzygnięciem nie narusza prawa. W omawianym przypadku naruszenie interesu prawnego można określić jako brak możliwości (będący skutkiem ustaleń planu mających na celu realizację podstawowych celów, dla których podjęto decyzję o potrzebie jego sporządzenia) utrzymania stanu zagospodarowania całości nieruchomości w sposób oczekiwany przez właściciela. Projekt planu podtrzymuje niebudowlane przeznaczenie terenu, nie tworzy dodatkowych nowych ograniczeń w zakresie sposobu wykonywania prawa własności. Podkreślić trzeba, iż “Plan miejscowy kształtuje wraz z innymi przepisami prawa sposób wykonywania prawa własności nieruchomości” (art. 33 ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym) – może więc wprowadzać ograniczenia w tym zakresie, jeżeli tak jak w rozpatrywanym przypadku zachodzi niesprzeczność takich rozstrzygnięć z Konstytucją RP, Kodeksem cywilnym oraz innymi ustawami. Prawo własności nieruchomości, chociaż jest fundamentalnym prawem w porządku prawnym RP nie jest jednak prawem niewzruszalnym, gdyż w sytuacjach przewidzianych przepisami szczególnymi (np. ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym) może być ograniczone. Poprzez opis stanu faktycznego i stanu prawnego oraz związków między nimi wykazano, że ograniczenia dla sposobu zagospodarowania działek wynikające z odrzucenia przedmiotowego zarzutu, chociaż naruszają interes prawny właściciela, nie powodują stanu naruszenia prawa, zostały podjęte w zgodzie z obowiązującym prawem materialnym, przez właściwy organ w ramach prawidłowo prowadzonej procedury planistycznej – mogą zatem być skutecznie wprowadzone do ustaleń planu. Rada Miasta Krakowa odrzucając zarzut nie działała zatem w sposób dowolny ani nie nadużyła przysługującego jej na mocy przepisu art. 4 ust. 1 ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym “władztwa planistycznego”. Rozważana była również ewentualność uwzględnienia przedmiotowego zarzutu. Uznano jednak, że uwzględnienie zarzutu wiązałoby się z przekreśleniem celu, dla którego postanowiono o potrzebie sporządzenia planu, w związku z czym zarzutu nie można uwzględnić. Sposobem rozstrzygnięcia Rada nie naruszyła przepisów Konstytucji RP, kodeksu cywilnego ani przepisów szczególnych. W tej sytuacji odrzucenie zarzutu jest uzasadnione pod względem faktycznym i prawnym.

Uzasadnienie faktyczne odrzucenia zarzutu wniesionego przez Pana Bogusława Batko:

1. Zarzut wniesiony przez Pana Bogusława Batko został szczegółowo zbadany w oparciu o materiał dowodowy, który obejmuje dokumenty związane ze sporządzeniem projektu planu. Są to dokumenty formalne obrazujące przebieg procesu planistycznego, takie jak: Uchwała Rady Miasta Krakowa o przystąpieniu do sporządzania projektu planu, komunikaty, obwieszczenia i zawiadomienia. Dowodowy materiał merytoryczny stanowią: inwentaryzacja urbanistyczna, wnioski do planu, koncepcja planu (poprzedzona opracowaniami analitycznymi), opinie i uzgodnienia projektu planu, wykaz protestów i zarzutów wraz ze sposobem ich rozpatrzenia przez Radę Miasta, prognoza oddziaływania na środowisko, materiały mapowe i opisowe poświadczające stan własności gruntów (wypisy i wyrysy z ewidencji gruntów).
2. Na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego ustalono następujący stan faktyczny:
 - 1/ Miasto Kraków przystąpiło do sporządzenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego obszaru Ujście Wilgi w Krakowie w oparciu o uchwałę Nr LVII/461/00 Rady Miasta Krakowa z dnia 12 lipca 2000 r. określającą ogólnie problematykę i zasięg terenowy opracowania. Sporządzony projekt planu został zaopiniowany i uzgodniony z właściwymi organami a następnie wyłożony do publicznego wglądu. Wniesione zarzuty i protesty do projektu planu zostały rozpatrzone przez Prezydenta Miasta, wśród nich zarzut wniesiony przez Pana Bogusława Batko – właściciela działek nr 117/5, 117/6, 118/7, 118/8, 288/21, 288/10 i 116 obr. 31.
 - 2/ W swoim piśmie Pan Bogusław Batko zarzuca brak możliwości dojazdu do ww. działek.
Równocześnie wnioskuje o zamianę tego terenu na podobny grunt gminny położony w miejscu zamieszkania tj. w Krakowie przy ul. Twardowskiego.
Po wnikliwej analizie złożonego zarzutu Prezydent Miasta Krakowa działając w ramach kompetencji przyznanych przez ustawę o zagospodarowaniu przestrzennym rozpatrzył zarzut postanawiając o jego nieuwzględnieniu i skierował go do ostatecznego rozstrzygnięcia przez Radę Miasta Krakowa.
3. Rada Miasta Krakowa rozpatrując treść zarzutu wzięła pod uwagę następujące okoliczności:
 - 1/ Ze względu na lokalizację działki w bezpośrednim sąsiedztwie skrzyżowania ulic: Kapelanka, Brozka, Grota Roweckiego, wyposażonego w sygnalizację świetlną i przebieg linii tramwajowej po wsch. stronie skrzyżowania nie ma możliwości zapewnienia bezpośredniego dojazdu do działek, które będąc przeznaczone pod zieleń publiczną stanowią część większego obszaru o takiej dyspozycji przestrzennej.

- 2/ Ze względu na przeznaczenie terenu oraz brak zainwestowania kubaturowego nie ma konieczności zapewnienia dojazdu do powyższych działek, tym bardziej że część terenu stanowiącego własność zainteresowanego znajduje się poza granicami przedmiotowego planu.
- 3/ Obecny projekt planu miejscowego nie spowodował pozbawienia bezpośredniego dojazdu do tych terenów, taka sytuacja zaistniała znacznie wcześniej w wyniku realizacji skrzyżowania
- 3/ Podstawą dla wykupu lub oferowania terenu zamiennego przez Miasto Kraków mogą być jedynie ustalenia uchwalonego przez Radę Miasta planu miejscowego określającego cel, na który teren będzie wykupiony. Jako rozpoczęcie realizacji planu miejscowego rozumie się wejście w życie Uchwały Rady Miasta Krakowa w sprawie planu, tj. 14 dni od chwili ogłoszenia w Dz. U. Woj. Małopolskiego. Tryb odszkodowań określa art. 36 ust. 1 ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym.
4. W związku z treścią wskazującą na naruszenie interesu prawnego właściciela dotyczącego prawa własności Rada Miasta odniosła się do rozwiązań planistycznych dotyczących nie tylko przedmiotowej działki, ale całokształtu ustaleń projektu planu. Zarzut, mimo że jest indywidualnym środkiem prawnym przysługującym określonym podmiotom w trakcie procesu planistycznego winien być rozpatrywany w nawiązaniu do projektu planu, jego celów i założeń oraz całościowych rozwiązań, a także w nawiązaniu do obowiązujących przepisów szczególnych. Ponieważ w świetle złożonego zarzutu zachodzi konflikt między interesem właściciela a opisanym interesem publicznym, koniecznym przy rozstrzygnięciu było dokonanie przez Radę Miasta Krakowa oceny wagi obydwu interesów z uwzględnieniem stanu faktycznego, stanu prawnego i relacji między obu stanami w konkretnym, wynikającym z wniesionego zarzutu przypadku. W rozważaniach tych przeważały argumenty wynikające z konieczności zapewnienia ładu przestrzennego, co należy do głównych zadań gminy oraz konieczność zabezpieczenia terenów miasta przed zagrożeniami nadzwyczajnymi. Wymienione wyżej okoliczności wpływają na odrzucenie zarzutu w odniesieniu do oczekiwań zgłoszonych w jego treści.

Uzasadnienie prawne odrzucenia zarzutu wniesionego przez Pana Bogusława Batko:

Generalną podstawą prawną rozstrzygnięcia złożonego zarzutu jest przepis art. 24 ust. 3 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. o zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 1999 r. Nr 15 poz. 139 z późn. zm.) stanowiący, że “o uwzględnieniu bądź odrzuceniu zarzutu rozstrzyga rada gminy w drodze uchwały, zawierającej uzasadnienie faktyczne i prawne”.

Na podstawie rozpoznanego szczegółowo stanu faktycznego oraz przepisów prawa materialnego pozostających w związku z opisanym stanem faktycznym Rada Miasta Krakowa uznała, że decyzją właściwą jest odrzucenie zarzutu. Sposób rozstrzygnięcia zarzutu znajduje także uzasadnienie w obowiązujących przepisach, a mianowicie:

- w przepisach ustawy z dnia 8.03. 1990 r. o samorządzie gminnym (tekst jednolity Dz. U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1591 z późn. zm.), które wśród wielu zadań własnych gminy wyliczają sprawy ładu przestrzennego (art. 7 ust. 1, pkt 1), a także sprawy ulic i dróg gminnych (art. 7 ust. 1, pkt 2) – zaś jednym z podstawowych sposobów realizacji tych zadań jest sporządzanie miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego

- w przepisach ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. o zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 1999 r. Nr 15, poz. 139 z późn. zm.), w szczególności art. 1 ust. 2, pkt 1 nakazującego uwzględnienie w zagospodarowaniu przestrzennym wymogów ładu przestrzennego, urbanistyki. Należy zaznaczyć, że Rada Miasta Krakowa rozważała sposób rozstrzygnięcia zarzutu także i w aspekcie wymogów wynikających z pkt 5 cyt. przepisu, który mówi o walorach ekonomicznych przestrzeni i prawie własności oraz art. 3 ustawy stanowiącego, że w granicach określonych przez ustawy i zasady współżycia społecznego każdy ma prawo do zagospodarowania terenu, do którego ma tytuł prawny. Z uwagi na opisany wcześniej stan faktyczny rada uznała, że w rozważanym przypadku istnieją przesłanki merytoryczne i prawne przemawiające za odrzuceniem zarzutu, co wprawdzie powoduje naruszenie interesu prawnego właściciela, ale nie stwarza stanu naruszenia prawa taką decyzją.

Wyjaśnia się, że przepis art. 24 ust. 3 ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym zobowiązuje radę gminy do rozpatrzenia zarzutu, nie obliguje natomiast rady do jego uwzględnienia. Rada gminy ma więc prawo do odrzucenia zarzutu, a tym samym naruszenia w przypadkach uznanych za konieczne interesu prawnego zainteresowanej osoby, jeżeli takim rozstrzygnięciem nie narusza prawa. W omawianym przypadku naruszenie interesu prawnego można określić jako brak możliwości (będący skutkiem ustaleń planu mających na celu realizację podstawowych celów, dla których podjęto decyzję o potrzebie jego sporządzenia) utrzymania stanu zagospodarowania całości nieruchomości w sposób oczekiwany przez właściciela. Projekt planu podtrzymuje niebudowlane przeznaczenie terenu, nie tworzy dodatkowych nowych ograniczeń w zakresie sposobu wykonywania prawa własności. Podkreślić trzeba, iż "Plan miejscowy kształtuje wraz z innymi przepisami prawa sposób wykonywania prawa własności nieruchomości" (art. 33 ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym) – może więc wprowadzać ograniczenia w tym zakresie, jeżeli tak jak w rozpatrywanym przypadku zachodzi niesprzeczność takich rozstrzygnięć z Konstytucją RP, Kodeksem cywilnym oraz innymi ustawami. Prawo własności nieruchomości, chociaż jest fundamentalnym prawem w porządku prawnym RP nie jest jednak prawem niewzruszalnym, gdyż w sytuacjach przewidzianych przepisami szczególnymi (np. ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym) może być ograniczone. Poprzez opis stanu faktycznego i stanu prawnego oraz związków między nimi wykazano, że ograniczenia dla sposobu zagospodarowania działek wynikające z odrzucenia przedmiotowego zarzutu, chociaż naruszają interes prawny właściciela, nie powodują stanu naruszenia prawa, zostały podjęte w zgodzie z obowiązującym prawem materialnym, przez właściwy organ w ramach prawidłowo prowadzonej procedury planistycznej – mogą zatem być skutecznie wprowadzone do ustaleń planu. Rada Miasta Krakowa odrzucając zarzut nie działała zatem w sposób dowolny ani nie nadużyła przysługującego jej na mocy przepisu art. 4 ust. 1 ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym "władztwa planistycznego". Rozważana była również ewentualność uwzględnienia przedmiotowego zarzutu. Uznano jednak, że uwzględnienie zarzutu wiązałoby się z przekreśleniem celu, dla którego postanowiono o potrzebie sporządzenia planu, w związku z czym zarzutu nie można uwzględnić. Sposobem rozstrzygnięcia Rada nie naruszyła przepisów Konstytucji RP, kodeksu cywilnego ani przepisów szczególnych. W tej sytuacji odrzucenie zarzutu jest uzasadnione pod względem faktycznym i prawnym.

Uzasadnienie faktyczne odrzucenia zarzutu wniesionego przez Pana Stefana Prasila:

1. Zarzut wniesiony przez Pana Stefana Prasila został szczegółowo zbadany w oparciu o materiał dowodowy, który obejmuje dokumenty związane ze sporządzeniem projektu planu. Są to dokumenty formalne obrazujące przebieg procesu planistycznego, takie jak: Uchwała Rady Miasta Krakowa o przystąpieniu do sporządzania projektu planu, komunikaty, obwieszczenia i zawiadomienia. Dowodowy materiał merytoryczny stanowią: inwentaryzacja urbanistyczna, wnioski do planu, koncepcja planu (poprzedzona opracowaniami analitycznymi), opinie i uzgodnienia projektu planu, wykaz protestów i zarzutów wraz ze sposobem ich rozpatrzenia przez Radę Miasta, prognoza oddziaływania na środowisko, materiały mapowe i opisowe poświadczające stan własności gruntów (wypisy i wyrysy z ewidencji gruntów).
2. Na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego ustalono następujący stan faktyczny:
 - 1/ Miasto Kraków przystąpiło do sporządzenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego obszaru Ujście Wilgi w Krakowie w oparciu o uchwałę Nr LVII/461/00 Rady Miasta Krakowa z dnia 12 lipca 2000 r. określającą ogólnie problematykę i zasięg terenowy opracowania. Sporządzony projekt planu został zaopiniowany i uzgodniony z właściwymi organami a następnie wyłożony do publicznego wglądu. Wniesione zarzuty i protesty do projektu planu zostały rozpatrzone przez Prezydenta Miasta, wśród nich zarzut wniesiony przez Pana Stefana Prasila – właściciela działki nr 166/1.
 - 2/ W swoim piśmie Pan Stefan Prasil zarzuca:
 - a./ brak zasadności wprowadzenia zmiany w planie ogólnym Krakowa, który utracił swą moc z dniem 01.01.03
 - b/ przeznaczenia przedmiotowej działki pod obwałowania Kanału Krakowskiego
 - c/ blokowania terenu jako rezerwy pod realizację Kanału uniemożliwiający w ten sposób działania inwestycyjnego właścicieli.Po wnikliwej analizie złożonego zarzutu Prezydent Miasta Krakowa działając w ramach kompetencji przyznanych przez ustawę o zagospodarowaniu przestrzennym rozpatrzył zarzut postanawiając o jego nieuwzględnieniu i skierował go do ostatecznego rozstrzygnięcia przez Radę Miasta Krakowa.
3. Rada Miasta Krakowa rozpatrując treść zarzutu wzięła pod uwagę następujące okoliczności:
 - 1/ Przedmiotowy plan miejscowy będzie nową regulacją planistyczną obowiązującą w tym rejonie miasta.
 - 2/ Rezerwa pod trasę przebiegu Kanału Krakowskiego wraz z obwałowaniami zawsze w planach miejscowych stanowiły teren zieleni miejskiej o charakterze rekreacyjnym. Niezależnie od tych ustaleń nie były to tereny budowlane podobnie jak obszar Zakrzówka, o czym świadczy stan zainwestowania tych terenów.

Potrzeba utrzymania rezerwy terenowej dla kanału wynika z dwu istotnych przyczyn:

- a/ zabezpieczenia przed powodzią części centralnej miasta z zabytkami o unikatowym znaczeniu w miejscu szczególnie narażonym, tj. rejonie między Mostem Dębnickim a Wawelem (zakole rzeki)
- b/ możliwości wykorzystania na cele żeglugowe (zarówno gospodarcze jak i turystyczne)

3/ Niniejszy plan jest planem porządkującym zainwestowanie terenów na styku terenów zieleni z terenami os. Podwawelskiego szczególnie w obszarze między projektowanym kanałem a osiedlem. W związku z powyższym nie widzi się możliwości zmiany funkcji pod zabudowę mieszkaniową i usługową.

4. W związku z treścią wskazującą na naruszenie interesu prawnego właściciela dotyczącego prawa własności Rada Miasta odniosła się do rozwiązań planistycznych dotyczących nie tylko przedmiotowej działki, ale całokształtu ustaleń projektu planu. Zarzut, mimo że jest indywidualnym środkiem prawnym przysługującym określonym podmiotom w trakcie procesu planistycznego winien być rozpatrywany w nawiązaniu do projektu planu, jego celów i założeń oraz całościowych rozwiązań, a także w nawiązaniu do obowiązujących przepisów szczególnych. Ponieważ w świetle złożonego zarzutu zachodzi konflikt między interesem właściciela a opisanym interesem publicznym, koniecznym przy rozstrzygnięciu było dokonanie przez Radę Miasta Krakowa oceny wagi obydwu interesów z uwzględnieniem stanu faktycznego, stanu prawnego i relacji między obu stanami w konkretnym, wynikającym z wniesionego zarzutu przypadku. W rozważaniach tych przeważały argumenty wynikające z konieczności zapewnienia ładu przestrzennego, co należy do głównych zadań gminy oraz konieczność zabezpieczenia terenów miasta przed zagrożeniami nadzwyczajnymi. Wymienione wyżej okoliczności wpływają na odrzucenie zarzutu w odniesieniu do oczekiwań zgłoszonych w jego treści.

Uzasadnienie prawne odrzucenia zarzutu wniesionego przez Pana Stanisława Prasila:

Generalną podstawą prawną rozstrzygnięcia złożonego zarzutu jest przepis art. 24 ust. 3 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. o zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 1999 r. Nr 15, poz. 139 z późn. zm.) stanowiący, że “o uwzględnieniu bądź odrzuceniu zarzutu rozstrzyga rada gminy w drodze uchwały, zawierającej uzasadnienie faktyczne i prawne”.

Na podstawie rozpoznanego szczegółowo stanu faktycznego oraz przepisów prawa materialnego pozostających w związku z opisanym stanem faktycznym Rada Miasta Krakowa uznała, że decyzją właściwą jest odrzucenie zarzutu. Sposób rozstrzygnięcia zarzutu znajduje także uzasadnienie w obowiązujących przepisach, a mianowicie:

- w przepisach ustawy z dnia 8.03. 1990 r. o samorządzie gminnym (tekst jednolity Dz. U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1591 z późn. zm.), które wśród wielu zadań własnych gminy wyliczają sprawy ładu przestrzennego (art. 7 ust. 1, pkt 1), a także sprawy ulic i dróg gminnych (art. 7 ust. 1, pkt 2) – zaś jednym z podstawowych sposobów realizacji tych zadań jest sporządzanie miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego

- w przepisach ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. o zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 1999 r. Nr 15, poz. 139 z późn. zm.), w szczególności art. 1 ust. 2, pkt 1 nakazującego uwzględnienie w zagospodarowaniu przestrzennym wymogów ładu przestrzennego, urbanistyki. Należy zaznaczyć, że Rada Miasta Krakowa rozważała sposób rozstrzygnięcia zarzutu także i w aspekcie wymogów wynikających z pkt 5 cyt. przepisu, który mówi o walorach ekonomicznych przestrzeni i prawie własności oraz art. 3 ustawy stanowiącego, że w granicach określonych przez ustawy i zasady współżycia społecznego każdy ma prawo do zagospodarowania terenu, do którego ma tytuł prawny. Z uwagi na opisany wcześniej stan faktyczny rada uznała, że w rozważanym przypadku istnieją przesłanki merytoryczne i prawne przemawiające za odrzuceniem zarzutu, co wprawdzie powoduje naruszenie interesu prawnego właściciela, ale nie stwarza stanu naruszenia prawa taką decyzją.

Wyjaśnia się, że przepis art. 24 ust. 3 ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym zobowiązuje radę gminy do rozpatrzenia zarzutu, nie obliguje natomiast rady do jego uwzględnienia. Rada gminy ma więc prawo do odrzucenia zarzutu, a tym samym naruszenia w przypadkach uznanych za konieczne interesu prawnego zainteresowanej osoby, jeżeli takim rozstrzygnięciem nie narusza prawa. W omawianym przypadku naruszenie interesu prawnego można określić jako brak możliwości (będący skutkiem ustaleń planu mających na celu realizację podstawowych celów, dla których podjęto decyzję o potrzebie jego sporządzenia) utrzymania stanu zagospodarowania całości nieruchomości w sposób oczekiwany przez właściciela. Projekt planu podtrzymuje niebudowlane przeznaczenie terenu, nie tworzy dodatkowych nowych ograniczeń w zakresie sposobu wykonywania prawa własności. Podkreślić trzeba, iż "Plan miejscowy kształtuje wraz z innymi przepisami prawa sposób wykonywania prawa własności nieruchomości" (art. 33 ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym) – może więc wprowadzać ograniczenia w tym zakresie, jeżeli tak jak w rozpatrywanym przypadku zachodzi niesprzeczność takich rozstrzygnięć z Konstytucją RP, Kodeksem cywilnym oraz innymi ustawami. Prawo własności nieruchomości, chociaż jest fundamentalnym prawem w porządku prawnym RP nie jest jednak prawem niewzruszalnym, gdyż w sytuacjach przewidzianych przepisami szczególnymi (np. ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym) może być ograniczone. Poprzez opis stanu faktycznego i stanu prawnego oraz związków między nimi wykazano, że ograniczenia dla sposobu zagospodarowania działek wynikające z odrzucenia przedmiotowego zarzutu, chociaż naruszają interes prawny właściciela, nie powodują stanu naruszenia prawa, zostały podjęte w zgodzie z obowiązującym prawem materialnym, przez właściwy organ w ramach prawidłowo prowadzonej procedury planistycznej – mogą zatem być skutecznie wprowadzone do ustaleń planu. Rada Miasta Krakowa odrzucając zarzut nie działała zatem w sposób dowolny ani nie nadużyła przysługującego jej na mocy przepisu art. 4 ust. 1 ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym "władztwa planistycznego". Rozważana była również ewentualność uwzględnienia przedmiotowego zarzutu. Uznano jednak, że uwzględnienie zarzutu wiązałoby się z przekreśleniem celu, dla którego postanowiono o potrzebie sporządzenia planu, w związku z czym zarzutu nie można uwzględnić. Sposobem rozstrzygnięcia Rada nie naruszyła przepisów Konstytucji RP, kodeksu cywilnego ani przepisów szczególnych. W tej sytuacji odrzucenie zarzutu jest uzasadnione pod względem faktycznym i prawnym.

Uzasadnienie faktyczne odrzucenia zarzutu wniesionego przez Państwa Ewę i Kazimierza Głowackich:

1. Zarzut wniesiony przez Państwa Ewę i Kazimierza Głowackich został szczegółowo zbadany w oparciu o materiał dowodowy, który obejmuje dokumenty związane ze sporządzeniem projektu planu. Są to dokumenty formalne obrazujące przebieg procesu planistycznego, takie jak: Uchwała Rady Miasta Krakowa o przystąpieniu do sporządzania projektu planu, komunikaty, obwieszczenia i zawiadomienia. Dowodowy materiał merytoryczny stanowią: inwentaryzacja urbanistyczna, wnioski do planu, koncepcja planu (poprzedzona opracowaniami analitycznymi), opinie i uzgodnienia projektu planu, wykaz protestów i zarzutów wraz ze sposobem ich rozpatrzenia przez Radę Miasta, prognoza oddziaływania na środowisko, materiały mapowe i opisowe poświadczające stan własności gruntów (wypisy i wyrysy z ewidencji gruntów).
2. Na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego ustalono następujący stan faktyczny:
 - 1/ Miasto Kraków przystąpiło do sporządzenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego obszaru Ujście Wilgi w Krakowie w oparciu o uchwałę Nr LVII/461/00 Rady Miasta Krakowa z dnia 12 lipca 2000 r. określającą ogólnie problematykę i zasięg terenowy opracowania. Sporządzony projekt planu został zaopiniowany i uzgodniony z właściwymi organami a następnie wyłożony do publicznego wglądu. Wniesione zarzuty i protesty do projektu planu zostały rozpatrzone przez Prezydenta Miasta, wśród nich zarzut wniesiony przez Państwa Ewę i Kazimierza Głowackich – właścicieli działki nr 184/4 obr. 11.
 - 2/ W swoim piśmie Państwo Ewa i Kazimierz Głowaccy zarzucają:
 - przeznaczenie działki nr 184/4 pod Kanał Krakowski oraz wieloletnie blokowanie zamierzeń inwestycyjnych właścicielaW związku z powyższym wnioskuje o zmianę przeznaczenia ww.ym działki pod tereny zabudowy mieszkaniowej lub usługowej ewentualnie wykupienie działki lub zamianę na działkę o równorzędnej wartości.
 - Po wnikliwej analizie złożonego zarzutu Prezydent Miasta Krakowa działając w ramach kompetencji przyznanych przez ustawę o zagospodarowaniu przestrzennym rozpatrzył zarzut postanawiając o jego nieuwzględnieniu i skierował go do ostatecznego rozstrzygnięcia przez Radę Miasta Krakowa.
3. Rada Miasta Krakowa rozpatrując treść zarzutu wzięła pod uwagę następujące okoliczności:
 - 1/ Rezerwa pod trasę przebiegu Kanału Krakowskiego wraz z obwałowaniami zawsze w planach miejscowych stanowiły teren zieleni miejskiej o charakterze rekreacyjnym. Niezależnie od tych ustaleń nie były to tereny budowlane podobnie jak obszar Zakrzówka, o czym świadczy stan zainwestowania tych terenów. Potrzeba utrzymania rezerwy terenowej dla kanału wynika z dwu istotnych przyczyn:

a/ zabezpieczenia przed powodzią części centralnej miasta z zabytkami o unikatowym znaczeniu w miejscu szczególnie narażonym, tj. rejonie między Mostem Dębnickim a Wawelem (zakole rzeki)

b/ możliwości wykorzystania na cele żeglugowe (zarówno gospodarcze jak i turystyczne)

Niniejszy plan jest planem porządkującym zainwestowanie terenów na styku terenów zieleni z terenami os. Podwawelskiego szczególnie w obszarze między projektowanym kanałem a osiedlem. W związku z powyższym nie widzi się możliwości zmiany funkcji pod zabudowę mieszkaniową i usługową.

2/ Podstawą dla wykupu lub oferowania terenu zamiennego przez Miasto Kraków mogą być jedynie ustalenia uchwalonego przez Radę Miasta Krakowa planu miejscowego określającego cel, na który teren będzie wykupiony. Jako rozpoczęcie realizacji planu miejscowego rozumie się wejście w życie Uchwały Rady Miasta Krakowa w sprawie planu, tj. 14 dni od chwili ogłoszenia w Dzienniku Urzędowym Województwa Małopolskiego.

Tryb odszkodowań określa art. 36 ust. 1 ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym.

4. W związku z treścią wskazującą na naruszenie interesu prawnego właścicieli dotyczącego prawa własności Rada Miasta odniosła się do rozwiązań planistycznych dotyczących nie tylko przedmiotowej działki, ale całokształtu ustaleń projektu planu. Zarzut, mimo że jest indywidualnym środkiem prawnym przysługującym określonym podmiotom w trakcie procesu planistycznego winien być rozpatrywany w nawiązaniu do projektu planu, jego celów i założeń oraz całościowych rozwiązań, a także w nawiązaniu do obowiązujących przepisów szczególnych. Ponieważ w świetle złożonego zarzutu zachodzi konflikt między interesem właścicieli a opisanym interesem publicznym, koniecznym przy rozstrzygnięciu było dokonanie przez Radę Miasta Krakowa oceny wagi obydwu interesów z uwzględnieniem stanu faktycznego, stanu prawnego i relacji między obu stanami w konkretnym, wynikającym z wniesionego zarzutu przypadku. W rozważaniach tych przeważały argumenty wynikające z konieczności zapewnienia ładu przestrzennego, co należy do głównych zadań gminy oraz konieczność zabezpieczenia terenów miasta przed zagrożeniami nadzwyczajnymi. Wymienione wyżej okoliczności wpływają na odrzucenie zarzutu w odniesieniu do oczekiwań zgłoszonych w jego treści.

Uzasadnienie prawne odrzucenia zarzutu wniesionego przez Państwa Ewę i Kazimierza Głowackich:

Generalną podstawą prawną rozstrzygnięcia złożonego zarzutu jest przepis art. 24 ust. 3 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. o zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 1999 r. Nr 15 poz. 139 z późn. zm.) stanowiący, że „o uwzględnieniu bądź odrzuceniu zarzutu rozstrzyga rada gminy w drodze uchwały, zawierającej uzasadnienie faktyczne i prawne”.

Na podstawie rozpoznanego szczegółowo stanu faktycznego oraz przepisów prawa materialnego pozostających w związku z opisanym stanem faktycznym Rada Miasta Krakowa uznała, że decyzją właściwą jest odrzucenie zarzutu. Sposób rozstrzygnięcia zarzutu znajduje także uzasadnienie w obowiązujących przepisach, a mianowicie:

- w przepisach ustawy z dnia 8.03. 1990 r. o samorządzie gminnym (tekst jednolity Dz. U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1591 z późn. zm.), które wśród wielu zadań własnych gminy wyliczają sprawy ładu przestrzennego (art. 7 ust. 1, pkt 1), a także sprawy ulic i dróg gminnych (art. 7 ust. 1, pkt 2) – zaś jednym z podstawowych sposobów realizacji tych zadań jest sporządzanie miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego
- w przepisach ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. o zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 1999 r. Nr 15, poz. 139 z późn. zm.), w szczególności art. 1 ust. 2, pkt 1 nakazującego uwzględnienie w zagospodarowaniu przestrzennym wymogów ładu przestrzennego, urbanistyki. Należy zaznaczyć, że Rada Miasta Krakowa rozważała sposób rozstrzygnięcia zarzutu także i w aspekcie wymogów wynikających z pkt 5 cyt. przepisu, który mówi o walorach ekonomicznych przestrzeni i prawie własności oraz art. 3 ustawy stanowiącego, że w granicach określonych przez ustawy i zasady współżycia społecznego każdy ma prawo do zagospodarowania terenu, do którego ma tytuł prawny. Z uwagi na opisany wcześniej stan faktyczny rada uznała, że w rozważanym przypadku istnieją przesłanki merytoryczne i prawne przemawiające za odrzuceniem zarzutu, co wprawdzie powoduje naruszenie interesu prawnego właścicieli, ale nie stwarza stanu naruszenia prawa taką decyzją.

Wyjaśnia się, że przepis art. 24 ust. 3 ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym zobowiązuje radę gminy do rozpatrzenia zarzutu, nie obliguje natomiast rady do jego uwzględnienia. Rada gminy ma więc prawo do odrzucenia zarzutu, a tym samym naruszenia w przypadkach uznanych za konieczne interesu prawnego zainteresowanej osoby, jeżeli takim rozstrzygnięciem nie narusza prawa. W omawianym przypadku naruszenie interesu prawnego można określić jako brak możliwości (będący skutkiem ustaleń planu mających na celu realizację podstawowych celów, dla których podjęto decyzję o potrzebie jego sporządzania) utrzymania stanu zagospodarowania całości nieruchomości w sposób oczekiwany przez właściciela. Projekt planu podtrzymuje niebudowlane przeznaczenie terenu, nie tworzy dodatkowych nowych ograniczeń w zakresie sposobu wykonywania prawa własności. Podkreślić trzeba, iż “Plan miejscowy kształtuje wraz z innymi przepisami prawa sposób wykonywania prawa własności nieruchomości” (art. 33 ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym) – może więc wprowadzać ograniczenia w tym zakresie, jeżeli tak jak w rozpatrywanym przypadku zachodzi niesprzeczność takich rozstrzygnięć z Konstytucją RP, Kodeksem cywilnym oraz innymi ustawami. Prawo własności nieruchomości, chociaż jest fundamentalnym prawem w porządku prawnym RP nie jest jednak prawem niewzruszalnym, gdyż w sytuacjach przewidzianych przepisami szczególnymi (np. ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym) może być ograniczone. Poprzez opis stanu faktycznego i stanu prawnego oraz związków między nimi wykazano, że ograniczenia dla sposobu zagospodarowania działek wynikające z odrzucenia przedmiotowego zarzutu, chociaż naruszają interes prawny właścicieli, nie powodują stanu naruszenia prawa, zostały podjęte w zgodzie z obowiązującym prawem materialnym, przez właściwy organ w ramach prawidłowo prowadzonej procedury planistycznej – mogą zatem być skutecznie wprowadzone do ustaleń planu. Rada Miasta Krakowa odrzucając zarzut nie działała zatem w sposób dowolny ani nie nadużyła przysługującego jej na mocy przepisu art. 4 ust. 1 ustawy o zagospodarowaniu

przestrzennym “władztwa planistycznego”. Rozważana była również ewentualność uwzględnienia przedmiotowego zarzutu. Uznano jednak, że uwzględnienie zarzutu wiązałoby się z przekreśleniem celu, dla którego postanowiono o potrzebie sporządzenia planu, w związku z czym zarzutu nie można uwzględnić. Sposobem rozstrzygnięcia Rada nie naruszyła przepisów Konstytucji RP, kodeksu cywilnego ani przepisów szczególnych. W tej sytuacji odrzucenie zarzutu jest uzasadnione pod względem faktycznym i prawnym.

Uzasadnienie faktyczne odrzucenia zarzutu wniesionego przez Pana Tomasza Mroczkowskiego:

1. Zarzut wniesiony przez Pana Tomasza Mroczkowskiego został szczegółowo zbadany w oparciu o materiał dowodowy, który obejmuje dokumenty związane ze sporządzeniem projektu planu. Są to dokumenty formalne obrazujące przebieg procesu planistycznego, takie jak: Uchwała Rady Miasta Krakowa o przystąpieniu do sporządzania projektu planu, komunikaty, obwieszczenia i zawiadomienia. Dowodowy materiał merytoryczny stanowią: inwentaryzacja urbanistyczna, wnioski do planu, koncepcja planu (poprzedzona opracowaniami analitycznymi), opinie i uzgodnienia projektu planu, wykaz protestów i zarzutów wraz ze sposobem ich rozpatrzenia przez Radę Miasta, prognoza oddziaływania na środowisko, materiały mapowe i opisowe poświadczające stan własności gruntów (wypisy i wyrysy z ewidencji gruntów).
2. Na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego ustalono następujący stan faktyczny:
 - 1/ Miasto Kraków przystąpiło do sporządzenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego obszaru Ujście Wilgi w Krakowie w oparciu o uchwałę Nr LVII/461/00 Rady Miasta Krakowa z dnia 12 lipca 2000 r. określającą ogólnie problematykę i zasięg terenowy opracowania. Sporządzony projekt planu został zaopiniowany i uzgodniony z właściwymi organami a następnie wyłożony do publicznego wglądu. Wniesione zarzuty i protesty do projektu planu zostały rozpatrzone przez Prezydenta Miasta, wśród nich zarzut wniesiony przez Pana Tomasza Mroczkowskiego – właściciela działki nr 184/3 obr. 11.
 - 2/ W swoim piśmie Pan Tomasz Mroczkowski zarzuca:
 - przeznaczenie działki nr 184/3 pod Kanał Krakowski oraz wieloletnie blokowanie zamierzeń inwestycyjnych właścicielaW związku z powyższym wnioskuje o zmianę przeznaczenia ww.ym działki pod tereny zabudowy mieszkaniowej lub usługowej ewentualnie wykupienie działki lub zamianę na działkę o równorzędnej wartości.
 - Po wnikliwej analizie złożonego zarzutu Prezydent Miasta Krakowa działając w ramach kompetencji przyznanych przez ustawę o zagospodarowaniu przestrzennym rozpatrzył zarzut postanawiając o jego nieuwzględnieniu i skierował go do ostatecznego rozstrzygnięcia przez Radę Miasta Krakowa.
3. Rada Miasta Krakowa rozpatrując treść zarzutu wzięła pod uwagę następujące okoliczności:
 - 1/ Rezerwa pod trasę przebiegu Kanału Krakowskiego wraz z obwałowaniami zawsze w planach miejscowych stanowiły teren zieleni miejskiej o charakterze rekreacyjnym. Niezależnie od tych ustaleń nie były to tereny budowlane podobnie jak obszar Zakrzówka, o czym świadczy stan zainwestowania tych terenów. Potrzeba utrzymania rezerwy terenowej dla kanału wynika z dwu istotnych przyczyn:

a/ zabezpieczenia przed powodzią części centralnej miasta z zabytkami o unikatowym znaczeniu w miejscu szczególnie narażonym, tj. rejonie między Mostem Dębnickim a Wawelem (zakole rzeki)

b/ możliwości wykorzystania na cele żeglugowe (zarówno gospodarcze jak i turystyczne)

Niniejszy plan jest planem porządkującym zainwestowanie terenów na styku terenów zieleni z terenami os. Podwawelskiego szczególnie w obszarze między projektowanym kanałem a osiedlem. W związku z powyższym nie widzi się możliwości zmiany funkcji pod zabudowę mieszkaniową i usługową.

2/ Podstawą dla wykupu lub oferowania terenu zamiennego przez Miasto Kraków mogą być jedynie ustalenia uchwalonego przez Radę Miasta Krakowa planu miejscowego określającego cel, na który teren będzie wykupiony. Jako rozpoczęcie realizacji planu miejscowego rozumie się wejście w życie Uchwały Rady Miasta Krakowa w sprawie planu, tj. 14 dni od chwili ogłoszenia w Dzienniku Urzędowym Województwa Małopolskiego.

Tryb odszkodowań określa art. 36 ust. 1 ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym.

4. W związku z treścią wskazującą na naruszenie interesu prawnego właściciela dotyczącego prawa własności Rada Miasta odniosła się do rozwiązań planistycznych dotyczących nie tylko przedmiotowej działki, ale całokształtu ustaleń projektu planu. Zarzut, mimo że jest indywidualnym środkiem prawnym przysługującym określonym podmiotom w trakcie procesu planistycznego winien być rozpatrywany w nawiązaniu do projektu planu, jego celów i założeń oraz całościowych rozwiązań, a także w nawiązaniu do obowiązujących przepisów szczególnych. Ponieważ w świetle złożonego zarzutu zachodzi konflikt między interesem właściciela a opisanym interesem publicznym, koniecznym przy rozstrzygnięciu było dokonanie przez Radę Miasta Krakowa oceny wagi obydwu interesów z uwzględnieniem stanu faktycznego, stanu prawnego i relacji między obu stanami w konkretnym, wynikającym z wniesionego zarzutu przypadku. W rozważaniach tych przeważały argumenty wynikające z konieczności zapewnienia ładu przestrzennego, co należy do głównych zadań gminy oraz konieczność zabezpieczenia terenów miasta przed zagrożeniami nadzwyczajnymi. Wymienione wyżej okoliczności wpływają na odrzucenie zarzutu w odniesieniu do oczekiwań zgłoszonych w jego treści.

Uzasadnienie prawne odrzucenia zarzutu wniesionego przez Pana Tomasza Mroczkowskiego:

Generalną podstawą prawną rozstrzygnięcia złożonego zarzutu jest przepis art. 24 ust. 3 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. o zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 1999 r. Nr 15 poz. 139 z późn. zm.) stanowiący, że „o uwzględnieniu bądź odrzuceniu zarzutu rozstrzyga rada gminy w drodze uchwały, zawierającej uzasadnienie faktyczne i prawne”.

Na podstawie rozpoznanego szczegółowo stanu faktycznego oraz przepisów prawa materialnego pozostających w związku z opisanym stanem faktycznym Rada Miasta Krakowa uznała, że decyzją właściwą jest odrzucenie zarzutu. Sposób rozstrzygnięcia zarzutu znajduje także uzasadnienie w obowiązujących przepisach, a mianowicie:

- w przepisach ustawy z dnia 8.03. 1990 r. o samorządzie gminnym (tekst jednolity Dz. U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1591 z późn. zm.), które wśród wielu zadań własnych gminy wyliczają sprawy ładu przestrzennego (art. 7 ust. 1, pkt 1), a także sprawy ulic i dróg gminnych (art. 7 ust. 1, pkt 2) – zaś jednym z podstawowych sposobów realizacji tych zadań jest sporządzanie miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego
- w przepisach ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. o zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 1999 r. Nr 15, poz. 139 z późn. zm.), w szczególności art. 1 ust. 2, pkt 1 nakazującego uwzględnienie w zagospodarowaniu przestrzennym wymogów ładu przestrzennego, urbanistyki. Należy zaznaczyć, że Rada Miasta Krakowa rozważała sposób rozstrzygnięcia zarzutu także i w aspekcie wymogów wynikających z pkt 5 cyt. przepisu, który mówi o walorach ekonomicznych przestrzeni i prawie własności oraz art. 3 ustawy stanowiącego, że w granicach określonych przez ustawy i zasady współżycia społecznego każdy ma prawo do zagospodarowania terenu, do którego ma tytuł prawny. Z uwagi na opisany wcześniej stan faktyczny rada uznała, że w rozważanym przypadku istnieją przesłanki merytoryczne i prawne przemawiające za odrzuceniem zarzutu, co wprawdzie powoduje naruszenie interesu prawnego właściciela, ale nie stwarza stanu naruszenia prawa taką decyzją.

Wyjaśnia się, że przepis art. 24 ust. 3 ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym zobowiązuje radę gminy do rozpatrzenia zarzutu, nie obliguje natomiast rady do jego uwzględnienia. Rada gminy ma więc prawo do odrzucenia zarzutu, a tym samym naruszenia w przypadkach uznanych za konieczne interesu prawnego zainteresowanej osoby, jeżeli takim rozstrzygnięciem nie narusza prawa. W omawianym przypadku naruszenie interesu prawnego można określić jako brak możliwości (będący skutkiem ustaleń planu mających na celu realizację podstawowych celów, dla których podjęto decyzję o potrzebie jego sporządzania) utrzymania stanu zagospodarowania całości nieruchomości w sposób oczekiwany przez właściciela. Projekt planu podtrzymuje niebudowlane przeznaczenie terenu, nie tworzy dodatkowych nowych ograniczeń w zakresie sposobu wykonywania prawa własności. Podkreślić trzeba, iż “Plan miejscowy kształtuje wraz z innymi przepisami prawa sposób wykonywania prawa własności nieruchomości” (art. 33 ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym) – może więc wprowadzać ograniczenia w tym zakresie, jeżeli tak jak w rozpatrywanym przypadku zachodzi niesprzeczność takich rozstrzygnięć z Konstytucją RP, Kodeksem cywilnym oraz innymi ustawami. Prawo własności nieruchomości, chociaż jest fundamentalnym prawem w porządku prawnym RP nie jest jednak prawem niewzruszalnym, gdyż w sytuacjach przewidzianych przepisami szczególnymi (np. ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym) może być ograniczone. Poprzez opis stanu faktycznego i stanu prawnego oraz związków między nimi wykazano, że ograniczenia dla sposobu zagospodarowania działek wynikające z odrzucenia przedmiotowego zarzutu, chociaż naruszają interes prawny właściciela, nie powodują stanu naruszenia prawa, zostały podjęte w zgodzie z obowiązującym prawem materialnym, przez właściwy organ w ramach prawidłowo prowadzonej procedury planistycznej – mogą zatem być skutecznie wprowadzone do ustaleń planu. Rada Miasta Krakowa odrzucając zarzut nie działała zatem w sposób dowolny ani nie

nadużyła przysługującego jej na mocy przepisu art. 4 ust. 1 ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym “władztwa planistycznego”. Rozważana była również ewentualność uwzględnienia przedmiotowego zarzutu. Uznano jednak, że uwzględnienie zarzutu wiązałoby się z przekreśleniem celu, dla którego postanowiono o potrzebie sporządzenia planu, w związku z czym zarzutu nie można uwzględnić. Sposobem rozstrzygnięcia Rada nie naruszyła przepisów Konstytucji RP, kodeksu cywilnego ani przepisów szczególnych. W tej sytuacji odrzucenie zarzutu jest uzasadnione pod względem faktycznym i prawnym.

Uzasadnienie faktyczne odrzucenia zarzutu wniesionego przez Pana Janusza Cerka:

1. Zarzut wniesiony przez Pana Janusza Cerka został szczegółowo zbadany w oparciu o materiał dowodowy, który obejmuje dokumenty związane ze sporządzeniem projektu planu. Są to dokumenty formalne obrazujące przebieg procesu planistycznego, takie jak: Uchwała Rady Miasta Krakowa o przystąpieniu do sporządzania projektu planu, komunikaty, obwieszczenia i zawiadomienia. Dowodowy materiał merytoryczny stanowią: inwentaryzacja urbanistyczna, wnioski do planu, koncepcja planu (poprzedzona opracowaniami analitycznymi), opinie i uzgodnienia projektu planu, wykaz protestów i zarzutów wraz ze sposobem ich rozpatrzenia przez Radę Miasta, prognoza oddziaływania na środowisko, materiały mapowe i opisowe poświadczające stan własności gruntów (wypisy i wyrysy z ewidencji gruntów).
2. Na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego ustalono następujący stan faktyczny:
 - 1/ Miasto Kraków przystąpiło do sporządzenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego obszaru Ujście Wilgi w Krakowie w oparciu o uchwałę Nr LVII/461/00 Rady Miasta Krakowa z dnia 12 lipca 2000 r. określającą ogólnie problematykę i zasięg terenowy opracowania. Sporządzony projekt planu został zaopiniowany i uzgodniony z właściwymi organami a następnie wyłożony do publicznego wglądu. Wniesione zarzuty i protesty do projektu planu zostały rozpatrzone przez Prezydenta Miasta, wśród nich zarzut wniesiony przez Pana Janusza Cerka – właściciela działek nr 137/22, 144/5, 143/4, 505/11, 505/14.
 - 2/ W swoim piśmie Pan Janusz Cerek zarzuca:
 - niewłaściwe rozwiązanie układu komunikacyjnego przechodzącego przez ww. działki przeznaczając je częściowo pod pasy zieleni a częściowo pod drogę uniemożliwiając realizację usług komercyjnych, w jakim to celu został zakupiony ten teren (w miejscowym planie ogólnym obowiązującym do dnia 31.12.2002 r. przeznaczony był pod usługi komercyjne UC2).Po wnikliwej analizie złożonego zarzutu Prezydent Miasta Krakowa działając w ramach kompetencji przyznanych przez ustawę o zagospodarowaniu przestrzennym rozpatrzył zarzut postanawiając o jego częściowym uwzględnieniu poprzez przesunięcie drogi 32 KD bliżej ul. Konopnickiej, co zwolni część terenu pod usługi komercyjne przy jednoczesnym warunku zachowania pełnej ekspozycji od strony ul. Konopnickiej zabytkowej kaplicy św. Bartłomieja (dokonano korekty na rysunku i w tekście projektu planu). Pozostałą część zarzutu Prezydent Miasta Krakowa postanowił odrzucić i skierował go do ostatecznego rozstrzygnięcia przez Radę Miasta Krakowa.
3. Rada Miasta Krakowa rozpatrując treść zarzutu wzięła pod uwagę następujące okoliczności:

- 1/ Ze względu na zapewnienie właściwej obsługi komunikacyjnej terenów położonych po północnej stronie kanału nie ma możliwości rezygnacji z projektowanej drogi 32 KD. Istnieje jedynie możliwość przesunięcia jej jak najbliżej ul. Konopnickiej. Uzyskany przez to teren wraz z terenem dotychczas oznaczonym symbolem 8ZP przeznaczony będzie pod usługi komercyjne pod warunkiem zachowania pełnej ekspozycji od strony ul. Konopnickiej zabytkowej kaplicy św. Bartłomieja oraz obowiązującej linii zabudowy.
4. W związku z treścią wskazującą na naruszenie interesu prawnego właściciela dotyczącego prawa własności Rada Miasta odniosła się do rozwiązań planistycznych dotyczących nie tylko przedmiotowej działki, ale całokształtu ustaleń projektu planu. Zarzut, mimo że jest indywidualnym środkiem prawnym przysługującym określonym podmiotom w trakcie procesu planistycznego winien być rozpatrywany w nawiązaniu do projektu planu, jego celów i założeń oraz całościowych rozwiązań, a także w nawiązaniu do obowiązujących przepisów szczególnych. Ponieważ w świetle złożonego zarzutu zachodzi konflikt między interesem właściciela a opisanym interesem publicznym, koniecznym przy rozstrzygnięciu było dokonanie przez Radę Miasta Krakowa oceny wagi obydwu interesów z uwzględnieniem stanu faktycznego, stanu prawnego i relacji między obu stanami w konkretnym, wynikającym z wniesionego zarzutu przypadku. W rozważaniach tych przeważały argumenty wynikające z konieczności zapewnienia ładu przestrzennego, co należy do głównych zadań gminy oraz konieczność zabezpieczenia terenów miasta przed zagrożeniami nadzwyczajnymi. Wymienione wyżej okoliczności wpływają na odrzucenie zarzutu w odniesieniu do oczekiwania zgłoszonych w jego treści.

Uzasadnienie prawne odrzucenia zarzutu wniesionego przez Pana Janusza Cerka:

Generalną podstawą prawną rozstrzygnięcia złożonego zarzutu jest przepis art. 24 ust. 3 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. o zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 1999 r. Nr 15 poz. 139 z późn. zm.) stanowiący, że "o uwzględnieniu bądź odrzuceniu zarzutu rozstrzyga rada gminy w drodze uchwały, zawierającej uzasadnienie faktyczne i prawne".

Na podstawie rozpoznanego szczegółowo stanu faktycznego oraz przepisów prawa materialnego pozostających w związku z opisanym stanem faktycznym Rada Miasta Krakowa uznała, że decyzją właściwą jest odrzucenie zarzutu. Sposób rozstrzygnięcia zarzutu znajduje także uzasadnienie w obowiązujących przepisach, a mianowicie:

- w przepisach ustawy z dnia 8.03. 1990 r. o samorządzie gminnym (tekst jednolity Dz. U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1591 z późn. zm.), które wśród wielu zadań własnych gminy wyliczają sprawy ładu przestrzennego (art. 7 ust. 1, pkt 1), a także sprawy ulic i dróg gminnych (art. 7 ust. 1, pkt 2) – zaś jednym z podstawowych sposobów realizacji tych zadań jest sporządzanie miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego
- w przepisach ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. o zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 1999 r. Nr 15, poz. 139 z późn. zm.), w szczególności art. 1 ust. 2, pkt 1 nakazującego uwzględnienie w zagospodarowaniu przestrzennym wymogów ładu przestrzennego, urbanistyki. Należy zaznaczyć, że Rada Miasta Krakowa rozważała

sposób rozstrzygnięcia zarzutu także i w aspekcie wymogów wynikających z pkt 5 cyt. przepisu, który mówi o walorach ekonomicznych przestrzeni i prawie własności oraz art. 3 ustawy stanowiącego, że w granicach określonych przez ustawy i zasady współżycia społecznego każdy ma prawo do zagospodarowania terenu, do którego ma tytuł prawny. Z uwagi na opisany wcześniej stan faktyczny rada uznała, że w rozważanym przypadku istnieją przesłanki merytoryczne i prawne przemawiające za odrzuceniem zarzutu, co wprawdzie powoduje naruszenie interesu prawnego właściciela, ale nie stwarza stanu naruszenia prawa taką decyzją.

Wyjaśnia się, że przepis art. 24 ust. 3 ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym zobowiązuje radę gminy do rozpatrzenia zarzutu, nie obliguje natomiast rady do jego uwzględnienia. Rada gminy ma więc prawo do odrzucenia zarzutu, a tym samym naruszenia w przypadkach uznanych za konieczne interesu prawnego zainteresowanej osoby, jeżeli takim rozstrzygnięciem nie narusza prawa. W omawianym przypadku naruszenie interesu prawnego można określić jako brak możliwości (będący skutkiem ustaleń planu mających na celu realizację podstawowych celów, dla których podjęto decyzję o potrzebie jego sporządzenia) utrzymania stanu zagospodarowania całości nieruchomości w sposób oczekiwany przez właściciela. Projekt planu podtrzymuje niebudowlane przeznaczenie terenu, nie tworzy dodatkowych nowych ograniczeń w zakresie sposobu wykonywania prawa własności. Podkreślić trzeba, iż "Plan miejscowy kształtuje wraz z innymi przepisami prawa sposób wykonywania prawa własności nieruchomości" (art. 33 ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym) – może więc wprowadzać ograniczenia w tym zakresie, jeżeli tak jak w rozpatrywanym przypadku zachodzi niesprzeczność takich rozstrzygnięć z Konstytucją RP, Kodeksem cywilnym oraz innymi ustawami. Prawo własności nieruchomości, chociaż jest fundamentalnym prawem w porządku prawnym RP nie jest jednak prawem niewzruszalnym, gdyż w sytuacjach przewidzianych przepisami szczególnymi (np. ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym) może być ograniczone. Poprzez opis stanu faktycznego i stanu prawnego oraz związków między nimi wykazano, że ograniczenia dla sposobu zagospodarowania działek wynikające z odrzucenia przedmiotowego zarzutu, chociaż naruszają interes prawny właściciela, nie powodują stanu naruszenia prawa, zostały podjęte w zgodzie z obowiązującym prawem materialnym, przez właściwy organ w ramach prawidłowo prowadzonej procedury planistycznej – mogą zatem być skutecznie wprowadzone do ustaleń planu. Rada Miasta Krakowa odrzucając zarzut nie działała zatem w sposób dowolny ani nie nadużyła przysługującego jej na mocy przepisu art. 4 ust. 1 ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym "władztwa planistycznego". Rozważana była również ewentualność uwzględnienia przedmiotowego zarzutu. Uznano jednak, że uwzględnienie zarzutu wiązałoby się z przekreśleniem celu, dla którego postanowiono o potrzebie sporządzenia planu, w związku z czym zarzutu nie można uwzględnić. Sposobem rozstrzygnięcia Rada nie naruszyła przepisów Konstytucji RP, kodeksu cywilnego ani przepisów szczególnych. W tej sytuacji odrzucenie zarzutu jest uzasadnione pod względem faktycznym i prawnym.

Uzasadnienie faktyczne odrzucenia zarzutu wniesionego przez Panią Wandę Myśliwiec:

1. Zarzut wniesiony przez Panią Wandę Myśliwiec został szczegółowo zbadany w oparciu o materiał dowodowy, który obejmuje dokumenty związane ze sporządzeniem projektu planu. Są to dokumenty formalne obrazujące przebieg procesu planistycznego, takie jak: Uchwała Rady Miasta Krakowa o przystąpieniu do sporządzania projektu planu, komunikaty, obwieszczenia i zawiadomienia. Dowodowy materiał merytoryczny stanowią: inwentaryzacja urbanistyczna, wnioski do planu, koncepcja planu (poprzedzona opracowaniami analitycznymi), opinie i uzgodnienia projektu planu, wykaz protestów i zarzutów wraz ze sposobem ich rozpatrzenia przez Radę Miasta, prognoza oddziaływania na środowisko, materiały mapowe i opisowe poświadczające stan własności gruntów (wypisy i wyrysy z ewidencji gruntów).
2. Na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego ustalono następujący stan faktyczny:
 - 1/ Miasto Kraków przystąpiło do sporządzenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego obszaru Ujście Wilgi w Krakowie w oparciu o uchwałę Nr LVII/461/00 Rady Miasta Krakowa z dnia 12 lipca 2000 r. określającą ogólnie problematykę i zasięg terenowy opracowania. Sporządzony projekt planu został zaopiniowany i uzgodniony z właściwymi organami a następnie wyłożony do publicznego wglądu. Wniesione zarzuty i protesty do projektu planu zostały rozpatrzone przez Prezydenta Miasta, wśród nich zarzut wniesiony przez Panią Wandę Myśliwiec – właścicielkę działki nr 184/3 obr. 11.
W swoim piśmie Pani Wanda Myśliwiec zarzuca:
 - przeznaczenie działek pod Kanał Krakowski oraz wieloletnie blokowanie zamierzeń inwestycyjnych właścicielkiW związku z powyższym żąda wykupienia działek przez gminę lub zamiany działek oraz odszkodowanie za poniesione wieloletnie szkody.
Po wnikliwej analizie złożonego zarzutu Prezydent Miasta Krakowa działając w ramach kompetencji przyznanych przez ustawę o zagospodarowaniu przestrzennym rozpatrzył zarzut postanawiając o jego nieuwzględnieniu i skierował go do ostatecznego rozstrzygnięcia przez Radę Miasta Krakowa.
3. Rada Miasta Krakowa rozpatrując treść zarzutu wzięła pod uwagę następujące okoliczności:
 - 1/ Rezerwa pod trasę przebiegu Kanału Krakowskiego wraz z obwałowaniami zawsze w planach miejscowych stanowiły teren zieleni miejskiej o charakterze rekreacyjnym. Niezależnie od tych ustaleń nie były to tereny budowlane podobnie jak obszar Zakrzówka, o czym świadczy stan zainwestowania tych terenów. Potrzeba utrzymania rezerwy terenowej dla kanału wynika z dwu istotnych przyczyn:

a/ zabezpieczenia przed powodzią części centralnej miasta z zabytkami o unikatowym znaczeniu w miejscu szczególnie narażonym, tj. rejonie między Mostem Dębnickim a Wawelem (zakole rzeki)

b/ możliwości wykorzystania na cele żeglugowe (zarówno gospodarcze jak i turystyczne)

Niniejszy plan jest planem porządkującym zainwestowanie terenów na styku terenów zieleni z terenami os. Podwawelskiego szczególnie w obszarze między projektowanym kanałem a osiedlem. W związku z powyższym nie widzi się możliwości zmiany funkcji pod zabudowę mieszkaniową i usługową.

2/ Podstawą dla wykupu lub oferowania terenu zamiennego przez Miasto Kraków mogą być jedynie ustalenia uchwalonego przez Radę Miasta Krakowa planu miejscowego określającego cel, na który teren będzie wykupiony. Jako rozpoczęcie realizacji planu miejscowego rozumie się wejście w życie Uchwały Rady Miasta Krakowa w sprawie planu, tj. 14 dni od chwili ogłoszenia w Dzienniku Urzędowym Województwa Małopolskiego.

Tryb odszkodowań określa art. 36 ust. 1 ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym.

4. W związku z treścią wskazującą na naruszenie interesu prawnego właścicielki dotyczącego prawa własności Rada Miasta odniosła się do rozwiązań planistycznych dotyczących nie tylko przedmiotowej działki, ale całokształtu ustaleń projektu planu. Zarzut, mimo że jest indywidualnym środkiem prawnym przysługującym określonym podmiotom w trakcie procesu planistycznego winien być rozpatrywany w nawiązaniu do projektu planu, jego celów i założeń oraz całościowych rozwiązań, a także w nawiązaniu do obowiązujących przepisów szczególnych. Ponieważ w świetle złożonego zarzutu zachodzi konflikt między interesem właścicielki a opisanym interesem publicznym, koniecznym przy rozstrzygnięciu było dokonanie przez Radę Miasta Krakowa oceny wagi obydwu interesów z uwzględnieniem stanu faktycznego, stanu prawnego i relacji między obu stanami w konkretnym, wynikającym z wniesionego zarzutu przypadku.

W rozważaniach tych przeważały argumenty wynikające z konieczności zapewnienia ładu przestrzennego, co należy do głównych zadań gminy oraz konieczność zabezpieczenia terenów miasta przed zagrożeniami nadzwyczajnymi. Wymienione wyżej okoliczności wpływają na odrzucenie zarzutu w odniesieniu do oczekiwań zgłoszonych w jego treści.

Uzasadnienie prawne odrzucenia zarzutu wniesionego przez Panią Wandę Myśliwiec:

Generalną podstawą prawną rozstrzygnięcia złożonego zarzutu jest przepis art. 24 ust. 3 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. o zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 1999 r. Nr 15 poz. 139 z późn. zm.) stanowiący, że "o uwzględnieniu bądź odrzuceniu zarzutu rozstrzyga rada gminy w drodze uchwały, zawierającej uzasadnienie faktyczne i prawne".

Na podstawie rozpoznanego szczegółowo stanu faktycznego oraz przepisów prawa materialnego pozostających w związku z opisanym stanem faktycznym Rada Miasta Krakowa uznała, że decyzją właściwą jest odrzucenie zarzutu. Sposób rozstrzygnięcia zarzutu znajduje także uzasadnienie w obowiązujących przepisach, a mianowicie:

- w przepisach ustawy z dnia 8.03. 1990 r. o samorządzie gminnym (tekst jednolity Dz. U. z 2001 r. Nr 142 poz. 1591 z późn. zm.), które wśród wielu zadań własnych gminy wyliczają sprawy ładu przestrzennego (art. 7 ust. 1, pkt 1), a także sprawy ulic i dróg gminnych (art. 7 ust. 1, pkt 2) – zaś jednym z podstawowych sposobów realizacji tych zadań jest sporządzanie miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego
- w przepisach ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. o zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 1999 r. Nr 15 poz. 139 z późn. zm.), w szczególności art. 1 ust. 2, pkt 1 nakazującego uwzględnienie w zagospodarowaniu przestrzennym wymogów ładu przestrzennego, urbanistyki. Należy zaznaczyć, że Rada Miasta Krakowa rozważała sposób rozstrzygnięcia zarzutu także i w aspekcie wymogów wynikających z pkt 5 cyt. przepisu, który mówi o walorach ekonomicznych przestrzeni i prawie własności oraz art. 3 ustawy stanowiącego, że w granicach określonych przez ustawy i zasady współżycia społecznego każdy ma prawo do zagospodarowania terenu, do którego ma tytuł prawny. Z uwagi na opisany wcześniej stan faktyczny rada uznała, że w rozważanym przypadku istnieją przesłanki merytoryczne i prawne przemawiające za odrzuceniem zarzutu, co wprawdzie powoduje naruszenie interesu prawnego właścicielki, ale nie stwarza stanu naruszenia prawa taką decyzją.

Wyjaśnia się, że przepis art. 24 ust. 3 ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym zobowiązuje radę gminy do rozpatrzenia zarzutu, nie obliguje natomiast rady do jego uwzględnienia. Rada gminy ma więc prawo do odrzucenia zarzutu, a tym samym naruszenia w przypadkach uznanych za konieczne interesu prawnego zainteresowanej osoby, jeżeli takim rozstrzygnięciem nie narusza prawa. W omawianym przypadku naruszenie interesu prawnego można określić jako brak możliwości (będący skutkiem ustaleń planu mających na celu realizację podstawowych celów, dla których podjęto decyzję o potrzebie jego sporządzania) utrzymania stanu zagospodarowania całości nieruchomości w sposób oczekiwany przez właściciela. Projekt planu podtrzymuje niebudowlane przeznaczenie terenu, nie tworzy dodatkowych nowych ograniczeń w zakresie sposobu wykonywania prawa własności. Podkreślić trzeba, iż “Plan miejscowy kształtuje wraz z innymi przepisami prawa sposób wykonywania prawa własności nieruchomości” (art. 33 ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym) – może więc wprowadzać ograniczenia w tym zakresie, jeżeli tak jak w rozpatrywanym przypadku zachodzi niesprzeczność takich rozstrzygnięć z Konstytucją RP, Kodeksem cywilnym oraz innymi ustawami. Prawo własności nieruchomości, chociaż jest fundamentalnym prawem w porządku prawnym RP nie jest jednak prawem niewzruszalnym, gdyż w sytuacjach przewidzianych przepisami szczególnymi (np. ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym) może być ograniczone. Poprzez opis stanu faktycznego i stanu prawnego oraz związków między nimi wykazano, że ograniczenia dla sposobu zagospodarowania działek wynikające z odrzucenia przedmiotowego zarzutu, chociaż naruszają interes prawny właścicielki, nie powodują stanu naruszenia prawa, zostały podjęte w zgodzie z obowiązującym prawem materialnym, przez właściwy organ w ramach prawidłowo prowadzonej procedury planistycznej – mogą zatem być skutecznie wprowadzone do ustaleń planu. Rada Miasta Krakowa odrzucając zarzut nie działała zatem w sposób dowolny ani nie nadużyła przysługującego jej na mocy przepisu art. 4 ust. 1 ustawy o zagospodarowaniu

przestrzennym “władztwa planistycznego”. Rozważana była również ewentualność uwzględnienia przedmiotowego zarzutu. Uznano jednak, że uwzględnienie zarzutu wiązałoby się z przekreśleniem celu, dla którego postanowiono o potrzebie sporządzenia planu, w związku z czym zarzutu nie można uwzględnić. Sposobem rozstrzygnięcia Rada nie naruszyła przepisów Konstytucji RP, kodeksu cywilnego ani przepisów szczególnych. W tej sytuacji odrzucenie zarzutu jest uzasadnione pod względem faktycznym i prawnym.

Uzasadnienie faktyczne odrzucenia zarzutu wniesionego przez Zakład Energetyczny Kraków S.A.:

1. Zarzut wniesiony przez Zakład Energetyczny Kraków S.A. został szczegółowo zbadany w oparciu o materiał dowodowy, który obejmuje dokumenty związane ze sporządzeniem projektu planu. Są to dokumenty formalne obrazujące przebieg procesu planistycznego, takie jak: Uchwała Rady Miasta Krakowa o przystąpieniu do sporządzania projektu planu, komunikaty, obwieszczenia i zawiadomienia. Dowodowy materiał merytoryczny stanowią: inwentaryzacja urbanistyczna, wnioski do planu, koncepcja planu (poprzedzona opracowaniami analitycznymi), opinie i uzgodnienia projektu planu, wykaz protestów i zarzutów wraz ze sposobem ich rozpatrzenia przez Radę Miasta, prognoza oddziaływania na środowisko, materiały mapowe i opisowe poświadczające stan własności gruntów (wypisy i wyrzysy z ewidencji gruntów).
2. Na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego ustalono następujący stan faktyczny:
 - 1/ Miasto Kraków przystąpiło do sporządzenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego obszaru Ujście Wilgi w Krakowie w oparciu o uchwałę Nr LVII/461/00 Rady Miasta Krakowa z dnia 12 lipca 2000 r. określającą ogólnie problematykę i zasięg terenowy opracowania. Sporządzony projekt planu został zaopiniowany i uzgodniony z właściwymi organami a następnie wyłożony do publicznego wglądu. Wniesione zarzuty i protesty do projektu planu zostały rozpatrzone przez Prezydenta Miasta, wśród nich zarzut wniesiony przez Zakład Energetyczny Kraków S.A.
 - 2/ W swoim piśmie Zakład Energetyczny Kraków S.A. zarzuca:
 - a/ propozycję przełożenia napowietrznej linii 110 kV na odcinku przebiegającym nad obiektem Szańca (pkt 3. lit. c projekt uchwały)
 - b/ brak rozwiązań drogowych w pobliżu mostu przy ul. Długosza. Projekt mostu winien uwzględniać przebieg kabla 110 kV.Po wnikliwej analizie złożonego zarzutu Prezydent Miasta Krakowa działając w ramach kompetencji przyznanych przez ustawę o zagospodarowaniu przestrzennym rozpatrzył zarzut postanawiając o jego częściowym uwzględnieniu poprzez zmianę zapisu w planie jako nieobligatoryjnego, lecz stanowiącego sugestię, której spełnienie wiąże się ze środkami inwestycyjnymi, które musiałby ponieść inwestor wykorzystujący teren lub zainteresowane służby konserwatora. Pozostałą część zarzutu Prezydent postanowił odrzucić i skierował go do ostatecznego rozstrzygnięcia przez Radę Miasta Krakowa.
3. Rada Miasta Krakowa rozpatrując treść zarzutu wzięła pod uwagę fakt, iż przedmiotowy teren (rejon ul. Długosza) jest położony poza granicami opracowania, w związku z czym postanowiła o odrzuceniu zarzutu z przyczyn formalnych.

Uzasadnienie prawne odrzucenia zarzutu wniesionego przez Zakład Energetyczny Kraków S.A.:

Generalną podstawą prawną rozstrzygnięcia złożonego zarzutu jest przepis art. 24 ust. 3 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. o zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 1999 r. Nr 15 poz. 139 z późn. zm.) stanowiący, że „o uwzględnieniu bądź odrzuceniu zarzutu rozstrzyga rada gminy w drodze uchwały, zawierającej uzasadnienie faktyczne i prawne”.

Na podstawie rozpoznanego szczegółowo stanu faktycznego oraz przepisów prawa materialnego pozostających w związku z opisanym stanem faktycznym Rada Miasta Krakowa uznała, że decyzją właściwą jest odrzucenie zarzutu. Sposób rozstrzygnięcia zarzutu znajduje także uzasadnienie w obowiązujących przepisach, a mianowicie:

- w przepisach ustawy z dnia 8.03. 1990 r. o samorządzie gminnym (tekst jednolity Dz. U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1591 z późn. zm.), które wśród wielu zadań własnych gminy wyliczają sprawy ładu przestrzennego (art. 7 ust. 1, pkt 1) – zaś jednym z podstawowych sposobów realizacji tych zadań jest sporządzanie miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego
- w przepisach ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. o zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 1999 r. Nr 15 poz. 139 z późn. zm.), w szczególności art. 1 ust. 2, pkt 1 nakazującego uwzględnienie w zagospodarowaniu przestrzennym wymogów ładu przestrzennego, urbanistyki.

Wyjaśnia się, że przepis art. 24 ust. 3 ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym zobowiązuje radę gminy do rozpatrzenia zarzutu, nie obliguje natomiast rady do jego uwzględnienia. Rada gminy ma więc prawo do odrzucenia zarzutu, a tym samym naruszenia w przypadkach uznanych za konieczne interesu prawnego zainteresowanej strony, jeżeli takim rozstrzygnięciem nie narusza prawa. Rada Miasta Krakowa odrzucając zarzut nie działała zatem w sposób dowolny ani nie nadużyła przysługującego jej na mocy przepisu art. 4 ust. 1 ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym “władztwa planistycznego”. Sposobem rozstrzygnięcia Rada nie naruszyła przepisów Konstytucji RP, kodeksu cywilnego ani przepisów szczególnych. W tej sytuacji odrzucenie zarzutu jest uzasadnione pod względem faktycznym i prawnym.

Uzasadnienie faktyczne odrzucenia zarzutu wniesionego przez Pana Józefa Kosińskiego:

1. Zarzut wniesiony przez Pana Józefa Kosińskiego został szczegółowo zbadany.
2. Wniesiony przez Pana Józefa Kosińskiego zarzut dotyczy braku możliwości uzyskania informacji w trakcie wyłożenia planu oraz niekompletnych materiałów wykładanych.
3. W wyniku rozpatrzenia zarzutu ustalono, co następuje:
 - 1/ Wyłożenie planu odbywało się w Biurze Rozwoju Krakowa S.A. w pokoju 614 o czym powiadomiono strony pisemnie listem poleconym.
 - 2/ Dodatkową informację o miejscu wyłożenia planu wywieszono w hollu głównym budynku przy windach, na korytarzu VI piętra oraz na drzwiach pokoju 614.
 - 3/ Ze względu na dużą frekwencję zainteresowanych stron udostępniono dodatkowo pomieszczenie w bezpośrednim sąsiedztwie pokoju 614, gdzie również udzielano informacji.
 - 4/ Składający zarzut nie zgłosił swojego przybycia w pokoju 614 zgodnie z procedurą, gdzie oczekiwały osoby udzielające informacji

W tej sytuacji Prezydent Miasta Krakowa postanowił o nieuwzględnieniu zarzutu, co jest uzasadnione pod względem faktycznym i prawnym i skierował go do ostatecznego rozstrzygnięcia przez Radę Miasta Krakowa.
4. Rada Miasta Krakowa rozpatrując treść zarzutu podtrzymała stanowisko Prezydenta Miasta Krakowa i postanowiła o odrzuceniu zarzutu.

Uzasadnienie prawne odrzucenia zarzutu wniesionego przez Pana Józefa Kosińskiego:

Generalną podstawą prawną rozstrzygnięcia złożonego zarzutu jest przepis art. 24 ust. 3 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. o zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 1999 r. Nr 15 poz. 139 z późn. zm.) stanowiący, że „o uwzględnieniu bądź odrzuceniu zarzutu rozstrzyga rada gminy w drodze uchwały, zawierającej uzasadnienie faktyczne i prawne”.

Na podstawie rozpoznanego szczegółowo stanu faktycznego oraz przepisów prawa materialnego pozostających w związku z opisanym stanem faktycznym Rada Miasta Krakowa uznała, że decyzją właściwą jest odrzucenie zarzutu. Sposób rozstrzygnięcia zarzutu znajduje także uzasadnienie w obowiązujących przepisach, a mianowicie:

- w przepisach ustawy z dnia 8.03. 1990 r. o samorządzie gminnym (tekst jednolity Dz. U. z 2001 r. Nr 142 poz. 1591 z późn. zm.), które wśród wielu zadań własnych gminy wyliczają sprawy ładu przestrzennego (art. 7 ust. 1, pkt 1) – zaś jednym z podstawowych sposobów realizacji tych zadań jest sporządzanie miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego
- w przepisach ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. o zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 1999 r. Nr 15, poz. 139 z późn. zm.), w szczególności art. 1 ust. 2, pkt 1 nakazującego uwzględnienie w zagospodarowaniu przestrzennym wymogów ładu przestrzennego, urbanistyki.

Wyjaśnia się, że przepis art. 24 ust. 3 ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym zobowiązuje radę gminy do rozpatrzenia zarzutu, nie obliguje natomiast rady do jego uwzględnienia. Rada gminy ma więc prawo do odrzucenia zarzutu, a tym samym naruszenia w przypadkach uznanych za konieczne interesu prawnego zainteresowanej strony, jeżeli takim rozstrzygnięciem nie narusza prawa. Rada Miasta Krakowa odrzucając zarzut nie działała zatem w sposób dowolny ani nie nadużyła przysługującego jej na mocy przepisu art. 4 ust. 1 ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym “władztwa planistycznego”. Sposobem rozstrzygnięcia Rada nie naruszyła przepisów Konstytucji RP, kodeksu cywilnego ani przepisów szczególnych. W tej sytuacji odrzucenie zarzutu jest uzasadnione pod względem faktycznym i prawnym.